

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือปฐมกาล

หนังสือปฐมกาล เป็นหนังสือเล่มแรกในห้าเล่มที่โมเสสเขียน ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นเททอก (อพย 24:4; กตว 32:2; พบญ 31:9)

คนต่างๆที่เขียนพระคัมภีร์ใหม่บอกว่าโมเสสเป็นผู้เขียนหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิม (มก 12:20; ลก 2:22; 5:14; 24:27, 44; ยน 1:17, 45; 7:19) หนังสือปฐมกาลเริ่มต้นก่อนมีมนุษย์ที่สามารถเป็นพยานหรือบันทึกประวัติศาสตร์นั้นได้ คือเริ่มต้นเมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน เพราะฉะนั้นหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่อัศจรรย์ที่ได้รับจากพระเจ้า และที่ถูกต้องในทุกประการ พระคัมภีร์ประเสริฐยิ่งกว่าหนังสือเล่มอื่นๆทุกเล่ม แม้ว่า เป็นหนังสือเกี่ยวกับศาสนาหรือประวัติศาสตร์ก็ตาม พระคัมภีร์นั้นคล้องจองกัน อัศจรรย์ไม่มีความผิด และจะอยู่เป็นนิตย์

พระเยซูคริสต์ทรงอ้างถึงหนังสือปฐมกาล (มธ 19:4-6; 24:37-39; มก 10:4-9; ลก 11:49-51; 17:26-29, 32; ยน 1:5; 7:21-23; 8:44-56) และพระเยซูตรัสว่าโมเสสเป็นผู้ที่เขียนหนังสือปฐมกาล (มธ 19:8; มก 10:3; ยน 7:21)

ในหนังสือปฐมกาลนี้เราพบรากฐานสำหรับความจริงทุกอย่างซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ เช่น การที่มนุษย์ทำบาป การไถ่บาปด้วยโลหิต ความรอดโดยความเชื่อ พระเจ้าที่ทรงตอบคำอธิษฐาน การเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดและ “เชื้อสาย” ของหญิง (ซึ่งเล็งถึงการบังเกิดของพระเยซูคริสต์โดยสาวพรหมจารี)

เราพบว่าการลำดับวัน เดือน ปีที่อยู่ในหนังสือปฐมกาล นั้น ได้รับการ ดลใจ จาก พระเจ้า หนังสือ เล่ม แรก ใน พระคัมภีร์นี้บันทึก เรื่อง น้ำ ท่วม โลก ที่ ทำลาย ทุก คนใน โลก นี้ นอกจาก ครอบครัวเดียว น้ำ ท่วม นั้น ได้ ล้าง เมือง ทั้ง หลาย และการ พัฒนา ของ เมือง เหล่านั้น ไป จาก พื้น แผ่นดิน น้ำ ท่วม โลก นั้น เป็น เหตุที่มี กระดูก สัตว์ (fossil) และ ถ่านหิน เป็น ชั้นๆ อยู่ใต้ดิน และ น้ำ ท่วม นั้น ทำให้ แผ่นดิน โลก มีการ เปลี่ยนแปลง ทั่วไป

ทฤษฎี แกรฟิเวล เฮาว์สัน อ้างว่า หนังสือปฐมกาล (และ ทั้ง ห้า เล่ม แรก ของ พระคัมภีร์ เดิม ด้วย) มา จาก ธรรมเนียม ต่างๆ และ แหล่ง อื่นๆ แต่ ทฤษฎี นี้ ถูก ปฏิเสธ โดย ความจริง ที่ อยู่ใน หนังสือปฐมกาล ทฤษฎี นี้ ถูก สำแดง ว่า เป็น ความ คิดอย่าง ใจเขลา ของ คน ที่ ไม่ เชื่อ ใน พระเจ้า ซึ่ง พวกนี้ “แก๊ง ลิม” (2 ปต 3:3-7) เรื่อง ของ การ เนรมิต สร้าง โลก ของ พระเจ้า และ เรื่อง น้ำท่วม โลก ที่ ได้ สอน ไว้ ใน พระวจนะ เล่ม นี้ ที่ ได้ รับ การ ดลใจ จาก พระเจ้า

การทรงสร้าง

¹ ใน เริ่ม แรก นั้น พระเจ้า ทรง เนรมิต สร้าง ฟ้า และ แผ่นดิน โลก ² แผ่นดิน โลก นั้น ก็ ปราศ จาก รูปร่าง และ วาง เปล่า อยู่ ความ มี ต่อ อยู่ เหนือ ผิวน้ำ และ พระวิญญูณ ของ พระเจ้า ปก อยู่ เหนือ ผิวน้ำ นั้น

วันที่หนึ่งปรากฏมีความสว่างเกิดขึ้น

³ พระเจ้า ตรัส ว่า “จง ให้ มีความ สว่าง” แล้ว ความ สว่าง ก็ เกิด ขึ้น ⁴ พระเจ้า ทรง เห็น ว่า ความ สว่าง นั้น ดี และ พระเจ้า ทรง แยก ความ สว่าง นั้น ออกจาก ความ มืด ⁵ พระเจ้า ทรง เรียก ความ สว่าง นั้น ว่า วัน และ พระองค์ ทรง เรียก ความ มืด นั้น ว่า คิน มี เวลา เย็น และ เวลา เข้า เป็น วันที่หนึ่ง

วันที่สองมีเมฆปรากฏอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

6 พระเจ้าตรัสว่า “จงให้มีพื้นอากาศในระหว่างน้ำ และจงให้พื้นอากาศนั้นแยกน้ำออกจากน้ำ” 7 พระเจ้าทรงสร้างพื้นอากาศ และทรงแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นอากาศจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นอากาศ ก็เป็นดังนั้น 8 พระเจ้าทรงเรียกพื้นอากาศว่าฟ้า มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง

วันที่สามปรากฏว่ามีทะเล แผ่นดินและพืชพันธุ์ต่างๆ

9 พระเจ้าตรัสว่า “จงให้น้ำที่อยู่ใต้ฟ้ารวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้ที่แห่งปรากฏขึ้น” ก็เป็นดังนั้น 10 พระเจ้าทรงเรียกที่แห่งว่าแผ่นดิน และที่น้ำรวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกันว่าทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี 11 พระเจ้าตรัสว่า “จงให้แผ่นดินเกิด ต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผล ที่มีเมล็ด ใน ผล ตาม ชนิด ของ มัน บน แผ่น ดิน” ก็เป็นดัง นั้น 12 แผ่นดินก็เกิด ต้น หญ้า ต้น ผัก ที่มีเมล็ด ตาม ชนิด ของ มัน และต้นไม้ที่ออกผล ที่มีเมล็ด ใน ผล ตาม ชนิด ของ มัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี 13 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม

วันที่สี่ ปรากฏ มีดวง อาทิตย์ ดวง จันทร์และ ดวงดาว ต่างๆ

14 พระเจ้า ตรัสว่า “จงให้มีดวง สว่าง บน พื้น ฟ้า อากาศ เพื่อแยกวันออกจากคืน และเพื่อใช้เป็นหมายสำคัญ และที่ กำหนด ฤดู วัน และปีต่างๆ 15 และจง ให้ เป็น ดวง สว่าง บนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก” ก็เป็นดัง นั้น 16 พระเจ้า ได้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ให้ดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นครองกลางวัน และให้ดวงที่เล็กกว่าครองกลางคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆด้วยเช่นกัน 17 พระเจ้า ทรง ตั้ง ดวง สว่าง เหล่า นี้ไว้บน พื้น ฟ้า อากาศ เพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก 18 เพื่อครองกลางวันและ

ครองกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ¹⁹ มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่

วันที่ห้าปรากฏมีนกชนิดต่างๆและสัตว์ทะเลนานาชนิด

²⁰ พระเจ้า ตรัสว่า “จงให้ น้ำ อุดม บริบูรณ์ ไป ด้วย สัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมา และให้มีนกบินไปมาบนพื้นฟ้า อากาศเหนือแผ่นดินโลก” ²¹ พระเจ้าได้ทรงสร้างปลาฟ้าใหญ่ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมาตามชนิดของมัน เกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำนั้น และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิด ของ มัน พระเจ้า ทรง เห็นว่าดี ²² พระเจ้า ได้ ทรง อวยพร สัตว์เหล่านั้นว่า “จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น ให้น้ำในทะเล บริบูรณ์ไป ด้วยสัตว์ และจงให้นกทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน” ²³ มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า

วันที่หกปรากฏมีสัตว์บกและแมลงนานาชนิด

²⁴ พระเจ้า ตรัสว่า “จงให้แผ่นดินโลกเกิด สัตว์ที่มีชีวิต ตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่า บนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน” ก็เป็นดังนั้น ²⁵ พระเจ้า ได้ ทรง สร้าง สัตว์ ป่า บน แผ่น ดิน โลก ตาม ชนิด ของ มัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลาน บนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

วันที่หกปรากฏมีชายหญิงคู่แรก

²⁶ และพระเจ้า ตรัสว่า “จงให้พวกเราสร้างมนุษย์ตาม แบบ ฉายา ของ พวก เรา ตาม อย่าง พวก เรา และให้ พวก เขา ครอบ ครอง ผุ่ง ปลา ใน ทะเล ผุ่ง นก ใน อากาศ และ สัตว์ใช้งาน ให้ครอบครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก” ²⁷ ดังนั้น พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ พระองค์ได้ทรง สร้าง มนุษย์ ขึ้น ตาม แบบ พระ ฉายา ของ

พระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง
 28 พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น จนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก” 29 พระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด เราให้บรรดาด้านผักที่มีเมล็ด ซึ่งอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก และบรรดาด้านไม้ซึ่งมีเมล็ด ในผล แก่เจ้า ให้เป็นอาหารแก่เจ้า 30 สำหรับบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่เลื้อย คลาน ที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก เราให้บรรดาพืชผักเขียวสดเป็นอาหาร” ก็เป็นดังนั้น 31 พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

2

วันที่เจ็ดพระเจ้าทรงหยุดพักการทรงสร้าง

1 ดังนั้นฟ้า และแผ่นดินโลก และบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ 2 ในวันที่เจ็ด พระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น 3 พระเจ้า ทรง อวย พระพรวันที่เจ็ด และ ทรงตั้ง วัน นี้ไว้เป็นวัน บริสุทธิ เพราะ ใน วัน นั้น พระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น

สรุปการทรงสร้าง

4 เรื่องราวของฟ้า และแผ่นดินโลก เมื่อถูกเนรมิตสร้างนั้นเป็นดังนี้ ในวันที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้า 5 บรรดาด้านไม้ตามท้องทุ่งยังไม่เกิดขึ้นบน

แผ่นดินโลก และบรรดาผักตามท้องทุ่งยังไม่งอกขึ้นเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มียานุษย์ที่จะทำอะไรไถนา ⁶ แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ทำให้พื้นแผ่นดินเปียกทั่วไป ⁷ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณ มีชีวิตอยู่ ⁸ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น ⁹ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาต้นไม้ที่งามนำดู และที่เหมาะสมสำหรับเป็นอาหารงอกขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว ¹⁰ มีแม่น้ำสายหนึ่ง ไหลออกจาก เอเดน รดสวนนั้น จากที่นั่นได้แยกออกเป็นแม่น้ำสี่สาย ¹¹ ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือ ปิโชน ซึ่งไหลรอบแผ่นดินฮาวิลาห์ ที่นั่นมีแร่ทองคำ ¹² ทองคำที่แผ่นดินนั้นเป็นทองคำเนื้อดี มียางไม้หอม และพลอยสีน้ำข้าว ¹³ ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือกิโฮน แม่น้ำสายนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอธิโอเปีย ¹⁴ ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือ ไทกริส ซึ่งได้ไหลไปทางทิศตะวันออกของแผ่นดินอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส ¹⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงนำมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดน ให้ดูแลและรักษาสวน ¹⁶ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า “บรรดาต้นไม้ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด ¹⁷ แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น”

การทรงสร้างผู้หญิง

18 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า “ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ให้เขา” 19 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง และบรรดานกในอากาศจากดิน แล้วจึงพามายังอาดัมเพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร อาดัมได้เรียกชื่อบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตอย่างไร สัตว์ก็มีชื่ออย่างนั้น 20 อาดัมได้ตั้งชื่อบรรดาสัตว์ใช้งาน บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์ 21 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกระทำให้อาดัมหลับสนิท และเขาได้หลับสนิท พระองค์จึงทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา และทรงกระทำให้น้ำที่ซี่โครงติดกัน 22 กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น 23 อาดัมจึงว่า “บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกเธอว่าหญิง เพราะว่าหญิงนี้ออกมาจากชาย 24 เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขาจะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน” 25 เขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย

3

เอวาถูกทดลอง

1 งูนั้นเป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบรรดาสัตว์ในท้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ มันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้’ ” 2 หญิงนั้นจึงกล่าวแก่งูว่า “ผลของต้นไม้ชนิดต่างๆ ในสวนนี้เรา กินได้ 3 แต่ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่

ท่ามกลางสวน พระเจ้าตรัสว่า ‘เจ้าอย่ากินหรือแตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย’⁴ 4 งูจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “เจ้าจะไม่ตายแน่⁵ 5 เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบว่าคุณกินผลไม้ในวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีชั่ว”

การล้มลงในความบาปของมนุษย์

⁶ เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงามน่าดู และต้นไม้นั้นเป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา หญิงจึงเก็บผลไม้แล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน⁷ 7 ตาของเขทั้งสองก็สว่างขึ้น เขาจึงรู้ว่าเขาเปลือยกายอยู่ และเขทั้งสองก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดอวัยวะส่วนล่างของเขาไว้

อาดัมและเอวาไม่กล้าพบพระเจ้า

⁸ ในเวลาเย็นวันนั้นเขทั้งสองได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน อาดัมและภรรยาของเขาซ่อนตัวจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าท่ามกลางต้นไม้ต่างๆในสวนนั้น⁹ 9 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและตรัสแก่เขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน”¹⁰ 10 เขาทูลว่า “ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวเสีย”¹¹ 11 พระองค์ตรัสว่า “ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่ซึ่งเราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ”¹² 12 ชายนั้นทูลว่า “หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน”¹³ 13 พระเยโฮวาห์

พระเจ้าตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เจ้าทำอะไรลงไป” หญิงนั้นทูลว่า “งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน”

การสาปแช่ง

¹⁴ พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่งูนั้นว่า “เพราะเหตุที่เจ้าได้กระทำเช่นนี้ เจ้าถูกสาปแช่งมากกว่าบรรดาสัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง เจ้าจะเลื้อยไปด้วยท้องของเจ้า และเจ้าจะกินผงคลีดินตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า ¹⁵ เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้อวัยวะของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้อวัยวะของนางฟกช้ำ” ¹⁶ พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เราจะเพิ่มความทุกข์ยากให้มากขึ้นแก่เจ้าและการตั้งครรภ์ของเจ้า เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด เจ้ายังต้องการสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเจ้า” ¹⁷ พระองค์ตรัสแก่ออดัมว่า “เพราะเหตุเจ้าได้ฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินผลจากต้นไม้ ซึ่งเราได้สั่งเจ้าว่า เจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปแช่งเพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นด้วยความทุกข์ยากตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า ¹⁸ แผ่นดินจะงอกต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้า และเจ้าจะกินผักในท้องทุ่ง ¹⁹ เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่อไหลไคลย่นหน้าจนกว่า เจ้า กลับไปเป็นดิน เพราะเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน” ²⁰ ออดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะวานางเป็นมารดาของบรรดาชนที่มีชีวิต ²¹ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำเสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์แก่ออดัมและภรรยาและสวมใส่ให้เขาทั้งสอง

พระเจ้าทรงไล่อาดัมและเอวาออกจากสวนเอเดน

²² พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเรา ที่รู้จักความดีและความชั่ว

บัดนี้เกรงว่าเขาจะยื่นมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมา กินด้วยกัน และมีชีวิตนิรันดร์ตลอดไป”²³ เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงให้เขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ไถนาจากที่ดินที่เขาทำเนิदมานั้น²⁴ ดังนั้นพระองค์ทรงไล่มนุษย์ออกไป ทรงตั้งพวกเควบไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

4

คาอินและอาเบล

¹ อาดัมได้สมสู่กับ เอวา ภรรยาของเขา นางได้ตั้ง ครรรภ์ และคลอดบุตรชื่อคาอิน จึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์”² นางได้คลอดบุตรอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของเขาชื่ออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา³ อยู่มาวันหนึ่งปรากฏว่า คาอินได้นำผลไม้จากไร่นามาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์⁴ เช่นกันอาเบลได้นำผลแรกจากฝูงแกะของเขาและไขมันของแกะ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและเครื่องบูชาของเขา⁵ แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยต่อคาอิน และเครื่องบูชาของเขา และคาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก สีหน้าหม่นหมองไป⁶ พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาอินว่า “ทำไมเจ้าถึงโกรธแค้น และทำไมสีหน้าเจ้าหม่นหมองไป⁷ ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่เป็นที่ขอมรับหรือ ถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็ข่มอยู่ที่ประตู มันปรารถนาในตัวเจ้า และเจ้าจะครอบครองมัน”

การฆ่าอาเบล

⁸ คาอินพูดกับอาเบลน้องชายของเขา ต่อมาเมื่อเขาทั้งสองอยู่ในที่นาด้วยกัน คาอินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชาย

ของเขาและฆ่าเขา ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่คาอินว่า “อาแบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน” เขาทูลว่า “ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ”

การสาปแช่งคาอิน

¹⁰ พระองค์ตรัสว่า “เจ้าทำอะไรไป เสียงร้องของโลหิตน้องชายของเจ้าร้องจากดินถึงเรา ¹¹ บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินแล้ว ซึ่งได้อ้าปากรับโลหิตน้องชายของเจ้าจากมือเจ้า ¹² เมื่อเจ้าทำไรไถนา มันจะไม่เกิดผลแก่เจ้าเหมือนเดิม เจ้าจะต้องพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก” ¹³ คาอินทูลแก่พระเยโฮวาห์ว่า “โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้ ¹⁴ ดูเถิด วันนี้พระองค์ได้ทรงขังใส่ข้าพระองค์จากพื้นแผ่นดินโลก ข้าพระองค์จะถูกซ่อนไว้จากพระพักตร์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก จากนั้นทุกคนที่พบข้าพระองค์จะฆ่าข้าพระองค์เสีย” ¹⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า “เหตุฉะนั้นใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน จะรับโทษถึงเจ็ดเท่า” แล้วเกรงว่าใครที่พบเขาจะฆ่าเขา พระเยโฮวาห์จึงทรงประทับตราที่ตัวคาอิน

เชื้อสายของคาอินและความเจริญทางด้านอารยธรรม

¹⁶ คาอินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่เมืองโนดทางด้านทิศตะวันออกของเอเดน ¹⁷ คาอินได้สมรสกับ ภรรยาของเขา นางได้ตั้ง ครรรค์ และคลอดบุตรชื่อ เอโนค เขาสร้าง เมือง ขึ้น มา เมือง หนึ่ง และเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนค ¹⁸ เอโนคให้กำเนิดบุตรชื่ออิราด อิราดให้กำเนิดบุตรชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูซาเอล เมธูซาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อลาเมค ¹⁹ ลาเมคได้ภรรยาสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าอาดาห์ อีกคนหนึ่งมีชื่อว่า คิลลาห์ ²⁰ นางอาดาห์คลอดบุตรชื่อว่า

ยาบาล เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่ย้ายอยู่ในเต็นท์และคนที่เลี้ยงสัตว์ ²¹ น้องชายของเขามีชื่อว่ายูบาล เขาเป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ตีพิณเขาคู่และเป่าขลุ่ย ²² นางคิลลาห์คลอดบุตรด้วยชื่อว่าทูบัลคาอิน ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ทูบัลคาอินมีน้องสาวชื่อว่านาอามาห์ ²³ ลาเมคพูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า “อาดาห์และคิลลาห์ จงฟังเสียงของเรา ภรรยาทั้งสองของลาเมค จงเชื่อฟังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฆ่าคนๆ หนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มที่ทำอันตรายแก่เรา ²⁴ ถ้าผู้ที่ฆ่าคาอินจะได้รับโทษเป็นเจ็ดเท่า แล้วผู้ที่ฆ่าลาเมคจะได้รับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่”

การกำเนิดของเสท

²⁵ อาดัม ได้สมรสกับ ภรรยาของเขา อีก ครั้ง หนึ่ง นาง ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเข่ว่าเสท นางพูดว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่ง แทนฮาเบล ผู้ซึ่ง ถูก คาอิน ฆ่าตาย” ²⁶ ฝ่ายเสท กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งด้วย เขาเรียกชื่อของเข่าว่าเอโนช ตั้งแต่นั้น มามนุษย์ เริ่มต้นที่จะร้องเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์

5

ลำดับวงศ์วานจากอาดัมถึงโนอาห์

¹ นี่เป็นหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของอาดัม ในวันที่พระเจ้า ได้ ทรง สร้าง มนุษย์นั้น พระองค์ทรง สร้าง ตาม แบบ พระฉายา ของ พระเจ้า ² พระองค์ทรง สร้าง ให้ เป็น ผู้ชาย และ ผู้หญิง และทรง อวย พระพร แก่เขา และทรง เรียก ชื่อ เขา

ทั้ง สอง ว่า อาดัม ในวันที่ เขา ถูก สร้าง ขึ้น นั้น ³ และ อาดัม อยู่มา ได้หนึ่ง ร้อยสามสิบปี และให้ กำเนิดบุตรชาย คนหนึ่ง มีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกันกับเขา และเรียกชื่อของเขาว่า เซท ⁴ ตั้งแต่อาดัมให้กำเนิดเซทแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ⁵ รวมอายุที่อาดัมมีชีวิตอยู่ได้เก้าร้อยสามสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต ⁶ เซทอยู่มาได้ ร้อยห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อ เอโนช ⁷ ตั้งแต่เซทให้กำเนิด เอโนชแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ⁸ รวมอายุของ เซทได้เก้าร้อยสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต ⁹ เอโนชอยู่มาได้เก้าสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเคนัน ¹⁰ ตั้งแต่เอโนชให้กำเนิดเคนันแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ¹¹ รวมอายุของ เอโนชได้เก้าร้อยห้าปี และเขาได้สิ้นชีวิต ¹² เคนันอยู่มาได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะลาเลล ¹³ ตั้งแต่เคนันให้กำเนิดมาหะลาเลลแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ¹⁴ รวมอายุของเคนันได้เก้าร้อยสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต ¹⁵ มาหะลาเลลอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเรต ¹⁶ ตั้งแต่มาหะลาเลลให้กำเนิดยาเรตแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ¹⁷ รวมอายุของ มาหะลาเลลได้แปดร้อยเก้าสิบห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต ¹⁸ ยาเรตอยู่มาได้ร้อยหกสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนค ¹⁹ ตั้งแต่ยาเรตให้กำเนิดเอโนคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและ

บุตรสาวหลายคน ²⁰ รวมอายุของยาเรตได้เก้าร้อยหกสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต ²¹ เอโนคอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อ เมธูเสลาห์ ²² ตั้งแต่เอโนคให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว ก็ดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ²³ รวมอายุของเอโนคได้สามร้อยหกสิบห้าปี ²⁴ เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป ²⁵ เมธูเสลาห์อยู่มาได้ร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชื่อลามะค ²⁶ ตั้งแต่เมธูเสลาห์ให้กำเนิดลามะคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ²⁷ รวมอายุของ เมธูเสลาห์ได้เก้าร้อยหกสิบเก้าปี และเขาได้สิ้นชีวิต ²⁸ ลามะคอยู่มาได้ร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ²⁹ เขาเรียกชื่อบุตรชายว่า โนอาห์ กล่าวว่า “คนนี้จะเป็นที่ปลอบประโลมใจเราเกี่ยวกับการงานของเรา และความเหนื่อยยากของมือเรา เพราะเหตุแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสาปแช่งนั้น” ³⁰ ตั้งแต่ลามะคให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ³¹ รวมอายุของลามะคได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีและเขาได้สิ้นชีวิต ³² โนอาห์มีอายุได้ห้าร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเซม ฮาม และยาเฟท

6

ความชั่วของมนุษยชาติ

¹ ต่อมาเมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน ² บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม และ

พวกเขาจับเธอทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา

คำเตือนของพระเจ้าถึงการพิพากษา

³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค่อ้อยี่สิบปี” ⁴ ในคราวนั้นมีพวกมนุษย์ยักษ์บนแผ่นดินโลก แล้วภายหลัง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า สมคู่ กับ บุตรสาว ทั้ง หลาย ของ มนุษย์ และ เธอทั้งหลายคลอดบุตรให้แก่พวกเขา บุตรเหล่านั้น เป็นคนมีอำนาจมาก ตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นคนมีชื่อเสียง ⁵ และพระเจ้าทรงเห็นว่า ความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขา ล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป ⁶ พระเยโฮวาห์ทรงโทมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์ ⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขาขึ้นมา”

โนอาห์ตอนาวา

⁸ แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ⁹ ต่อไปนี้คือพงศัพัตน์ของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า ¹⁰ โนอาห์ให้กำเนิดบุตรชายสามคน ชื่อ เซม ฮาม และยาเฟท ¹¹ ดังนั้นมนุษย์โลกจึงชั่วช้าต่อพระพักตร์พระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความอามหิต ¹² พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเถิด แผ่น

ดินโลกก็ชั่วช้า เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำการชั่วช้าบนแผ่นดินโลก ¹³ พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “ต่อหน้าเราบรรดาเนื้อหนังก็มาถึงวาระสุดท้ายแล้ว เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความอ้ำหิตเพราะพวกเขา และดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก ¹⁴ เจ้าจงต่อนาวาด้วยไม้สนโกเฟอร์ เจ้าจงทำเป็นห้องๆในนาวา และยาทั้งข้างในข้างนอกด้วยชั้น ¹⁵ เจ้าจงต่อนาวาตามนี้ นาวายาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก ¹⁶ เจ้าจงทำช่องในนาวา และให้อยู่ข้างบนขนาดศอกหนึ่ง และเจ้าจงตั้งประตูที่ด้านข้างนาวา เจ้าจงทำเป็นชั้นล่าง ชั้นที่สอง และชั้นที่สาม ¹⁷ ดูเถิด เราเองเป็นผู้กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนังใต้ฟ้าที่มีลมปราณแห่งชีวิต และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะตายสิ้น ¹⁸ แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจงเข้าอยู่ในนาวา ทั้งเจ้า บุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ของเจ้าพร้อมกับเจ้า ¹⁹ เจ้าจงนำสัตว์ทั้ง ปวงที่มีชีวิต ทั้ง ตัวผู้ และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่เข้าไปในนาวาเพื่อรักษาชีวิต ²⁰ นกตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน สัตว์เลี้ยงคลานตามชนิดของมัน อย่างละคู่จะมาหาเจ้าเพื่อรักษาชีวิตไว้ ²¹ เจ้าจงหาอาหารทุกอย่างที่กินได้ และสะสมไว้สำหรับเจ้า และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสัตว์ทั้งปวง” ²² โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกระทำ

7

โนอาห์ ครอบครัว ของ เขา และบรรดา สัตว์ เข้า ไป ใน นาวา

¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า “เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้าไปในนาวา เพราะว่าเราเห็นว่า เจ้าชอบธรรม ต่อหน้าเรา ในชั่วอายุนี้ ² เจ้าจงเอา สัตว์ ทั้ง ปวง ที่สะอาด ทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาด ทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละคู่ ³ นกในอากาศ ทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ด้วย เพื่อรักษาชีวิตไว้ให้สืบเชื้อสาย บน พื้น แผ่น ดิน โลก ⁴ เพราะว่า อีก เจ็ด วัน เรา จะบันดาลให้ฝนตกบน แผ่นดิน โลก สี่สิบวัน สี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิต ทั้งปวงที่เราสร้างมานั้น เราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก” ⁵ โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา แก่ท่าน ⁶ เมื่อ น้ำ ท่วม บน แผ่น ดิน โลก โนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี ⁷ โนอาห์ทั้งบุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ทั้งหลายจึงเข้าไปในนาวาเพราะเหตุน้ำท่วม ⁸ สัตว์ทั้งปวงที่สะอาด และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาด และฝูงนก และบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลก ⁹ ได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวา เป็นคู่ๆ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แก่โนอาห์ ¹⁰ ต่อมาอีกเจ็ดวันน้ำก็ท่วมบนแผ่นดินโลก ¹¹ เมื่อโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบ เจ็ด ของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลาย ที่อยู่ใต้บาดาล ก็พลุ่งขึ้นมา และช่องฟ้าก็เปิดออก ¹² ฝนตกบนแผ่นดินโลก สี่สิบวัน สี่สิบคืน ¹³ ในวันเดียวกันนั้นเอง โนอาห์ และบุตรชายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท ภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะใภ้ทั้งสาม ได้เข้าไปในนาวา ¹⁴ เขาเหล่านั้น และสัตว์ป่า ทั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานทั้งปวงตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และนกทั้งปวงตามชนิดของมัน คือบรรดานก

ทุกชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน¹⁵ สัตว์ทั้งปวงที่มีลมปราณแห่งชีวิตได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆ¹⁶ สัตว์ทั้งปวงที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูให้ท่าน

น้ำท่วม

¹⁷ น้ำได้ท่วมแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำก็ทวีมากขึ้นและหนุนนาวาให้สูงเหนือแผ่นดินโลก¹⁸ น้ำไหลเชี่ยวและทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และนาวาลอยบนผิวน้ำ¹⁹ น้ำไหลเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และน้ำก็ท่วมภูเขาสูงทุกแห่งทั่วใต้ฟ้า²⁰ น้ำไหลเชี่ยวท่วมเหนือภูเขาสิบห้าศอก²¹ บรรดาเนื้อหนังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น²² มนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งมีลมปราณแห่งชีวิตเข้าออกทางจมูก สิ่งสารพัดที่อยู่บนบกตายสิ้น²³ สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา²⁴ น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

8

น้ำลดลงและนาวาค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต

¹ พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิต และสัตว์ใช้งานทั้งปวงที่อยู่กับท่านในนาวา และพระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งปวงก็ลดลง² น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและช่องฟ้าทั้งปวงก็ปิด และ

ฝนที่ ตก จากฟ้า ก็หยุด 3 น้ำ ก็ ค่อยๆ ลด ลง จาก แผ่น ดิน โลก และ ล่วง ไป ร้อยห้าสิบ วัน แล้วน้ำก็ลดลง 4 ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต 5 น้ำก็ค่อยๆลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขาต่างๆโผล่ขึ้นมา 6 ต่อจากนั้นอีกสี่สิบวัน โนอาห์ก็เปิดช่องในนาวาที่ท่านได้ทำไว้ นั้น 7 ท่านปล่อยกาตัวหนึ่ง ซึ่งมันบินไป มาจนกระทั่งน้ำลด แห่งจาก แผ่นดินโลก 8 ท่านจึงปล่อยนกเขาตัวหนึ่งด้วยเพื่อจะรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลกหรือยัง 9 แต่นกเขาไม่พบที่ที่จะจับอาศัยอยู่ได้เพราะน้ำยังท่วมทั่วพื้นแผ่นดินโลกอยู่ มันจึงได้กลับมาหาท่านในนาวา ดังนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปจับนกเขาเข้ามาไว้ด้วยกันในนาวา 10 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน ท่านจึงปล่อยนกเขาไปจากนาวาอีกครั้งหนึ่ง 11 ในเวลาเย็น นกเขาก็กลับมายังท่าน ดูเถิด มันคาบใบมะกอกเทศเขียวสดมา ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า น้ำได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว 12 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และปล่อยนกเขาออกไป แล้วมันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย 13 ต่อมาปีที่หกร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งของเดือนนั้นน้ำก็แห้งจากแผ่นดินโลก โนอาห์ก็เปิดหลังคาของนาวาและมองดู ดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว 14 ในเดือนที่สองวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้นแผ่นดินโลกก็แห้งสนิท 15 พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า 16 “จงออกไปจากนาวา ทั้งเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้า 17 จงพาสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันกับเจ้า คือบรรดาเนื้อหนัง ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกให้ออกมา เพื่อพวกมันจะทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกตกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก” 18 โนอาห์จึงออกไป พร้อมทั้งบุตรชาย ภรรยา และ

บุตร สะไ้ทั้ง หลาย ที่อยู่ กับ ท่าน 19 สัตว์ ป่า ทั้ง ปวง บรรดา สัตว์ เลื้อยคลาน นก ทั้ง ปวง และ ทุก สิ่ง ที่ คลาน ไป มา บน แผ่น ดิน โลก ตาม ชนิด ของ พวก มัน ออก ไป จาก นาวา

โนอาห์ ถวาย เครื่อง บูชา

20 โนอาห์ ก็ สร้าง แท่น บูชา แต่ พระ เยโฮวาห์ และ เอา บรรดา สัตว์ ที่ สะอาด และ บรรดา นก ที่ สะอาด ถวาย เป็น เครื่อง เผา บูชา ที่ แท่น นั้น 21 พระ เยโฮวาห์ ได้ดม กลิ่น หอม หวาน และ พระ เยโฮวาห์ ทรง ดำริ ใน พระทัย ว่า “เรา จะ ไม่ สาป แข่ง แผ่นดิน อีก เพราะ เหตุ มนุษย์ ด้วย ว่า เจตนา ในใจ ของ เขา ล้วน แต่ ชั่วร้าย ตั้ง แต่ เด็ก มา เรา จะ ไม่ ประหาร สิ่ง ทั้ง ปวง ที่ มี ชีวิต อีก เหมือน อย่าง ที่ เรา ได้ กระทำ แล้ว นั้น 22 ใน ขณะที่ โลก ยัง ดำรง อยู่ นั้น จะมี ฤดู หวาน ฤดู เกือบ เกี้ยว เวลา เย็น เวลา ร้อน ฤดู ร้อน ฤดู หนาว กลาง วัน กลาง คืน ต่อ ไป”

9

คุณค่าของชีวิต

1 พระเจ้า ทรง อวย พระพร แก่ โนอาห์ และ บุตร ชาย ทั้ง หลาย ของ ท่าน และ ตรัส แก่ พวก เขา ว่า “จง มี ลูก ดก และ ทวี มาก ขึ้น จน เต็ม แผ่น ดิน 2 สัตว์ ป่า ทั้ง ปวง บน แผ่น ดิน โลก บรรดา นก ใน อากาศ สิ่ง ทั้ง ปวง ที่ คลาน ไป มา บน แผ่น ดิน โลก และ บรรดา ปลา ใน ทะเล จะ เกรงกลัว พวก เจ้า และ หวาดกลัว ต่อ พวก เจ้า พวก มัน จะ ถูก มอบ อยู่ใน มือ พวก เจ้า 3 สิ่ง ทั้ง ปวง ที่ มี ชีวิต เคลื่อนไหว ไป มา จะ เป็น อาหาร ของ พวก เจ้า เช่นเดียวกับ พืช ผัก เขียวสด เรา ยก ทุก สิ่ง ให้ แก่ พวก เจ้า 4 แต่ เนื้อ กับ ชีวิต ของ มัน คือ เลือด ของ มัน พวก เจ้า อย่า กิน เลย

ผู้ที่ฆ่าคนมีโทษถึงประหารชีวิต

5 โลहितเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกเอาแน่นอน เรา จะเรียกเอาจากชีวิตของสัตว์ป่าทั้งปวงและจากมือมนุษย์ เรา จะ เรียก เอา ชีวิต มนุษย์ จาก มือ พี นื่อง ของ ตน ทุก คน 6 ผู้ใดทำให้โลहितของมนุษย์ไหล ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลहित ไหล เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายา ของพระองค์ 7 เจ้าจงมีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์ใน แผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น” 8 พระเจ้าจึงตรัสแกโนอาห์และบุตรชายทั้งหลายที่อยู่กับท่านว่า

พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญากับโนอาห์

9 “ดูเถิด เราตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้าและกับ เชื้อสายของเจ้าสืบไป 10 และกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับ เจ้า ทั้งนก สัตว์สี่ขาน และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก ที่อยู่กับเจ้า สัตว์ทั้งปวงที่ออกจากนาวา รวมทั้งบรรดาสัตว์ ป่าบนแผ่นดินโลก 11 เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับ พวกเจ้าว่า จะไม่มีการทำลายบรรดาเนื้อหนังโดยน้ำท่วม อีก จะไม่มีน้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” 12 พระเจ้าตรัสว่า “นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญา ซึ่ง เรา ตั้ง ไว้ ระหว่าง เรากับพวกเจ้า และสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ในทุก ชั่วอายุตลอดไป เป็นนิตย์ 13 เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ และมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับ แผ่นดินโลก 14 และต่อมา เมื่อเราให้มีเมฆเหนือแผ่นดิน โลก จะเห็นรุ้งที่เมฆนั้น 15 และเราจะระลึกถึงพันธสัญญา ของเราซึ่งมีระหว่างเรากับพวกเจ้าและสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง แห่งบรรดาเนื้อหนัง และน้ำจะไม่มาท่วมทำลายบรรดาเนื้อ หนังอีกต่อไป 16 จะมีรุ้งที่เมฆและเราจะมองดูมันเพื่อเราจะ ระลึกถึงพันธสัญญานี้รันดร์ ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งปวง

ที่มีชีวิต แห่งบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก”¹⁷ และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนังบนแผ่นดินโลก”¹⁸ บุตรชายของโนอาห์ที่ได้ออกจากนาวา คือเฮม ฮาม และยาเฟท และฮามเป็นบิดาของคานาอัน¹⁹ นี่เป็นบุตรชายสามคนของโนอาห์ และมนุษย์ที่กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกมาจากคนเหล่านี้

โนอาห์เมาเหล้าองุ่น

²⁰ โโนอาห์เริ่มเป็นชาวสวนและเขาทำสวนองุ่น ²¹ ท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นจนเมา และท่านก็เปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของท่าน ²² ฮาม บิดาของคานาอัน เห็นบิดาของตนเปลือยกายอยู่ จึงบอกพี่น้องทั้งสองคนของเขาที่อยู่ภายนอก ²³ เขากับยาเฟทเอาผ้าผืนหนึ่งพาดบ่าของเขาทั้งสองคนเดินหันหลังเข้าไปปกปิดกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่ และมีได้เห็นหน้าดูกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่นั้น ²⁴ โโนอาห์สร้างเมาแล้วจึงรู้ว่าบุตรชายสุดท้องของเขาได้ทำอะไรแก่ท่าน

คานาอันถูกสาปแช่ง

²⁵ ท่านพูดว่า “คานาอันจงถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขา” ²⁶ ท่านพูดว่า “สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเฮม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา ²⁷ พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟทและเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเฮม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา” ²⁸ หลังจากน้ำท่วมโนอาห์มีชีวิตต่อไปอีกสามร้อยห้าสิบปี ²⁹ รวมอายุของโนอาห์ได้เก้าร้อยห้าสิบปีและท่านได้สิ้นชีวิต

10

¹ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท และพวกเขากำเนิดบุตรชายหลายคนหลังน้ำท่วม

เชื้อสายของยาเฟท

² บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทชื่อโกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ทูบัล เมเซค และทิราส ³ บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ชื่ออัชเคนัซ ริฟาท และโทการมาห์ ⁴ บุตรชายทั้งหลายของยาวานชื่อเอลิซาห์ ทารซิช คิทธิม และโดดานิม ⁵ จากเชื้อสายเหล่านี้ อาณาเขตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆของพวกเขา แต่ละคนตามภาษาของเขา ตามครอบครัวของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา

เชื้อสายของฮาม

⁶ บุตรชายทั้งหลายของฮามชื่อคูช มีสรายิม พูต และคานาอัน ⁷ บุตรชายทั้งหลายของคูชชื่อเส-บา ฮาวิลาคี สับทาทห์ ราอามาห์ และสับเทคา และบุตรชายทั้งหลายของราอามาห์ชื่อเซบา และเดดาน ⁸ คูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก ⁹ เขาเป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า “เหมือนกับนิมโรดพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” ¹⁰ การเริ่มต้นของอาณาจักรเขาคือเมืองบาเบล เมืองเอเรก เมืองอัคคัด และเมืองคาลเนห์ในแผ่นดินของชินาร์ ¹¹ ฝ่ายอัชชुरจึงออกไปจากแผ่นดินของชินาร์นั้น และสร้างเมืองนินะเวห์ เมืองเรโหโบทและเมืองคาลาห์ ¹² และเมืองเรเสนซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนินะเวห์กับเมืองคาลาห์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่ ¹³ มีสรายิมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม อานามิม เลหะบิม นัฟทูอิม ¹⁴ ปัทรุสิม คัสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขา

คือคนฟิลิสเตีย) และคัฟโทริม¹⁵ คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อไซดอนและเฮท¹⁶ และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี¹⁷ คนฮีไวต์ คนอาร์คี คนสินี¹⁸ คนอาร์วัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท และภายหลังนั้นครอบครัวต่างๆของคนคานาอันก็กระจัดกระจายออกไป¹⁹ เขตแดนของคนคานาอันจากเมืองไซดอน ไปทางเมืองเก-ราร์ จนถึงเมืองกาซา ไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ และเมืองเศโบยิมจนถึงเมืองลาซา²⁰ นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของฮาม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา

เชื้อสายของเชม

²¹ เชม เดียวกัน เชม ผู้เป็นบรรพบุรุษของบรรดาชนเอเบอร์ ผู้เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟท เขาก็ให้กำเนิดบุตรหลายคนด้วย²² บุตรของเชมชื่อเอลาม อัสซุร อารฟคชาติ ลูด และอาร์ม²³ บุตรอาร์มชื่ออุส ฮูล เกเธอร์ และมัช²⁴ อารฟคชาติให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาห์ และเซลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์²⁵ เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยกและน้องชายของเขาชื่อโยกทาน²⁶ โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัด เซเลฟ ฮาซาร-มาเวท และเยราห์²⁷ ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์²⁸ โอบาล อาบีมาเอล เซบา²⁹ โอฟีร์ ฮาวิลาห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน³⁰ ที่อยู่อาศัยของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปทางเสฟาร์เทือกเขาทางทิศตะวันออก³¹ นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของเชม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขา และตามชาติของพวกเขา³² นี่เป็นครอบครัวต่างๆของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ตามพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา และจาก

คนเหล่านี้ประชาชาติทั้งหลายถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโลก
ภายหลังก่อนน้ำท่วม

11

หอบาเบล

¹ ทั่วแผ่นดินโลกมีภาษาเดียวและมีสำเนียงเดียวกัน
² และต่อมาเมื่อพวกเขาเดินทางจากทิศตะวันออก ก็พบ
ที่ราบในแผ่นดินชินาร์ และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น ³ แล้ว
พวกเขาต่างคนต่างก็พูดกันว่า “มาเถิด ให้พวกเราทำอิฐ
และเผามันให้แข็ง” พวกเขาจึงมีอิฐใช้ต่างหิน และมียาง
มะตอยใช้ต่างปูนสอ ⁴ เขาทั้งหลายพูดว่า “มาเถิด ให้พวก
เราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอคอยให้ยอดของมันไปถึง
ฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของพวกเราไว้ เพื่อ
ว่าพวกเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก”

พระเจ้าทรงทำให้เกิดภาษาต่างๆ

⁵ และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและ
หอนั้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น ⁶ แล้วพระ
เยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
และพวกเขาทั้งปวงมีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว
ประเดี๋ยวจะไม่ทำอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาคิด
จะทำ ⁷ มาเถิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของเขา
วุ่นวายที่นั่น เพื่อไม่让他们เข้าใจกันได้” ⁸ ดังนั้นพระ
เยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่ว
พื้นแผ่นดิน พวกเขา ก็เลิกสร้างเมืองนั้น ⁹ เหตุฉะนั้นจึง
เรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาบิโลน เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรง
ทำให้ภาษาของทั่วโลกวุ่นวาย และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮ
วาห์ได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดิน
โลก

เชื้อสายของอับราม

10 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเชม เชมมีอายุได้ร้อยปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออารฟักซาด หลัง น้ำท่วม สองปี 11 หลังจากเชมให้กำเนิดอารฟักซาดแล้วก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยปีและให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 12 อารฟักซาดมีอายุได้สามสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาห์ 13 หลังจากอารฟักซาดให้กำเนิดเซลาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 14 เซลาห์มีอายุได้สามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ 15 หลังจากเซลาห์ให้กำเนิดเอเบอร์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 16 เอเบอร์มีอายุได้สามสิบสี่ปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเปเลก 17 หลังจากเอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 18 เปเลกมีอายุได้สามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเรอู 19 หลังจากเปเลกให้กำเนิดเรอูแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 20 เรอูมีอายุได้สามสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเสรุก 21 หลังจากเรอูให้กำเนิดเสรุกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 22 เสรุกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อนาโฮร์ 23 หลังจากเสรุกให้กำเนิดนาโฮร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 24 นาโฮร์มีอายุได้ยี่สิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเทราห์ 25 หลังจากนาโฮร์ให้กำเนิดเทราห์แล้วก็มีอายุต่อไป

อีกร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ²⁶ เทราห์มีอายุได้เจ็ดสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน ²⁷ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิด อับราม นาโฮร์ และฮาราน และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อโลท ²⁸ ฮาราน ได้สิ้นชีวิตก่อน เทราห์ผู้เป็นบิดาของเขาในแผ่นดินที่เขาบังเกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย ²⁹ อับราม และนาโฮร์ต่างก็ได้ภรรยา ภรรยาของอับราม มีชื่อว่า ซาราย และภรรยาของนาโฮร์มีชื่อว่า มิลคาห์ ผู้เป็นบุตรของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาห์และบิดาของอิสคาห์ ³⁰ แต่นางซารายได้เป็นหมัน นางหามิบุตรไม่

อับรามในเมืองฮาราน

³¹ เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขา กับ โลทบุตรชายของฮาราน ผู้เป็น หลานชายของเขา และนางซาราย บุตรสะใภ้ของเขา ผู้เป็นภรรยาของอับราม บุตรชายของเขา ทั้งหลาย ออกจาก เมืองเออร์ของชาวเคลเดีย จะเข้าไปยัง แผ่นดินคานาอัน พวกเขามาถึงเมืองฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น ³² รวมอายุเทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน

12

พันธสัญญาต่ออับราม

¹ พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น ² เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้า มีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้า จะเป็น แหล่งพระพร ³ เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า”

อับรามในดินแดนปาเลสไตน์

4 ดังนั้นอับราม จึง ออก ไป ตาม ที่ พระ เยโฮวาห์ ได้ ตรัส แก่ ท่าน และ โลก ก็ ไป กับ ท่าน อับราม มี อายุ ได้ เจ็ดสิบห้า ปี ขณะ เมื่อ ท่าน ออก จาก เมือง ฮาราน ⁵ อับราม พา นาง ซาราย ภรรยา ของ ท่าน โลกบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดา ทรัพย์สิ่งของของพวกเขาก็ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลาย ที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน ⁶ อับราม เดินผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเซเคม คือที่ราบโมเรห์ คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น ⁷ พระเยโฮวาห์ ทรง ปรากฏ แก่ อับราม และ ตรัส ว่า “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า” อับราม จึง สร้าง แท่นบูชา ที่ นั้น ถวาย แต่ พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน ⁸ ท่าน ย้าย ไป จาก ที่ นั้น มา ถึง ภูเขา ลูกหนึ่ง ทางทิศตะวันออกของเมืองเบธเอล แล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบธเอลอยู่ทางทิศตะวันตก และเมืองอัยอยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั้นท่านสร้างแท่นบูชาแต่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ ⁹ และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไป ไปทางทิศใต้

การกัณดารอาหารทำให้อับรามไปยังประเทศอียิปต์

¹⁰ เกิดการกัณดารอาหารที่แผ่นดิน อับราม ได้ ลง ไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะว่าการกัณดารอาหาร ใน แผ่นดิน นั้น มาก ยิ่ง นึก ¹¹ ต่อมา เมื่อ ท่าน ใกล้จะเข้า อียิปต์ ท่านจึงพูดกับนางซารายภรรยาของท่านว่า “ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงามน่าดู ¹² เพราะฉะนั้น ต่อมา เมื่อ คนอียิปต์ จะเห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า ‘นี่เป็น ภรรยา ของ เจ้า’ และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้า เสีย แต่พวกเขา จะ ไว้ชีวิต เจ้า ¹³ กรุณา พูด ว่า เจ้า เป็น น้องสาว ของ

ข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะอยู่อย่างสุขสบายเพราะเห็นแก่เจ้า และข้าพเจ้าจะมีชีวิตเพราะเหตุเจ้า” 14 ต่อมาเมื่ออับรามเข้าไปใน อียิปต์แล้ว คนอียิปต์เห็นว่า หญิงคนนี้มีรูปงามยิ่งนัก 15 พวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นนางด้วยเช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระฟักตร์ฟาโรห์ และหญิงนั้นจึงถูกนำเข้าไปอยู่ในวังของฟาโรห์ 16 ฟาโรห์ได้โปรดปรานอับรามมากเพราะเห็นแก่นาง ท่านได้แกะ วัว ลาตัวผู้ ทาส ทาสี ลาตัวเมีย และอูฐจำนวนมาก 17 และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของท่าน ด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ เพราะเหตุนาง ซาราห์ ภรรยาของอับราม 18 ฟาโรห์จึงเรียกอับรามมา และตรัสว่า “ทำไมเจ้าจึงทำเช่นนี้แก่เรา ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า 19 ทำไมเจ้าว่า ‘เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์’ ตั้งนั้นเราเกือบจะรับนางมาเป็นภรรยาของเรา ฉะนั้นบัดนี้จงดูภรรยาของเจ้า จงรับนางไปและออกไปตามทางของเจ้า” 20 ฟาโรห์จึงรับสั่งพวกคนใช้เรื่องท่าน และพวกเขาจึงนำท่าน ภรรยาและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ออกไปเสีย

13

อับรามกลับไปเมืองเบธเอล

1 อับรามจึงขึ้นไปจากอียิปต์ ท่านและภรรยาของท่าน และสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่พร้อมกับโลท เข้าไปทางทิศใต้ 2 อับรามก็มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์ เงินและทองเป็นอันมาก 3 ท่านเดินทางต่อไปจากทิศใต้จนถึงเมืองเบธเอล ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่คราวก่อน ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย 4 จนถึงสถานที่ตั้งแท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั่น และอับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น

อับรามแยกจากโลก

⁵ โลกซึ่งไปกับอับรามมีฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเต็นท์เช่นกัน ⁶ แผ่นดินไม่กว้างขวางพอที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยกันได้ เพราะทรัพย์สิ่งของของพวกเขามีอยู่มาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ ⁷ เกิดมีการวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลก ขณะนั้นคนคานาอันและคนเปอร์เซียยังอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น ⁸ อับรามจึงพูดกับโลทว่า “กรุณาอย่าให้มีการวิวาทกันเลยระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะเราทั้งสองเป็นญาติกัน ⁹ แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ โปรดจงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายมือเราจะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือเราจะไปทางซ้ายมือ”

โลทเข้าไปเมืองโสโดม

¹⁰ โลทเงยหน้าขึ้น แลดูและเห็นว่าบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดนมีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เหมือนพระอุทยานของพระเยโฮวาห์ เหมือนกับแผ่นดินอียิปต์ไปทางเมืองโคอาร์ ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ¹¹ ดังนั้นโลทจึงเลือกบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน โลทเดินทางไปที่ศตวันออกและเขาทั้งสองจึงแยกจากกันไป ¹² อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน โลทอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่ราบลุ่มและตั้งเต็นท์ใกล้เมืองโสโดม ¹³ แต่ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วช้าและเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นอันมาก

ทรงย้ำพันธสัญญาต่ออับรามที่มัมเร

¹⁴ ภายหลังที่โลทแยกจากท่านไปแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับรามว่า “จงเงยหน้าขึ้น แลดูและมองดูจากสถาน

ที่ที่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก ¹⁵ เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้เจ้า และเชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์ ¹⁶ เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างผงคลีดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับผงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน ¹⁷ จงลุกขึ้นเดินไปทั่วแผ่นดินทางด้านยาวด้านกว้าง เพราะเราจะยกให้เจ้า” ¹⁸ ดังนั้นอับรามจึงยกเต็นท์มาและอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเร ซึ่งอยู่ในเฮโบรน และสร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น

14

เมืองโสโดมถูกทำลายโดยกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์

¹ และต่อมา ในสมัยของอัมราเฟล กษัตริย์เมืองชินาร์ อาริโอกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์ กษัตริย์เมืองเอลาม และทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ ² กษัตริย์เหล่านี้ได้ทำสงครามรบสู้กับเบรากษัตริย์เมืองโสโดม บิรชากษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์เมืองอัดมาห์ เซเมเบอร์กษัตริย์เมืองเคโบยิม และกษัตริย์เมืองเบลา คือเมืองโคอาร์ ³ บรรดากษัตริย์เหล่านี้รวมทัพกัน ณ ที่หุบเขาสิดติม ซึ่งคือทะเลเกลือ ⁴ กษัตริย์เหล่านี้ยอมขึ้นแก่กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์สิบสองปี และในปีที่สิบสาม กษัตริย์เหล่านี้ก็กบฏ ⁵ และในปีที่สิบสี่ กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และบรรดากษัตริย์ที่อยู่กับท่านยกมาตีคนเรฟาอิมที่เมืองอัชทาโรท คารนาอิม คนคูชิมที่เมืองฮาม และคนเอมิมีที่เมืองซาเวห์ คิริยาธาอิม ⁶ ชาวโฮริที่ภูเขาเสอิร์ ซึ่งเป็นของพวกเขา จนถึงเมืองเอลปาราน ซึ่งอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ⁷ กษัตริย์เหล่านี้ก็กลับมาถึงเมืองเอนมิสปัท ซึ่งคือเมืองคาเดช และยกมาตีแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอามา

เลข และ คนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ ณ เมืองฮาซา โชนทา มาร์ด้วย ⁸ และกษัตริย์เมืองโสโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองอัดมาห์ กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบลา (คือเมืองโคอาร์) ก็ออกไปทำสงครามรบสู้กับ กษัตริย์เหล่านั้น ณ ที่หุบเขาสิดดิม ⁹ กับเคโดร์ลาโอเม ออร์กษัตริย์เมืองเอลาม ทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ อัมราเฟล กษัตริย์เมืองชินาร์ และอารีโอกกษัตริย์เมืองเอลลาสาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อห่าองค์ ¹⁰ ที่หุบเขาสิดดิม มีบ่อขุดขุดเต็มไปหมด เหล่ากษัตริย์เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ได้หนีมาและตกลงไปที่นั่น และส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีไปยัง กูซา ¹¹ กษัตริย์เหล่านั้น จึง เก็บ บรรดา ทรัพย์สิ่ง ของ และเสบียงอาหารทั้งสิ้นของ เมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์แล้วก็ไป ¹² และได้จับโลหบุตรชายของน้องชายอับราม ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมและทรัพย์สิ่งของของเขาแล้ว จากไป

อับรามช่วยชีวิตโลก

¹³ แล้ว มี คนหนึ่ง ที่หนีมานั้น ได้ บอกให้ อับราม ชาว ฮีบรู เพราะว่าท่านอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเรคนอาโมไรต์ พี่น้องของเอชโคล์และพี่น้องของอาเนอร์ คนเหล่านี้เป็นพันธมิตรกับ อับราม ¹⁴ เมื่ออับราม ได้ ยินว่า หลานชายของท่าน ถูกจับไปเป็นเชลย ท่านจึงนำคนชำนาญศึกที่เกิดในบ้านท่าน จำนวน สาม ร้อย สิบแปด คน และตาม ไปทันที เมือง ดาน ¹⁵ ท่านจึงแยกคนของท่าน ทั้งท่านและคนใช้ของท่านออกเป็นกองๆในกลางคืน ก็เข้าตีและไล่ตามจนถึงเมืองโฮบาห์ ซึ่งอยู่ทาง ด้านซ้าย เมือง ดามัสกัส ¹⁶ และท่านนำ บรรดา ทรัพย์สิ่งของกลับคืนมาหมด ทั้งนำโลหหลานชายของท่าน ทรัพย์สิ่งของของเขา ผู้หญิง และประชาชนกลับมาด้วย

เมลคีเซเดคผู้เป็นบรูโรหิตเมืองซาเล็มอวยพรอับราม

17 หลังจากท่านกลับจากการฆ่ากษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์ และกษัตริย์ทั้งหลายที่ร่วมกำลังกันนั้นแล้ว กษัตริย์เมืองโสโดมก็ออกมาต้อนรับท่าน ณ ที่หุบเขาซาเวห์ ซึ่งคือหุบเขาของกษัตริย์ 18 เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเล็มได้นำขนมปังและน้ำองุ่นมาให้ และท่านก็เป็นบรูโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด 19 ท่านก็อวยพรแก่อับรามว่า “ขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกโปรดให้อับรามได้รับพรเถิด 20 และจงสรรเสริญแต่พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ได้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายของเจ้าไว้ในมือของเจ้า” และอับรามก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมดถวายแก่ท่าน

อับราม คืนของที่ถูกปล้นและเชลยแก่กษัตริย์เมืองโสโดม

21 กษัตริย์เมืองโสโดม ตรัส แก่ อับราม ว่า “ขอ คืน คน ให้แก่เรา และทรัพย์สิ่ง ของ นั้น เจ้า จง เอา ไป เถิด” 22 อับรามกล่าวแก่กษัตริย์เมืองโสโดมว่า “ข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก 23 ว่าข้าพเจ้าจะไม่รับเอาเส้นด้าย หรือ สาย รัด ร่อง เท้า และ ข้าพเจ้า จะ ไม่ รับ เอา สิ่ง ใดๆ ที่เป็น ของ ท่าน เกรงว่าท่านจะกล่าวว่า ‘เราได้กระทำให้อับรามมั่งมี’ 24 เว้นแต่สิ่งทีคนหนุ่มได้กินและส่วนของคนทั้งหลายซึ่งไปกับข้าพเจ้าคืออานอร์ เอชโคลล์ และมัมเร ให้พวกเขาได้รับส่วนของพวกเขาเถิด”

15

พระเยโฮวาห์ทรงมีพระสัญญาจะประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่อับราม

¹ ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงอับรามด้วยนิมิตว่า “อับราม อย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของ เจ้า และเป็น บำเหน็จ ยิ่งใหญ่ ของ เจ้า” ² อับราม ทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไร แก่ข้า พระองค์ ด้วยว่า ข้าพระองค์ ยังไม่มีบุตร และคน ต้น เรือน แห่ง ครัว เรือน ของ ข้า พระองค์ คนนี้แหละคือ เอลีเยเซอร์ชาว เมือง ดามัสกัส” ³ อับราม ทูลว่า “ดูเถิด พระองค์มิได้ทรงประทาน เชื้อสาย ให้แก่ข้า พระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์” ⁴ ดูเถิด พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า “คนนี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่ออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า” ⁵ พระองค์จึงนำท่านออกมากลางแจ้งและตรัสว่า “จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้” และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” ⁶ ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน ⁷ พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เราคือเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเตีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า” ⁸ ท่านทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่า ข้าพระองค์จะได้ดินแดนนี้เป็นมรดก” ⁹ พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “จงเอาวัวตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวผู้อายุสามปี นกเขาตัวหนึ่ง และนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งมาให้เรา” ¹⁰ ท่านจึงนำบรรดาสัตว์เหล่านี้มา และผ่ากลางตัวมันวางข้างละซีกตรงกัน แต่นกทั้งหลายนั้นท่านหาได้ฝ่าไม่ ¹¹ เมื่อฝูงเหยี่ยวลงมาที่ซากสัตว์เหล่านั้น อับรามก็ไล่มันไปเสีย ¹² เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตก อับรามก็นอนหลับสนิท และดูเถิด ความหวาดกลัวความหดหู่ใจ

อย่างยิ่งก็ทับถมท่าน

ชนชาติอิสราเอลจะเป็นทาส

¹³ พระองค์ตรัสแก่อับรามว่า “จงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างดาวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขา และจะรับใช้พวกนั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขา สี่ร้อยปี ¹⁴ เช่นกันเราจะพิพากษาประเทศนั้นซึ่งพวกเขาจะรับใช้ และต่อมาพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก ¹⁵ เจ้าจะไปตามบรรพบุรุษของเจ้าโดยผาสุก ในเวลาชรามากเจ้าจะถูกฝังไว้ ¹⁶ แต่ในชั่วอายุที่สี่พวกเขาจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง เพราะว่าความชั่วช้าของคนอามโไรต์ยังไม่ครบถ้วน” ¹⁷ ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ตกและค่ำมืด ดูเถิดเตาที่คว้นพลุ่งอยู่และคบเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่ระหว่งกลางซีกสัตว์เหล่านั้น

เขตแดนของแผ่นดินชาวอิสราเอล

¹⁸ ในวันเดียวกันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับอับรามว่า “เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ¹⁹ ทั้งแผ่นดินของคนเคไนต์ คนเคนีส คนชัดโมไนต์ ²⁰ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนเรฟาอิม ²¹ คนอามโไรต์ คนคานาอัน คนเกอร์กาซี และคนเยบูล”

16

ซารายยกสาวใช้ให้เป็นภรรยาของอับราม

¹ นางซาราย ภรรยาของอับราม ไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้ ชาวอียิปต์ คนหนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์ ² นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า “ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง” และอับราม

ก็ฟังเสียงนางซาราย³ ภายหลังอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้สิบปีแล้ว นางซารายภรรยาของอับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามีของนาง⁴ ท่านเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจ⁵ นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า “ให้ความผิดของข้าพเจ้าตก อยู่ กับท่าน เกิด ข้าพเจ้า ให้สาว ใช้ของ ข้าพเจ้า ไว้ ใน อ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้วนางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้า ใน ใจ ของ นาง ขอ พระ เย โหวาทห์ ทรง พิพากษา าระ หวาง ข้าพเจ้า กับท่าน”⁶ แต่อับราม พูดกับ นาง ซาราย ว่า “ดูเถิด สาว ใช้ของ เจ้า อยู่ใน มือ ของ เจ้า จง กระทำ แก่ เขา ตามที่ เจ้า เห็น ควร” เมื่อนางซารายเคียดแค้นหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พินหน้าของนาง⁷ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาทห์พบหญิงนั้นที่น้ำพุในถิ่นทุรกันดาร คือที่น้ำพุในทางที่จะไปเมืองซูร์⁸ ทูตนั้นจึงพูดว่า “ฮาการ์สาวใช้ของนางซาราย เจ้ามาจากไหน และเจ้าจะไปไหน” นางจึงทูลว่า “ข้าพระองค์หนีมา ให้พินหน้า จาก นาง ซาราย นาย ผู้หญิง ของ ข้าพระองค์”⁹ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาทห์กล่าวแก่นางว่า “จง กลับ ไป หา นาย ผู้หญิง ของ เจ้า และ ยอม อยู่ ใต้ อำนาจ ของ เขา”¹⁰ แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาทห์กล่าวแก่หญิงนั้นว่า “เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วน”¹¹ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาทห์กล่าวแก่นางว่า “ดูเถิด เจ้ามีครรภ์แล้วและจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จะเรียกชื่อของเขาว่า อิชมาเอล เพราะ ว่า พระ เย โหวาทห์ ทรง รับ ฟัง ความ ทุกข์ ของ เจ้า”¹² เขาจะเป็นคนป่า มือของเขาจะต่อสู้คนทั้งปวงและมือคนทั้งปวง

จะต่อสู้อันตราย และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา”¹³ นางจึงเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้ตรัสแก่นางว่า “พระองค์พระเจ้าผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์” เพราะนางพูดว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ที่นี่ ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ”¹⁴ เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เบเอเอลาไฮรอย ดุเถิด อยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองเบเรต

การกำเนิดของอิซมาเอล

¹⁵ นางฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม อับรามจึงเรียกชื่อบุตรชายของท่านซึ่งนางฮาการ์คลอดออกมาว่า อิซมาเอล ¹⁶ เมื่อนางฮาการ์คลอดอิซมาเอลให้แก่อับรามนั้น อับรามอายุได้แปดสิบหกปี

17

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่ออับรามเป็นชื่ออับราฮัม

¹ เมื่ออายุ อับ ราม ได้เก้า สิบ เก้า ปี พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ อับ ราม และ ตรัส แก่ ท่าน ว่า “เรา เป็น พระเจ้า ผู้ทรง มหิทธิฤทธิ์ จง ดำเนิน อยู่ ต่อ หน้า เรา และ เจ้า จง เป็น คน ดี รอบ คอบ ² เรา จะ ทำ พันธ สัญญา ของ เรา ระหว่าง เรา กับ เจ้า และ จะ ให้ เจ้า ทวี มาก ขึ้น” ³ อับ ราม ก็ ชบ หน้ าลง ถึง ดิน และ พระเจ้า ทรง มี พระ ราช ฎี สัน ทาร กับ ท่าน ว่า ⁴ “สำหรับ เรา ดุเถิด นี้ เป็น พันธ สัญญา ของ เรา กับ เจ้า และ เจ้า จะ เป็น บิดา ของ ประชาชาติ มากมาย ⁵ ชื่อ ของ เจ้า จะ ไม่ เรียก ว่า อับ ราม อีก ต่อ ไป แต่ เจ้า จะ มี ชื่อ ว่า อับ ราฮัม เพราะ เรา จะ กระทำ ให้ เจ้า เป็น บิดา ของ ประชาชาติ มากมาย ⁶ เรา จะ กระทำ ให้ เจ้า มี ลูก ดก ทวี มาก ขึ้น เรา จะ กระทำ ให้ เจ้า เป็น คน หลายชาติ กษัตริย์ หลาย องค์ จะ เกิด มา จาก เจ้า ⁷ เรา จะ ตั้ง พันธ สัญญา ของ เรา ระหว่าง เรา กับ เจ้า และ เชื้อ สาย ของ เจ้า

ที่มาภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของเขาให้เป็นพันธสัญญา
นिरันตร์ เป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า
ที่มาภายหลังเจ้า ⁸ เราจะให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคน
ต่างด้าวนี้ คือบรรดาแผ่นดินคานาอันแก่เจ้าและเชื้อสาย
ของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าให้เป็นกรรมสิทธิ์นिरันตร์ และเรา
จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา”

พิธีสühนัตเป็นพันธสัญญาต่อชนชาติอิสราเอล

⁹ พระเจ้า ตรัส แก่ อับราฮัม ว่า “เหตุฉะนั้น เจ้า และ เชื้อ
สาย ของ เจ้า ที่มา ภาย หลัง เจ้า ตลอด ชั่ว อายุ ของ พวก เขา
จะรักษาพันธสัญญาของเรา ¹⁰ นี่เป็นพันธสัญญาของเรา
ซึ่ง เจ้า จะ รักษา ระหว่าง เรา กับ เจ้า และ เชื้อ สาย ของ เจ้า
ที่มา ภาย หลัง เจ้า คือ เด็ก ผู้ชาย ทุก คน ใน ท่ามกลาง พวก
เจ้า จะ เข้า สühนัต ¹¹ เจ้า จะ เข้า สühนัต ตัด หน้ หุ้ม ปลาย
องคชาติ ของ เจ้า และ มัน จะ เป็น หมา ย สำ คัญ แห่ง พันธ
สัญญา ระหว่าง เรา กับ เจ้า ¹² ผู้ชาย ที่มีอายุแปด วัน จะ เข้า
สühนัตในท่ามกลางพวกเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนตลอดชั่วอายุ
ของพวกเจ้า ผู้ชายที่เกิดในบ้านหรือเอาเงินซื้อมาจากคน
ต่างด้าวใดๆซึ่งมิใช่เชื้อสายของเจ้า ¹³ ผู้ชายที่เกิดในบ้าน
ของเจ้าและผู้ชายที่เอาเงินซื้อมาจำเป็นต้องเข้าสühนัต และ
พันธสัญญาของเราจะอยู่ที่เนื้อของเจ้า เป็นพันธสัญญานิ
รันตร์ ¹⁴ เด็กผู้ชายที่มีได้เข้าสühนัต คือผู้ที่มีได้เข้าสühนัตตัด
หน้ หุ้ม ปลาย องคชาติ ของ เขา ชีวิตนั้น จะ ถูก ตัด ชาติ จาก
ชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา”

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อซารายเป็นชื่อซาร่าห์

¹⁵ และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “สำหรับซารายภรรยา
ของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ซาราย แต่จะเรียกชื่อ
นางว่า ซาร่าห์ ¹⁶ เราจะอวยพรแก่นางและให้บุตรชายคน

หนึ่งแก่เจ้ากับนางด้วย ใ้ เราจะอวยพรนาง นางจะเป็นมารดาของชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง” 17 ดังนั้นอับราฮัมจึงขบหน้าลงหัวเราะคิดในใจของท่านว่า “ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีจะให้กำเนิดบุตรได้หรือ ซาราห์ผู้มีอายุได้เก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ” 18 อับราฮัมทูลพระเจ้าว่า “โอ ขอให้อิซมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์” 19 พระเจ้าตรัสว่า “ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ เจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขา และกับเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาให้เป็นพันธสัญญานี้รันดร์

อิซมาเอลจะเป็นบิดาของชนชาติใหญ่ชาติหนึ่ง

20 สำหรับอิซมาเอลนั้นเราได้ฟังเจ้าแล้ว ดูเถิด เราได้อวยพรเขา และจะกระทำให้เขามีลูก ดกทวี มากขึ้นอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เขาจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์ และเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง 21 แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัค ซึ่งซาราห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในเวลานี้” 22 พระองค์มีพระราชปฏิสันถารกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม 23 อับราฮัมจึงเอาอิซมาเอลบุตรชายของท่าน บรรดาคนทั้งปวงที่เกิดในบ้านของท่าน และบรรดาคนทั้งปวงที่ได้ซื้อมาด้วยเงินของท่าน คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางคนที่อยู่ในบ้านของอับราฮัม ให้เข้าสู่หนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของพวกเขาในวันนั้นตามที่พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน 24 เมื่อท่านเข้าสู่หนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของท่าน อับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี 25 และอิซมาเอลบุตรชายของท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเขาเข้าสู่หนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาติ

ของเขา ²⁶ อับราฮัม และอิซมาเอลบุตรชายของท่าน เข้า
สุหนัตในวันเดียวกันนั้น ²⁷ บรรดาผู้ชายในบ้านของท่าน ทั้ง
ที่เกิดในบ้านของท่าน และซื้อมาด้วยเงินจากคนต่างด้าว
ก็เข้าสุหนัตพร้อมกับท่าน

18

พระเจ้าและทูตสวรรค์สององค์เยี่ยมอับราฮัม

¹ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่เขาที่ราบของมัมเร และ
เขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร้อน ² เขาจึงเงยหน้า
ขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา เมื่อเขา
เห็นท่านเหล่านั้นจึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้น
และก้มหน้าของเขาลงถึงดิน ³ และพูดว่า “เจ้านาย
ของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตา
ของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจากผู้รับใช้ของท่านเลย
⁴ ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่านยอมให้เอาน้ำนิดหน่อย
มาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักใต้ต้นไม้เถิด
⁵ ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารหน่อยหนึ่งมาให้และขอให้ท่านชื่น
ใจเถิด หลังจากนั้นจึงค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านมายัง
ผู้รับใช้ของท่านแล้ว” ท่านเหล่านั้นจึงว่า “จงทำตามที่เจ้า
กล่าวเถิด” ⁶ อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หานางซาราห์และ
พูดว่า “จงรีบเอาแป้งละเอียดสามถึงมานวดแล้วทำขนม
บนเตา” ⁷ อับราฮัมจึงวิ่งไปที่ฝูงสัตว์เอาลูกวัวอ่อนและดีตัว
หนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่ง และเขาก็รีบปรุงเป็นอาหาร
⁸ เขาเอาเนย นม และลูกวัวซึ่งเขาได้ปรุงแล้วนั้นมาวาง
ไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้น
ใต้ต้นไม้แล้วท่านเหล่านั้นได้รับประทาน ⁹ ท่านเหล่านั้นจึง

กล่าวแก่เขาว่า “ซาราห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน” และเขาพูดว่า “คูเถิด อยู่ในเต็นท์”

พระสัญญาถึงการกำเนิดอิสอัค

¹⁰ ท่านจึงกล่าวว่า “เราจะกลับมาหาเจ้าแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และคูเถิด ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง” ซาราห์ได้ฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังท่าน ¹¹ อับราฮัม และซาราห์ก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และนางซาราห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว ¹² ฉะนั้นนางซาราห์จึงหัวเราะในใจพูดว่า “ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ” ¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับอับราฮัมว่า “ทำไมนางซาราห์หัวเราะพูดว่า ‘ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้วจริงๆหรือ’ ¹⁴ มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง” ¹⁵ ดังนั้นนางซาราห์ปฏิเสธว่า “ข้าพระองค์มิได้หัวเราะ” เพราะนางกลัว และพระองค์ตรัสว่า “ไม่ใช่ แต่เจ้าหัวเราะ”

แผนการทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

¹⁶ บุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั่นและมองไปทางเมืองโสโดม อับราฮัมไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตามไปส่ง ¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเรากระทำจากอับราฮัมหรือ ¹⁸ ด้วยว่า อับราฮัม จะเป็น ประชาชาติใหญ่โต และมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเขา ¹⁹ เพราะว่าเรารู้จักเขา เขาจะสั่งลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา พวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่

อับราฮัมตามสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา”²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมากและเพราะบาปของพวกเขาก็นึกเหลือเกิน²¹ เราจะลงไปเดี๋ยวนี้ดูว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งสิ้นซึ่งมาถึงเราหรือไม่ ถ้าไม่ เราจะรู้”²² บุรุษเหล่านั้นหันหน้าจากที่นั่นไปทางเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

อับราฮัมวิงวอนเพื่อคนชอบธรรม

²³ อับราฮัมเข้ามาใกล้ทูลว่า “พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ²⁴ บางทีมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายและไม่ละเว้นเมืองนั้น เพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ²⁵ ขอพระองค์อย่ากระทำเช่นนี้เลย ที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และให้คนชอบธรรมเหมือนอย่างคนชั่ว ให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์ ผู้พิพากษาของทั่วแผ่นดินโลกจะไม่กระทำการยุติธรรมหรือ”²⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ถ้าเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางเมืองโสโดมห้าสิบคน เราจะละเว้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา”²⁷ อับราฮัมทูลตอบว่า “ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผงคลีดินและขี้เถ้า²⁸ บางทีคนชอบธรรมห้าสิบคนจะขาดไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะขาดห้าคนหรือ” พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนที่นั่น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น”²⁹ เขายังทูลต่อพระองค์อีก ครั้งว่า “บางทีจะพบสี่สิบคนที่นั่น” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่กระทำเพราะเห็นแก่สี่สิบคน”³⁰ เขาทูลต่อพระองค์ว่า “โอ ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล บางทีจะ

พบสามลึงคนทีนนั้” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่กระทำ ถ้าเราพบสามลึงคนทีนนั้” ³¹ เขาทูลว่า “ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีจะพบ ยี่ลึงคนทีนนั้” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่ทำลายเมือง นั้นเพราะเห็นแก่ยี่ลึงคน” ³² เขาทูลว่า “โอ ขอทรงโปรด อย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์ จะยัง กราบทูล ครั้งนี้ ครั้งเดียว บางทีจะพบ ลึง คนทีนนั้” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็น แก่ลึงคน” ³³ เมื่อพระองค์ทรงมีพระราชปฏิสันถารกับอับ ราฮัมจบลงแล้ว พระเยโฮวาห์ได้เสด็จ ไป และอับ ราฮัม ก็กลับไปที่อยู่ของตน

19

ทูตสวรรค์สององค์มาเยี่ยมโลก

¹ ทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลก ได้นั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลกเห็นแล้วก็ลุกขึ้นไปพบ ทูตเหล่านั้นและได้ก้มหน้าของเขาลงถึงดิน ² แล้วเขากล่าว ว่า “ดูเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านโปรด กรุณาแวะไปบ้านผู้รับใช้ของท่าน ค้างแรมคืนนี้ ล้างเท้า ของท่าน แล้วท่านจะได้ตื่นแต่เช้าเดินทางต่อไป” ทูตเหล่านั้ นั้กล่าวว่า “อย่าเลย แต่พวกเราจะค้างแรมที่ถุนนั้ในคืน นี้” ³ เขาได้รับเจ้าทูตเหล่านั้นอย่างมาก ทูตเหล่านั้นจึงแวะ เข้าไปในบ้านของเขา และเขาจึงจัดการเลี้ยงทูตเหล่านั้น ทำขนมปังไร่เชื้อและทูตเหล่านั้นจึงรับประทาน

โลกเรียกพวกงามวิปริตว่า “พี่น้อง”

4 แต่ก่อนที่ทูตเหล่านั้นเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้นคือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโดม ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ มาล้อมเรือนนั้นไว้ 5 พวกเขาเรียกโลทและพูดกับเขาว่า “ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งมาหาท่านคินนีอยู่ที่ไหน จงนำเขาเหล่านั้นออกมาให้พวกเราเพื่อพวกเราจะได้สมสู่กับเขา” 6 โลทก็ออกทางประตูไปหาพวกนั้นและปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว 7 และกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อย่ากระทำชั่วช้าเช่นนี้เลย 8 ดูเถิด ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยสมสู่กับชายเลย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอให้ข้าพเจ้านำพวกเธอออกมาให้ท่าน ให้ท่านกระทำแก่พวกเธอตามที่เห็นชอบในสายตาของท่านเถิด เพียงแต่อย่ากระทำอะไรแก่ชายเหล่านี้เลย เพราะเหตุว่าพวกเขาเหล่านี้เข้ามาอยู่ใต้ร่มชายคาของข้าพเจ้า” 9 พวกเขาพูดว่า “ถอยไป” และพวกเขาพูดอีกว่า “คนนี้เข้ามาอาศัยอยู่ และเขาจะมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา บัดนี้เราจะทำการชั่วร้ายกับท่านยิ่งกว่าคนเหล่านั้น” พวกเขาจึงผลักคนนั้นโดยแรงคือโลทนั่นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อฟังประตู 10 แต่ทูตเหล่านั้นจึงยื่นมือออกไปดึงโลทเข้ามาในบ้านและปิดประตู 11 ทูตเหล่านั้นทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ประตูบ้านนั้นตาบอดผู้ใหญ่ผู้น้อย ดังนั้นพวกเขาจึงหาประตูจนเหนื่อย

ทูตสวรรค์บอกให้โลทและครอบครัวรีบออกจากเมือง

12 ทูตเหล่านั้นจึงพูดกับโลทว่า “ที่นี่มีใครอีกไหม จงพาบุตรเขย บุตรชาย บุตรสาว และสิ่งใดๆของเจ้าที่อยู่ในเมืองนี้ออกจากที่นี่ 13 เพราะพวกเราจะทำลายสถานที่แห่งนี้ เพราะว่าเสียงร้องของพวกเขาดังมากยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งพวกเรามา

ทำลายมันเสีย” 14 โลทจึงออกไปพูดกับบุตรเขยของเขาซึ่งได้แต่งงานกับบุตรสาวของเขาว่า “ลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายเมืองนี้” แต่บุตรเขยของเขากลับดูเหมือนว่าเขาพูดล้อเล่น 15 เมื่อรุ่งเช้าทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเร้าโลทว่า “จงลุกขึ้น พาภรรยาของเจ้า และบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นี้ไปเสีย เกรงว่าพวกเจ้าจะถูกทำลายพร้อมกับความชั่วช้าของเมืองนี้” 16 ขณะที่เขายังรื้อรออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้าจับมือเขา มือภรรยาของเขาและมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโฮวาห์ทรงมีความเมตตาต่อเขา ทูตเหล่านั้นจึงนำเขาออกมาและให้เขาอยู่ที่นอกเมือง 17 ต่อมาเมื่อทูตเหล่านั้นนำพวกเขาออกมาภายนอกแล้ว ทูตพูดว่า “จงหนีเอาชีวิตรอด อย่าได้เหลียวหลังมาดูหรือพักอยู่ที่ราบลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปที่ภูเขากรงว่าเจ้าจะถูกทำลาย”

โลทวิ่งวนขอเมืองเล็กๆคือเมืองโซดาร์

18 โลท จึง กล่าว แก่ ทูต เหล่า นั้น ว่า “โอ เจ้า นาย ของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย 19 ดุเถิด ผู้รับใช้ของท่าน ได้รับพระกรุณาในสายตาของท่านและท่านมีความเมตตาอย่างยิ่ง ซึ่ง ท่าน ได้ สำแดง ต่อ ข้าพเจ้า ใน การ ช่วย ชีวิต ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไปยังภูเขาคิด เกรงว่าสิ่งชั่วร้ายจะมาถึงตัวข้าพเจ้าและข้าพเจ้าจะตายเสีย 20 ดุเถิด กรุณาเถิด เมืองนี้อยู่ใกล้ที่จะหนีไปถึงได้และเป็นเมืองเล็ก โอ โปรดให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่น (เป็นเมืองเล็กๆมิใช่หรือ) และชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด” 21 ทูตกล่าวแก่เขาว่า “ดุเถิด เรายอมรับเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยว่าเราจะไม่ทำลายล้างเมืองนี้ซึ่งเจ้าได้กล่าวถึง 22 เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเรา

ไม่สามารถทำอะไรได้จนกว่าเข้าไปถึงที่นั่น” เหตุฉะนั้น จึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่าโสอาร์ 23 เมื่อโลทเข้าไปยังเมืองโสอาร์ ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้ว

เมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์และเมืองเศบียมถูกทำลาย

24 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ 25 พระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายเหล่านั้น บรรดาที่ราบลุ่ม ชาวเมืองทั้งปวง และสิ่งที่ยกขึ้น มาบนแผ่นดิน

ภรรยาของโลทกลายเป็นเสาเกลือ

26 แต่ภรรยาของเขาผู้ตามข้างหลังเขาเหลือवलกลับไปมอง ดูและนางจึงกลายเป็นเสาเกลือ 27 อับราฮัมลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปยังสถานที่ที่ท่านเคยยืนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 28 ท่านมองไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์และดินแดนที่ราบลุ่มทั้งหลาย และดูเถิด ก็เห็นควันจากแผ่นดินนั้น พุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาไฟใหญ่ 29 ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองทั้งหลายในที่ราบลุ่มแล้วนั้น พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลทออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้าง เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายซึ่งโลทอาศัยอยู่

โลทอาศัยอยู่ในถ้ำ บุตรสาวของโลททำการผิดประเวณี

30 โลทขึ้นไปจากเมืองโสอาร์ไปอาศัยอยู่บนภูเขาพร้อม กับบุตรสาวสองคนของเขา เพราะเขากลัวที่อาศัยในเมืองโสอาร์ เขาจึงไปอาศัยอยู่ในถ้ำทั้งเขากับบุตรสาวสองคนของเขา 31 บุตรสาวหิวปีพุดกับน้องสาวว่า “บิดาของเราแก่แล้ว และไม่มีชายใดในแผ่นดินโลกเข้ามาหาพวกเรา

ตามธรรมเนียมของโลก³² มาเกิด พวกเราจึงให้บิดาของพวกเราตีมเหล่าองุ่น และพวกเราจะนอนกับท่าน เพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา”³³ ในคืนวันนั้นพวกเธอจึงให้บิดาของพวกเธอตีมเหล่าองุ่น บุตรสาวห้าวปีเข้าไปนอนกับบิดาของเธอ และเขาไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไร และเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร³⁴ ต่อมารุ่งขึ้นบุตรสาวห้าวปีพูดกับน้องสาวว่า “ดูเถิด เมื่อคืนนี้เราได้นอนกับบิดาของเรา พวกเราจึงให้ท่านตีมเหล่าองุ่นในคืนนี้ อีกและเจ้าจงเข้าไปนอนกับท่านเพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา”³⁵ พวกเธอจึงให้บิดาของพวกเธอตีมเหล่าองุ่นในคืนวันนั้นด้วย น้องสาวก็ลุกขึ้นไปนอนกับเขา และเขาไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไร และเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร³⁶ ดังนั้น บุตรสาวทั้งสองของโลทก็ตั้งครรภกับบิดาของพวกเธอ³⁷ บุตรสาวห้าวปีคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่า โมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของคนโมอับ มาจนถึงทุกวันนี้³⁸ ส่วนน้องสาว เธอคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วยและเรียกชื่อของเขาว่า เบน-อัมมี เขาเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้

20

อับราฮัมหลอกลวงอาบีเมเลค

¹ อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปยังดินแดนทางใต้ อาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชและเมืองซูร์ และอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์² อับราฮัมบอกถึงนางซาราห์ภรรยาของตนว่า “นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า” อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเมืองเก-ราร์จึงใช้คนมานำนางซาราห์ไป³ แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะหญิงนั้นซึ่งเจ้า

นำมา ด้วยว่านาง เป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว”⁴ แต่อาบีเมเลค ยังไม่ได้เข้าไปกลั่นาง ท่านจึงทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะประหารชนชาติที่ชอบธรรมด้วย หรือ⁵ เขา บอก แก่ ข้า พระองค์มิใช่หรือ ว่า ‘นาง เป็น น้องสาวของข้าพเจ้า’ และ แม้แต่นาง เอง ก็ว่า ‘เขา เป็น พี่ชายของข้าพเจ้า’ ข้าพระองค์ กระทำ ดั่งนี้ ด้วยจิตใจอัน ซื่อตรง และ ด้วย มือ ที่บริสุทธิ์”⁶ พระเจ้า ตรัส กับท่าน ใน พระสุบินว่า “แท้จริงเรารู้แล้วว่าเจ้ากระทำดั่งนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรง เรา จึงยับยั้งเจ้าไม่ให้ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราไม่ยอมให้เจ้า ถูก ต้อง นาง นั้น⁷ ฉะนั้น บัดนี้ จง คืน ภรรยา ให้แก่ชาย นั้น เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์ เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้วเจ้า จะมีชีวิตอยู่ ถ้าเจ้าไม่คืนนางนั้น เจ้าจงรู้ว่าเจ้าจะตายเป็นแน่ ทั้ง เจ้า และทุกคนที่เป็นของเจ้า”⁸ เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคตื่นบรรทมตั้งแต่เช้าตรู่ ทรงเรียกบรรดาข้าราชการของท่าน และทรงรับสั่งเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกเขาฟัง และคนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งนัก

อาบีเมเลคคืนภรรยาแก่อับราฮัม

⁹ ดั่งนั้นอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมา และตรัสกับท่านว่า “เจ้าได้กระทำอะไรแก่พวกเรา เราได้กระทำผิดอะไรต่อ เจ้า ที่เจ้า นำบาปใหญ่โต มายัง เรา และราชอาณาจักรของเรา เจ้าได้กระทำสิ่งซึ่งไม่ควรกระทำแก่เรา”¹⁰ อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า “เจ้าคิดอะไรเจ้าจึงได้กระทำสิ่งนี้”¹¹ อับราฮัมทูลว่า “เพราะข้าพระองค์คิดว่าไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าในสถานที่นี้เป็นแน่ พวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์”¹² ยิ่งกว่านั้นนางเป็นน้องสาวของข้าพระองค์จริงๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดาข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์”¹³ ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรง

โปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงพูดกับนางว่า ‘นี่เป็นความกรุณาซึ่งเจ้าจะสำแดงต่อข้าพเจ้า ในสถานที่ทุกๆ แห่งที่เราจะไปนั้น ขอให้กล่าวถึงข้าพเจ้าว่า เขาเป็นพี่ชายของดิฉัน’” ¹⁴ อับบีเมเลคจึงทรงนำแกะ วัว และทาสชายหญิง และประทานให้แก่อับราฮัม แล้วทรงคืนซาราห์ภรรยาของอับราฮัมให้ท่านไป ¹⁵ แล้วอับบีเมเลคตรัสว่า “ดูเถิด แผ่นดินของเราที่อยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ” ¹⁶ พระองค์ตรัสกับซาราห์ว่า “ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคนที่อยู่กับเจ้า และคนทั้งปวง” นางก็ถูกตีเตียนด้วยถ้อยคำเหล่านี้ ¹⁷ เพราะฉะนั้น อับราฮัม ก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษาอับบีเมเลค และมเหสีของพระองค์ และทาสหญิงให้หาย และเขาเหล่านั้นก็มีบุตร ¹⁸ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงปิดครรภ์สตรีในราชสำนักของอับบีเมเลคทุกคน เพราะเรื่องซาราห์ภรรยาอับราฮัม

21

การกำเนิดของอิสอัค

¹ พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาราห์เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ซาราห์ดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้ ² เพราะซาราห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน ³ อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาราห์คลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค ⁴ แล้วอับราฮัมทำพิธีเข้าสู่หนตให้แก่อิสอัคบุตรชายของตน เมื่อมีอายุแปดวัน ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ⁵ อับราฮัม มีอายุหนึ่งร้อยปี เมื่ออิสอัคบุตรชายเกิดแก่ท่าน ⁶ นางซาราห์กล่าวว่า “พระเจ้าทรงกระทำ

ให้ข้าพเจ้าหัวเราะ ดังนั้นทุกคนที่ได้ฟังจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า” ⁷ นางกล่าวอีกว่า “ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่าซาราห์จะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว” ⁸ เด็กนั้นก็เติบโตขึ้นและหย่านมและอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่านม

นางฮาการ์กับอิสมาเอลถูกไล่ออก

⁹ แต่ซาราห์เห็นบุตรชายของฮาการ์ คนอียิปต์ ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัม กำลังหัวเราะเล่นอยู่ ¹⁰ นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า “ไล่ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้” ¹¹ อับราฮัมกลัวใจมาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน ¹² แต่พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “เจ้าอย่าโศกเศร้าในสายตาของเจ้า เพราะเรื่องเด็กนั้น และเพราะทาสหญิงของเจ้าเลย ทุกสิ่งที่ซาราห์กล่าวกับเจ้า เจ้าก็จงฟังเสียงของนางเถิด เพราะเขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค” ¹³ ส่วนบุตรชายของทาสหญิงนั้นเราจะกระทำให้เป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า” ¹⁴ อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ให้ขนมปังและน้ำหนึ่งถุงหนึ่งแก่ฮาการ์ ใส่บาให้นางพร้อมกับเด็กนั้นแล้วส่งนางออกไป นางก็จากไปและพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา ¹⁵ และน้ำในถุงหนึ่งนั้นก็หมดไป นางก็วางเด็กนั้นไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง ¹⁶ แล้วนางก็ไปนั่งลงห่างออกไปตรงหน้าเด็กนั้น ประมาณเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางพูดว่า “อย่าให้ข้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย” นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วตะเบ็งเสียงร้องไห้ ¹⁷ พระเจ้า

ทรงสดับเสียงร้องของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้า จึงเรียกอาการ์จากฟ้าสวรรค์กล่าวกับนางว่า “อาการ์ เจ้า เป็นอะไรไป อย่างกลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงสดับเสียง ของเด็ก ณ ที่ที่เขายู่กันแล้ว ¹⁸ ลูกขึ้นอุ้มเด็กนั้น เอามือจับ เขาไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง ” ¹⁹ แล้วพระเจ้าทรงเบิกตาของนาง นางก็เห็นบ่อน้ำแห่ง หนึ่ง จึงไปเติมน้ำเต็มถูงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม ²⁰ พระเจ้า ทรงสถิตกับเด็กนั้น เขาเติบโตขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นนักธนู ²¹ เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน มารดาก็หาภรรยาคนหนึ่งจากประเทศอียิปต์ให้เขา

อับ รา ฮัม อาศัยอยู่ที่เบ เออร์เซบา อับ รา ฮัม ทำ พันธ สัญญา กับ กษัตริย์ อาบิ เม เลค

²² และ ต่อ มา ใน คราว นั้น อาบิ เม เลค และ พี โคล์ ผู้บัญชาการ ทหาร ของ พระองค์ พุดกับ อับ รา ฮัม ว่า “พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ ²³ เพราะ ฉะนั้นบัดนี้จงปฏิญาณในพระนามพระเจ้าให้แก่เราที่นี่ว่า ท่านจะไม่ประพฤติกดโกงต่อเรา หรือโอรสของเรา หรือ ต่อหลานของเรา แต่ตั้งที่เราภักดีต่อท่าน ท่านจงภักดีต่อ เราและต่อแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่นี้” ²⁴ อับราฮัมก็ทูลว่า “ข้าพเจ้า ยอม ปฏิญาณ ” ²⁵ อับราฮัม ก็ร้อง ทุกข์ ต่อ อาบิ เม เลค เรื่องบ่อน้ำที่ข้าราชการอาบิเมเลคยึดเอาไป ²⁶ อาบิเม เลคตรัสว่า “เราไม่รู้ว่าใครทำอย่างนี้ ทั้งท่านก็มีได้บอกเรา เราก้ยังไม่ได้ยินเรื่องจนวันนี้” ²⁷ อับราฮัม จึง นำ แกะ และ วัว มา ถวาย แก่ อาบิ เม เลค ทั้งสองฝ่ายก็ทำพันธสัญญากัน ²⁸ อับราฮัม ได้ แยก ลูก แกะ ตัว เมีย จาก ผุ่ง ไร่ ต่าง หาก เจ็ด ตัว ²⁹ อาบิ เม เลค ตรัส ถาม อับราฮัม ว่า “ลูก แกะ ตัว เมีย เจ็ด ตัว ที่ ท่าน แยก ไร่ ต่าง หาก นั้น หมายความว่าอะไร” ³⁰ ท่าน ทูล ว่า

“ขอพระองค์รับลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้จากมือข้าพระองค์ เพื่อจะได้ เป็น พยาน แก่ ข้า พระองค์ว่า ข้า พระองค์ได้ขุดบ่อน้ำนี้” ³¹ เหตุฉะนั้นท่าน จึง เรียก ที่ นั้นว่า เบ เออร์เซบา เพราะว่าทั้งสอง ได้ปฏิญาณกันไว้ ³² ทั้งสอง กระทำพันธสัญญา กันที่เบ เออร์เซบา ดังนี้แหละ แล้วอาบี เม เลค และ ฟิ โคล์ผู้บัญชาการ ทหาร ของ พระองค์ได้ลุก ขึ้น แล้วก็กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย ³³ อับราฮัมปลูกต้นแทมริสก์ไว้ที่เบ เออร์เซบา และนมัสการออกพระนาม พระเยโฮวาห์พระเจ้านิรันดร์ที่นั่น ³⁴ อับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินชาวฟิลิสเตียหลายวัน

22

การถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินโมริยาห์

¹ และ ต่อ มา ภาย หลัง เหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้า ทรง หลงใจอับราฮัม และตรัสกับท่านว่า “อับราฮัม” ท่านทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” ² พระองค์ตรัสว่า “จงพาบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้า ผู้ที่เจ้ารัก ไปยัง แผ่นดิน โมริยาห์ และถวายเขา ที่นั่นเป็น เครื่องเผาบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า” ³ อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรชายของท่าน ท่านตัด ฟืนสำหรับ เครื่อง เผาบูชา แล้ว ลุก ขึ้น เดินทาง ไป ยัง ที่ ซึ่ง พระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน ⁴ พอถึงวันที่สามอับราฮัมเงยหน้าขึ้นแลเห็นที่นั่นแต่ไกล ⁵ อับราฮัมจึงพูดกับคนใช้หนุ่มของท่านว่า “อยู่กับลาที่นี้เถิด เรากับเด็กชายจะเดินไปนมัสการที่โน้น แล้วจะกลับ มาพบ เจ้า” ⁶ อับราฮัม เอา ฟืน สำหรับ เครื่องเผาบูชาใส่บาอิสอัคบุตรชายของตน ถือไฟและมีด

แล้วพ่อลูกไปด้วยกัน ⁷ อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาว่า “บิดา เจ้าข้า” และท่านตอบว่า “ลูกเอ๋ย พ่ออยู่ที่นี้” ลูกจึงว่า “นี่ไฟ และฟืน แต่ลูก แคะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน” ⁸ อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแคะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา” พ่อลูกทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน ⁹ เขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน ¹⁰ แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับ มีดจะฆ่าบุตรชาย ¹¹ แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า “อับราฮัม อับราฮัม” และท่านตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” ¹² และพระองค์ตรัสว่า “อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา”

อับราฮัมถวายแคะตัวผู้แทนอิสอัค

¹³ อับราฮัมเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด ข้างหลังท่านมีแคะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้ทึบ อับราฮัมก็ไปจับแคะผู้ตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน ¹⁴ อับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เยโฮวาห์ยิเรห์ อย่างที่เขาพูดกันทุกวันนี้ว่า “ที่ภูเขาของพระเยโฮวาห์นั้น พระองค์ทรงทอดพระเนตร”

พระเจ้าทรงย้ำพันธสัญญาต่ออับราฮัม

¹⁵ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองมาจากฟ้าสวรรค์ ¹⁶ และตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณ โดย ตัว เรา เองว่า เพราะ เจ้า กระทำ อย่าง นี้ และ

มิได้หวง บุตร ชาย ของ เจ้า คือบุตร ชาย คน เดียว ของ เจ้า
 17 เราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวี เชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น
 ตั้ง ดวงดาว ใน ท้องฟ้า และ ตั้ง เม็ดทราย บน ฝั่ง ทะเล
 เชื้อสายของเจ้าจะได้ประตูเมืองศัตรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์
 18 ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของ
 เจ้า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา” 19 อับราฮัมจึงกลับไป
 หาคนใช้หนุ่มของท่าน เขาก็ลุกขึ้นแล้วพากันกลับไปยัง
 เมืองเบเออร์เซบา อับราฮัมก็อาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา 20 และ
 ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนมาบอกอับราฮัมว่า
 “ดูเถิด มีล คาร์บั้งเกิดบุตรให้แก่นาโฮร์ น้องชายของท่าน
 ด้วยแล้ว 21 คืออูสบุตรหัวปี บุสน้องชายของเขา เคมูเอลบิ
 ดาของอารัม 22 เคเสด ฮาโซ บิลดาช ยิดลาฟ และเบธูเอล”
 23 เบธูเอลให้กำเนิดบุตรสาวชื่อเรเบคkah ทั้งแปดนี้มีล คาร์
 บั้งเกิดให้นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม 24 และภรรยา น้อย
 ของเขาที่ชื่อเรอูมาห์ ก็ได้บังเกิดเตบาร์ท กายัม ทาฮาซ และ
 มาอาคาคห์

23

นางซาร่าห์สิ้นชีวิตที่เฮโบรน แล้วถูกฝังไว้ในถ้ำมัคเป-
 ลาคห์

1 ซาร่าห์มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี ซาร่าห์มีชีวิตถึงอายุนี
 2 แล้วซาร่าห์ก็สิ้นชีวิตที่เมือง คิริยาทออารบา คือเมืองเฮ
 โบรน ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมไว้ทุกข์ให้ซาร่าห์และ
 ร้องไห้คิดถึงนาง 3 อับราฮัมยืนขึ้นหน้าศพพูดกับลูกหลาน
 ของเขาว่า 4 “ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนมาอาศัย
 อยู่ท่ามกลางท่าน ขอท่านให้ที่ดินท่ามกลางท่านเป็นสุสาน
 เพื่อข้าพเจ้า จะได้ ฝัง ผู้ตาย ของข้าพเจ้า ให้พ้นสายตาไป”
 5 ลูกหลานของเขตอบ อับราฮัมว่า 6 “นายเจ้าข้า โปรด

ฟังพวกเรา ท่านเป็นเจ้านายจากพระเจ้าท่ามกลางเรา ขอให้ฝังผู้ตายของท่านในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของเราเถิด ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่จะหวงสุสานของเขาไว้ไม่ให้ท่าน หรือขัดขวางท่าน มิให้ฝังผู้ตายของท่าน” 7 อับราฮัมก็ลุกขึ้น กราบลงต่อหน้าลูกหลานของเขทชาวแผ่นดินนั้น 8 และพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไปแล้ว ขอให้ฝังข้าพเจ้าเถิด และวิงวอนเอโฟรนบุตรชายโคหาร์เพื่อข้าพเจ้า 9 ขอให้เขาให้ถ้ำมัคเป-ลาห์ ซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์นั้นแก่ข้าพเจ้า มันอยู่ที่ปลายนาของเขา ขอให้เขาขายให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคา ให้เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นสุสานท่ามกลางหมู่พวกท่าน” 10 ฝ่ายเอโฟรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเขท เอโฟรนคนฮิตไทต์จึงตอบอับราฮัมให้บรรดาลูกหลานของเขท ผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขาฟังว่า 11 “อย่าเลย นายเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้นานี้แก่ท่านและให้ถ้ำที่อยู่ในานี้แก่ท่าน ด้วยข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าลูกหลานประชาชนของข้าพเจ้า ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด” 12 อับราฮัมก็กราบลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น 13 และท่านพูดกับเอโฟรนให้ชาวแผ่นดินนั้นฟังว่า “แต่ถ้าท่านยินยอมให้แล้ว ขอให้ฝังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายค่านานี้ ขอรับเงินจากข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น” 14 เอโฟรนตอบอับราฮัมว่า 15 “นายเจ้าข้า ขอให้ฝังข้าพเจ้าเถิด ที่ดินแปลงนี้มีราคาเป็นเงินสี่ร้อยเชเชล สำหรับท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร ฝังผู้ตายของท่านเถิด” 16 อับราฮัมก็ฟังคำของเอโฟรน แล้วอับราฮัมก็ชั่งเงินให้เอโฟรนตามจำนวนที่เขาบอกให้ลูกหลานของเขทฟังแล้ว คือเงินสี่ร้อยเชเชลตามน้ำหนักที่พวกพ่อค้าใช้กันเวลานั้น 17 นา

ของเอโฟรนในมัคเป-ลาห์ ซึ่งอยู่หน้ามัมเร มีนาถกับถ้ำซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งสี่ซึ่งอยู่ในนาตลอดทั่วบริเวณนั้น จึงได้ขาย 18 ให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์ต่อหน้าลูกหลานของเขท คือต่อหน้าบรรดาผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขา 19 ต่อมาอับราฮัมก็ฝังศพนางซาร่าห์ภรรยาของตน ในถ้ำที่นามัคเป-ลาห์หน้ามัมเร คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน 20 นาและถ้ำซึ่งอยู่ในนั้นลูกหลานของเขทยอมขาย ให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

24

อับราฮัมส่งเอลีเยเซอร์ไปหาเจ้าสาวสำหรับอิสอัค

1 ฝ่าย อับ รา ฮัม ก็ ชรา แล้ว มีอายุมาก ที่เดียว และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรอับราฮัมทุกประการ 2 อับราฮัม พูดกับ คนใช้ ของ ท่าน ที่มีอาวุโส ที่สุด ใน บ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สมบัติทุกอย่าง ของ ท่าน ว่า “เอา มือ เจ้า วางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา 3 แล้วเราจะให้เจ้าปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางเขานี้ 4 แต่เจ้าจะไปยังประเทศและหมู่ญาติของเราเพื่อหาภรรยาคนหนึ่ง ให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา” 5 คนใช้ก็เรียนท่านว่า “หากว่าหญิงนั้นจะไม่เต็มใจมากับข้าพเจ้ายังแผ่นดินนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้ามี ต้อง นำบุตรชาย ของ ท่าน กลับ ไป ยัง แผ่นดิน ซึ่ง ท่าน จาก มา นั้น หรือ” 6 อับราฮัม พูดกับ เขาว่า “ระวังอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นี่อีก 7 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเรามาจากบ้านบิดาเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติ ของ เรา พระองค์ตรัส กับ เรา และ ทรง

ปฏิญาณกับเราว่า ‘เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า’ พระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจงหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นั่น⁸ ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจมากับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา⁹ แต่เจ้าอย่าพาบบุตรชายของเรากลับไปที่นั้นก็แล้วกัน”⁹ คนใช้จึงเอามือของเขาวางใต้ขาอ่อนของอับราฮัม นายของตน และปฏิญาณต่อท่านตามเรื่องนี้¹⁰ คนใช้นำอูฐสิบตัวของนายมาแล้วออกเดินทางไปด้วยว่าข้าวของทั้งสิ้นของนายเขาอยู่ในอำนาจของเขา เขาลุกขึ้นไปยังเมโสโปเตเมีย ถึงเมืองของนาโฮร์¹¹ เขาให้อูฐคุกเข่าลงที่ริมบ่อน้ำข้างนอกเมืองเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้หญิงออกมาตักน้ำ¹² เขาอธิษฐานว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม นายของข้าพระองค์ ขอทรงประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงสำแดงความเมตตาแก่อับราฮัม นายของข้าพระองค์”¹³ ดุเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่ริมบ่อน้ำ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ¹⁴ ขอให้หญิงสาวคนที่ข้าพระองค์จะพูดกับนางว่า ‘โปรดลดเหยือกของนางลงให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำ’ และนางนั้นจะว่า ‘เชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะให้น้ำอูฐของท่านกินด้วย’ ให้คนนั้นเป็นคนที่พระองค์ทรงกำหนดสำหรับอิสอัค ผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างนี้ข้าพระองค์จะทราบได้ว่าพระองค์ทรงสำแดงความเมตตาแก่นายของข้าพระองค์”

พระเจ้าทรงนำเอลิเยเชอร์ให้พบกับเรเบคาห์

¹⁵ และต่อมาเมื่อเขาอธิษฐานยังไม่ทันเสร็จ ดุเถิด เรเบคาห์ ผู้ที่เกิดแก่เบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ภรรยาของนาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ก็แบกไหน้ำของนางเดินออกมา¹⁶ หญิงสาวนั้นงามมาก เป็นพรหมจารียังไม่มีชายใด

สมถุนาง นางก็ลงไปที่บ่อน้ำเติมน้ำเต็มไหแล้วก็ขึ้นมา¹⁷ คนใช้นั้นก็วิ่งไปต้อนรับนาง แล้วพูดว่า “ขอน้ำจากไห น้ำของนางให้ข้าพเจ้าดื่มสักหน่อย”¹⁸ นางตอบว่า “นายเจ้าข้า เชิญดื่มเถิด” แล้วนางก็รีบลดไหน้ำของนางลงมาถือไว้แล้วให้เขาดื่ม¹⁹ เมื่อให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางจึงว่า “ข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านกินจนอิ่มด้วย”²⁰ นางรีบเทน้ำในไหน้ำของนางใส่รางแล้ววิ่งไปตักน้ำที่บ่ออีก นางตักน้ำให้อูฐทั้งหมดของเขา²¹ ชายนั้นเพิ่งดูนางเงิบๆ เพื่อตริกรตรองดูว่าพระเยโฮวาห์ทรงให้การเดินทางของตนบังเกิดผลหรือไม่²² และต่อมาเมื่ออูฐกินน้ำเสร็จแล้ว ชายนั้นก็ให้แหวนทองคำหนักครึ่งเซเซล และกำไลสำหรับข้อมือนาง คู่หนึ่ง ทองหนักสิบเซเซล²³ และพูดว่า “ขอบอกข้าพเจ้าว่านางเป็นบุตรสาวของใคร ในบ้านบิดาของนางนั้นมีที่ให้พวกเราพักอาศัยบ้างไหม”²⁴ นางตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ ซึ่งนางบังเกิดให้กับนาโฮร์”²⁵ นางพูดเสริมว่า “เรามีทั้งฟางและเสบียงพอ และมีที่ให้พักด้วย”²⁶ ชายนั้นก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์²⁷ และอธิษฐานว่า “สรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ผู้มิได้ทรงทอดทิ้งความกรุณา และความจริงของพระองค์ ต่อ นาย ส่วนข้าพระองค์นั้น พระเยโฮวาห์ทรงนำเราตามทางจนถึงบ้านหมูญาติของนายข้าพระองค์”²⁸ แล้วหญิงสาวนั้นก็วิ่งไปบอกคนในครอบครัวของมารดาถึงเรื่องเหล่านี้²⁹ เรเบคาห์ก็มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อ ลาบั้น ลาบั้นวิ่งไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ³⁰ และต่อมาเมื่อท่านเห็นแหวนและกำไลที่ข้อมือน้องสาว และเมื่อท่านได้ยินคำของเรเบคาน้องสาวว่า “ชายนั้นพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้” ท่านก็ไปหาชายคนนั้น และดูเถิด เขากำลังยืนอยู่กับอูฐที่บ่อน้ำ³¹ ท่านพูด

ว่า “ข้าแต่ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ เชิญเข้ามาเถิด ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม เพราะข้าพเจ้าเตรียมบ้านและเตรียมที่สำหรับ อุฐู แล้ว” ³² ชายนั้น จึง เข้าไปในบ้าน ลาบันก็แก้อุฐูของเขา ให้ฟาง และอาหารสำหรับ อุฐู ให้น้ำล้างเท้าเขาและคนที่มากับเขา ³³ แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงเขา แต่เขาว่า “ข้าพเจ้าจะไม่รับประทาน จนกว่าข้าพเจ้าจะพูดถึงฐานะที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายมานั้นให้ท่านฟังเสียก่อน” ลาบันก็ว่า “เชิญพูดเถิด”

เอลีเยเซอร์เล่าถึงฐานะของเขาให้ลาบันฟัง

³⁴ เขาจึงพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม ³⁵ พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่นายข้าพเจ้าอย่างมากมาย ท่านก็เจริญขึ้น และพระองค์ทรงประทานฝูงแพะแกะ และฝูงวัวเงินและทอง คนใช้ชายหญิง อุฐูและลา ³⁶ และนางซาร่าห์ ภรรยา นาย ข้าพเจ้า ได้ บังเกิด บุตร ชาย คน หนึ่ง ให้แก่นาย เมื่อนาง แก่แล้ว และนาย ก็ยก ทรัพย์สมบัติทั้งหมด ให้บุตร ³⁷ นายให้ข้าพเจ้าปฏิญาณว่า ‘เจ้าอย่าหาภรรยาให้แก่นบุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขานี้’ ³⁸ แต่เจ้าจงไปยังบ้านบิดาของเราและไปยังหมู่ญาติของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่นบุตรชายของเรา’ ³⁹ ข้าพเจ้าพูดกับนายว่า ‘หญิงนั้นอาจจะไม่ยอมมากับข้าพเจ้า’ ⁴⁰ แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งเราดำเนินอยู่ต่อพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไป กับ เจ้า และให้ ทาง ของ เจ้า บังเกิด ผล และ เจ้า จะหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากหมู่ญาติของเรา และจากบ้านบิดาของเรา’ ⁴¹ แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา เมื่อเจ้ามาถึงหมู่ญาติของเราแล้ว ถ้าเขาไม่ยอมให้หญิง

นั่น เจ้า ก็ พัน จาก คำ ปฏิญาณ ของ เรา' 42 วัน นี้ข้าพเจ้า มาถึงบ่อน้ำและทูลว่า 'โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ อับราฮัมนายของข้าพระองค์ ถ้าบัดนี้พระองค์ทรงโปรดให้ ทางที่ข้าพระองค์ไปนั้นเกิดผล 43 ดุเถิด ข้าพระองค์กำลัง ยืนอยู่ที่บ่อน้ำ และต่อมาเมื่อสาวพรหมจารีออกมาตักน้ำ และข้าพระองค์พูดกับนางด้วยว่า "ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มจาก ไหน้ำของนางสักหน่อย" 44 และนางจะตอบข้าพระองค์ว่า "เชิญ ดื่มเถิด และข้าพเจ้า จะตัก น้ำ ให้ อุฐ ของ ท่าน ด้วย" ให้ผู้นั้นเป็นหญิงที่พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดตัวไว้สำหรับ บุตรชายของนายข้าพระองค์' 45 เมื่อข้าพเจ้า อธิษฐานใน ใจไม่ทันขาดคำ ดุเถิด นาง เรเบคาห์ แยก ไหน้ำ ของ นาง เติน ออก มา นาง ลง ไป ตัก น้ำ ที่บ่อน้ำ ข้าพเจ้า พูดกับ นาง ว่า 'ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มหน่อย' 46 นางก็รีบลดไหน้ำจากบ่า ของนางและว่า 'เชิญดื่มเถิด แล้วข้าพเจ้าจะให้ น้ำ แก่ อุฐ ของท่านด้วย' ข้าพเจ้าจึงดื่ม และนางก็ตักน้ำให้อุฐกินด้วย 47 แล้วข้าพเจ้าถามนางว่า 'นางเป็นบุตรสาวของใคร' นาง ตอบว่า 'เป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนาโอร์ ซึ่ง นางมิลคาห์กำเนิดให้แก่เขา' ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่จมูกของ นางแล้วสวมกำไลที่ข้อมือนาง 48 แล้วข้าพเจ้าก็ก้มศีรษะ ลงนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮ วาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามา ตามทางที่ถูก เพื่อหาบุตรสาวของน้องชายนายให้บุตรชาย ของนาย 49 บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความเมตตาและจริงใจ ต่อ นายข้าพเจ้าแล้ว ขอกรุณาบอกข้าพเจ้า ถ้ามี ฉะนั้นก็ ขอบอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวาหรือซ้าย"

นางเรเบคาห์ไปจากลาบันกับเบธูเอล

50 ลาบัน และ เบธูเอล จึง ตอบว่า “สิ่ง นี้ มา จาก พระ เยโฮวาทห์ เรา จะ พุด ดี หรือ ร้าย กับ ท่าน ก็ ไม่ ได้ 51 ดู เกิด เรเบคาห์ ก็ อยู่ ต่อ หน้า ท่าน พานาง ไป เกิด และ ให้ นาง เป็น ภรรยา บุตร ชาย นาย ของ ท่าน ดัง ที่ พระ เยโฮวาทห์ ตรัส แล้ว” 52 และ ต่อ มา เมื่อ คน ใช้ ของ อับราฮัม ได้ ยืน ถ้อย คำ ของ ท่าน ทั้ง สอง ก็ กราบ ลง ถึง ดิน นมัสการ พระ เยโฮวาทห์ 53 แล้ว คน ใช้ ก็ นำ เอา เครื่อง เงิน และ เครื่อง ทอง พร้อมกับ เสื้อ ผ้า มอบ ให้ แก่ เรเบคาห์ เขา ยัง มอบ ของ อัน มี ค่า ให้ แก่ พี่ ชาย และ มารดา ของ นาง ด้วย 54 แล้ว พวกเขา ก็ รับ ประทาน และ ต้ม คือ เขากับ คน ที่ มากับ เขา และ ค้าง คิน ที่ นั้น และ พวกเขา ลุก ขึ้น ใน เวลา เช้า คน ใช้ นั้น ก็ กล่าว ว่า “ขอ ให้ ข้าพ เจ้า กลับ ไป หา นาย ข้าพ เจ้า เกิด” 55 พี่ ชาย และ มารดา ของ นาง ว่า “ขอ ให้ หญิง สาว อยู่ กับ เรา สัก หน่อ ย ก่อน อย่าง หน่อ สัก สิบ วัน แล้ว นาง จะ ไป ก็ได้” 56 แต่ ชาย นั้น พุด กับ พวกเขา ว่า “อย่า หน่วง ข้าพ เจ้า ไว้ เลย เพราะ พระ เยโฮวาทห์ ทรง ให้ ทาง ของ ข้าพ เจ้า เกิด ผล แล้ว ขอ ให้ ข้าพ เจ้า ออก เดินทาง เพื่อ ข้าพ เจ้า จะ ได้ กลับ ไป หา นาย ข้าพ เจ้า” 57 พวกเขา ว่า “เรา จะ เรียก หญิง สาว มา ถาม ดู” 58 พวกเขา ก็ เรียก เรเบคาห์ มา หา และ พุด กับ นาง ว่า “เจ้า จะ ไป กับ ชาย คน นี้ หรือ ไม่” นาง ตอบ ว่า “ข้าพ เจ้า จะ ไป” 59 พวกเขา จึง ส่ง เรเบคาห์ นอง สาว กับ พี่ เลี้ยง ของ นาง ไป พร้อมกับ คน ใช้ ของ อับราฮัม และ คน ของ เขา 60 พวกเขา อวย พร เรเบคาห์ และ กล่าว แก่ นาง ว่า “น้อง สาว เอ๊ย ขอ ให้ เจ้า เป็น มารดา คน นับ แสน นับ ล้าน และ ขอ ให้ เชื้อ สาย ของ เจ้า ได้ ประดู เมือง ของ คน ที่ เกลียด ชัง เจ้า เป็น กรรม สิทธิ์”

อิสอัคพบและแต่งงานกับเรเบคาห์

61 แล้ว เรเบคาห์ และ เหล่า สาว ใช้ ของ นาง ก็ ขึ้น อยุ่ ไป กับ ชาย นั้น คน ใช้ ก็ พา เรเบคาห์ ไป 62 ฝ่าย อิสอัค มา จาก บ่อน้ำ ลาไฮรอย เพราะ ท่าน ไป อาศัย อยู่ ทาง ใต้ 63 เวลา เป็น อิสอัค

ออกไปตริกรตรงที่ทุ่งนาและท่านก็เงยหน้าขึ้นมองไป และดูเถิด มีอูฐเดินมา ⁶⁴ เรเบคาห์เงยหน้าขึ้น เมื่อแลเห็นอิสอัค นางก็ลงจากอูฐ ⁶⁵ เพราะนางได้พูดกับคนใช้นั้นว่า “ชายคนโน้นที่กำลังเดินผ่านทุ่งนามาหาเรานั้นคือใคร” คนใช้นั้นตอบว่า “นายของข้าพเจ้าเอง” นางจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม ⁶⁶ คนใช้บอกให้อิสอัคทราบทุกอย่างที่เขาได้กระทำไป ⁶⁷ อิสอัคก็พานางเข้ามาในเต็นท์ของนางซาราห์มารดาของท่านและรับเรเบคาห์ไว้ นางก็เป็นภรรยาของท่าน และท่านก็รักนาง อิสอัคก็ได้รับความปลอบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว

25

บุตรชายของอับราฮัมกับเคทูราห์

¹ อับราฮัมได้ภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อเคทูราห์ ² นางก็คลอดบุตรให้แก่ท่านชื่อคิมราน โยกซาน เมदान มีเดียน อิชบาก และซูอาห์ ³ โยกซานให้กำเนิดบุตรชื่อเซบาและเดดาน บุตรชายของเดดาน คืออัสซูริม เลทูซิมและเลอุมมิม ⁴ บุตรชายของมีเดียนคือ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบิดาและเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคทูราห์ ⁵ อับราฮัมได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดแก่อิสอัค ⁶ แต่อับราฮัมให้ของขวัญแก่บุตรชายทั้งหลายของพวกภรรยาน้อยของท่าน และให้พวกเขาแยกไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ไปทางทิศตะวันออกยังประเทศตะวันออก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่

อับราฮัมสิ้นชีวิตเมื่ออายุ 175 ปี อับราฮัมถูกฝังไว้กับนางซาราห์

⁷ อายุแห่งชีวิตของ อับราฮัม คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี ⁸ อับราฮัมสิ้นลมหายใจเมื่อแก่หง่อมแล้ว และเป็นคนชรา

มีอายุมาก และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน 9 อิสอัคและอิซมาเอลบุตรชายของท่านก็ฝังท่านไว้ในถ้ำมัคเปลาห์ ในนาของเอโฟรนบุตรชายของโศหาร์คนฮิตไทต์ซึ่งอยู่หน้ามัมเร 10 เป็นนาที่อับราฮัมซื้อมาจากลูกหลานของเฮท เขาก็ฝังอับราฮัมไว้ที่นั่น อยู่กับซาราห์ภรรยาของท่าน 11 และต่อมาหลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่อิสอัคบุตรชายของท่าน อิสอัคอาศัยอยู่ริมบ่อน้ำลาไฮรอย

เชื้อสายของอิซมาเอล

12 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิซมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งนางฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของนางซาราห์กำเนิดให้แก่อับราฮัม 13 ต่อไปนี้เป็นชื่อบรรดาบุตรชายของอิซมาเอล ตามชื่อ ตามพงศ์พันธุ์ คือเนบาโยธเป็นบุตรหัวปีของอิซมาเอล เคดาร์ อัดบีเอล มิบสั่ม 14 มิซมา ดูมาห์ มัสสา 15 ฮาดาร์ เทมา เยทูร์ นาฟิซและเคเดมาห์ 16 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิซมาเอล ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของพวกเขาตามเมืองและตาม ค่ายของเขา เจ้านายสิบสองคนตามตระกูลของเขา 17 อายุแห่งชีวิตของอิซมาเอล คือหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี ท่านสิ้นลมหายใจและถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน 18 พวกเขาอาศัยอยู่ตั้งแต่เมืองฮาวิลัทจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ไปทางทิศแผ่นดินอัสซีเรีย และเขาสิ้นชีวิตอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา

การกำเนิดของยาโคบกับเอซาว

19 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม คืออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค 20 อิสอัคมีอายุสี่สิบปี เมื่อท่านได้ ภรรยา คือ เรเบ คาค์บุตรสาวของ เบธูเอล คน

ซีเรียชาวเมืองปัดดานอารัม น้องสาวของลาบันคนซีเรีย²¹ อิสอัค อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมั้น พระเยโฮวาห์ประทานตามคำอธิษฐานของท่าน เรเบคาห์ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์²² เด็กก็เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง นางจึงพูดว่า “ถ้าเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะทำอะไรดี” นางจึงไปทูลถามพระเยโฮวาห์²³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า “ชนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และประชาชนสองพวกที่เกิดจากบั้นเอวของเจ้าจะต้องแยกกัน พวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง พี่จะปรนนิบัติน้อง”²⁴ เมื่อกำหนดคลอดของนางมาถึงแล้ว ดูเถิด มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง²⁵ คนแรกคลอดออกมาตัวแดงมีขนอยู่ทั่วตัวหมด เขาจึงตั้งชื่อว่า เอซาว²⁶ ภายหลังน้องชายของเขาก็คลอดออกมา มือของเขาจับสันเท้าของเอซาวไว้ เขาจึงตั้งชื่อว่า ยาโคบ เมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น อิสอัคมีอายุได้หกสิบปี

ยาโคบซื้อสิทธิบุตรหัวปีจากเอซาว

²⁷ เด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น เอซาวก็เป็นพรานที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง ฝ่ายยาโคบเป็นคนเงียบๆอาศัยอยู่ในเต็นท์²⁸ อิสอัครักเอซาว เพราะท่านรับประทานเนื้อที่เขาล่ามา แต่นางเรเบคาห์รักยาโคบ²⁹ และยาโคบต้มผักอยู่ เอซาวกลับมาจากท้องทุ่งแล้วรู้สึกอ่อนกำลัง³⁰ เอซาวพูดกับยาโคบว่า “ขอให้ข้ากินผักแดงนั้น เพราะเราอ่อนกำลัง” เพราะฉะนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า เอโดม³¹ ยาโคบว่า “ชายสิทธิบุตรหัวปีของพี่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้”³² เอซาวว่า “ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า”³³ ยาโคบว่า “ปฏิญาณให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้” เอ

ชาวจึงปฏิญาณให้กับเขา และขายสิทธิบัตรหัวปีของตนแก่ ยาโคบ³⁴ ยาโคบจึงให้ขนมปังและถั่วแดงต้มแก่เอซาว เขาก็กินและดื่ม แล้วลุกไป ดังนั้นเอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิบัตรหัวปีของตน

26

อิสอัคได้รับพันธสัญญาเช่นเดียวกับอับราฮัม

¹ เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกันดารอาหารครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม และอิสอัคไปหาอาบีเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียที่เมืองเก-ราร์² พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านและตรัสว่า “อย่าลงไปอียิปต์เลยจงอาศัยในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกเจ้าเถิด³ จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า เพราะว่าเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้านั้นสำเร็จ⁴ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นตั้งดาวบนฟ้าและจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะเชื้อสายของเจ้า⁵ เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเราและได้รักษาคำกำชับของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และราชบัญญัติของเรา”

อิสอัคพูดมุสาเรื่องภรรยาของตน

⁶ อิสอัคจึงอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์⁷ คนเมืองนั้นจึงถามท่านเรื่องภรรยาของท่าน ท่านจึงว่า “เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า” เพราะท่านกลัวที่จะพูดว่า “เธอเป็นภรรยาของข้าพเจ้า” คิดไปว่า “มิฉะนั้นแล้วคนเมืองนี้จะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อแย่งเอาเรเบคาห์” เพราะท่านนางมีรูปร่างงาม⁸ และต่อมาเมื่อท่านอยู่ที่นั่นนานแล้ว อาบีเมเลคกษัตริย์ชาวฟิลิสเตีย

ทอดพระเนตรตามช่องพระแกล และดูเกิด เห็นอิสอัคกำลังหยอกเล่นกับเรเบคาห์ภรรยาของตน⁹ อาบิเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาเฝ้า และตรัสว่า “ดูเกิด นางเป็นภรรยาของเจ้าแน่แล้ว ทำไมเจ้าจึงพูดว่า ‘เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์’” อิสอัคทูลพระองค์ว่า “เพราะข้าพระองค์คิดว่า ‘มิฉะนั้นข้าจะตายเพราะนาง’”¹⁰ อาบิเมเลคตรัสว่า “ท่านทำอะไร แก่พวกเรา ดั่งนี้ประชาชนคนหนึ่ง อาจจะไปนอนกับภรรยาของเจ้าง่ายๆ แล้วเจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเรา”¹¹ อาบิเมเลคจึงทรงรับสั่งประชาชนทั้งปวงว่า “ผู้ใดแตะต้องชายคนนี้หรือภรรยาของเขาจะต้องถูกประหารชีวิตเป็นแน่”¹² อิสอัคได้หว่านพืชในแผ่นดินนั้นในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่งร้อยเท่า พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่าน¹³ อิสอัคก็จำเริญ มีกำไรทวียิ่งขึ้นจนท่านเป็นคนมั่งมีมาก¹⁴ ด้วยว่าท่านมีฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เป็นกรรมสิทธิ์และมีบริวารมากมาย ชาวฟิลิสเตียจึงอิจฉาท่าน¹⁵ ฝ่ายชาวฟิลิสเตียได้อุดและเอาดินถมบ่อทุกบ่อซึ่งคนใช้ของบิดาท่านขุดไว้ในสมัยอับราฮัมบิดาท่าน¹⁶ อาบิเมเลคตรัสกับอิสอัคว่า “ไปเสียจากเราเถิด เพราะท่านมีกำลังมากกว่าพวกเรา”

อิสอัคขุดบ่อน้ำที่เก-ราร์ อิสอัคย้ายไปอยู่ที่เบเออร์เซบา

¹⁷ อิสอัคจึงออกจากที่นั่น ไปตั้งเต็นท์อยู่ที่หุบเขาเก-ราร์ และอาศัยอยู่ที่นั่น¹⁸ อิสอัคขุดบ่อน้ำซึ่งขุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาท่านอีก เพราะหลังจากที่อับราฮัมได้สิ้นชีพแล้วชาวฟิลิสเตียได้อุดเสีย แล้วท่านก็ตั้งชื่อตามชื่อที่บิดาท่านตั้งไว้¹⁹ และคนใช้ของอิสอัคขุดในหุบเขาและพบบ่อน้ำพุพุ่งขึ้นมา²⁰ คนเลี้ยงสัตว์ของเมืองเก-ราร์ก็มาทะเลาะกับคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัคอ้างว่า “น้ำนั้นเป็นของ

เรา” ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า เอเสก เพราะเขาทั้งหลายมาทะเลาะกับท่าน ²¹ แล้วพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเลาะกัน เรื่องบ่อนั้น ด้วย ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า ลิตนาห์ ²² ท่านย้ายจากที่นั้น ไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็มิได้ทะเลาะกันเรื่องบ่อนั้น ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า เรโหโบท ท่านกล่าวว่า “เพราะบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประทานที่อยู่แก่เรา และเราจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้” ²³ และท่านก็ออกจากที่นั้นไปยังเมืองเบเออร์เซบา

อิสอัคสร้างแท่นบูชา

²⁴ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น ตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของเจ้า อย่ากลัวเลย ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น เพราะเห็นแก่อับราฮัม ผู้รับใช้ของเรา” ²⁵ ท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์ และตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น แล้วคนใช้ของอิสอัคขุดบ่อน้ำที่นั่น

อิสอัคทำพันธสัญญากับอาบีเมเลค

²⁶ ฝ่ายอาบี เม เล ค ออกจาก เมือง เก-ราร์พรั้ม กับ อาฮุซัท สหาย คน หนึ่ง ของ พระองค์ กับ พี โคล์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ไปหาท่าน ²⁷ อิสอัคทูลถามเขาทั้งหลายว่า “ไฉนท่านจึงมาหาข้าพเจ้า เมื่อท่านเกลียดชังข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าไปจากท่าน” ²⁸ พวกเขาตอบว่า “เราเห็นชัดเจนแล้วว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน เราจึงขอให้กระทำปฏิญาณ ระหว่างท่าน และเราทั้งหลาย และขอให้เรากระทำพันธสัญญา กับท่าน ²⁹ เพื่อว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ดังที่เรามิได้แตะต้องท่าน และไม่ได้กระทำสิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่การดี และได้ส่งท่านไป

อย่างสันติ บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพร”
³⁰ ท่านจึงจัดการเลี้ยงให้แก่พวกเขา และเขาก็ได้กินและดื่ม
³¹ ครั้นรุ่งเช้า ทั้งสองฝ่ายก็ตื่นแต่เช้ามีด กระทำปฏิญาณ
 ต่อกัน และอิสอัคไปส่งพวกเขา พวกเขาก็จากท่านไปอย่าง
 สันติ ³² และต่อมาในวันนั้นเองคนใช้ของอิสอัคมอบอกท่าน
 ถึงเรื่องบ่อน้ำซึ่งเขาได้ขุดและกล่าวแก่ท่านว่า “เราพบน้ำ
 แล้ว” ³³ ท่านเรียกบ่อนั้นว่า เซบา เมืองนั้นจึงมีชื่อว่า เบเอ
 อร์เซบา จนทุกวันนี้ ³⁴ เอชามีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับยูดิธ
 บุตรสาวของเบเออร์คนฮิตไทต์และบาเสมัทบุตรสาวของเอ
 โลนคนฮิตไทต์เป็นภรรยา ³⁵ หญิงเหล่านั้นทำให้อิสอัคและ
 เรเบคาห์มีใจโศกเศร้า

27

อุบายของยาโคบกับเรเบคาห์เพื่อจะได้รับพร

¹ และต่อมาเมื่ออิสอัคแก่ ตาแมวจนมองไม่เห็น ท่านก็
 เรียก เอชาม บุตรชาย คนโตของท่านมา และกล่าว แก่เขา
 ว่า “ลูกเอ๋ย” เขาตอบว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” ² ท่านว่า
 “ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว จะถึงวันตายเมื่อไรก็ไม่รู้ ³ ฉะนั้น
 บัดนี้เจ้าจงเอาอาวุธของเจ้า คือ แล่งธนู และคันธนูออกไป
 ที่ท้องทุ่ง หาเนื้อมาให้พ่อ ⁴ และจัดอาหารอร่อยอย่างที่พ่อ
 ชอบนั้น และนำมาให้พอกิน เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะได้
 อวยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย” ⁵ เมื่ออิสอัคพูดกับเอชามบุตร
 ชายนั้น นางเรเบคาห์ได้ยิน เอชาก็ออกไปท้องทุ่งเพื่อล่า
 เนื้อมา ⁶ นางเรเบคาห์จึงพูดกับยาโคบบุตรชายของนาง
 ว่า “ดูเถิด แม่ได้ยินบิดาของเจ้า พูดกับเอชาม พี่ชายของ
 เจ้าว่า ⁷ ‘จงนำเนื้อมาให้พ่อและจัดอาหารอร่อยให้พอกิน
 และเราจะอวยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ก่อนพ่อ

ตาย’⁸ เพราะฉะนั้น ลูกลูเอ๋ย บัดนี้จงฟังเสียงของแม่ตาม
ที่แม่สั่งเจ้า⁹ บัดนี้ไปที่ฝูงแพะแกะ นำลูกแพะดึยสองตัวมา
ให้แม่ แม่จะเอามันปรุงอาหารอร่อยให้บิดาเจ้าอย่างที่ท่าน
ชอบ¹⁰ และเจ้าจะต้องนำไปให้บิดาเจ้ารับประทาน เพื่อว่า
ท่านจะอวยพรเจ้าก่อนท่านสิ้นชีวิต”¹¹ ยาโคบพูดกับนาง
เรเบคาห์มารดาของตนว่า “ดูเถิด เอชาวพี่ชายของข้าพเจ้า
เป็น คนมีขนดก และข้าพเจ้า เป็น คนเกลี้ยงเกลา¹² บิดา
ของข้าพเจ้าคงจะคลำตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะดูเหมือน
ว่าเป็น ผู้หลอกลวงท่าน แล้วข้าพเจ้า จะนำ การสาป แข่ง
มาเหนือข้าพเจ้าเอง หาใช้นำพรมาไม่”¹³ มารดาของเขา
พูดกับเขาว่า “ลูกลูเอ๋ย ขอให้การสาป แข่งของเจ้าตกอยู่กับ
แม่เถิด ฟังเสียงของแม่เท่านั้น ไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด
”¹⁴ เขาจึงไปจับเอามาให้มารดาของตน มารดาของเขาได้
จัดอาหารอร่อยอย่างที่บิดาของเขาชอบนั้น¹⁵ แล้วนางเรเบ
คาห์นำเสื่ออย่างดีที่สุดของเอชาว บุตรชายคนโตของนาง
ซึ่งอยู่กับนางในเรือนมาสวมให้ยาโคบบุตรชายคนเล็กของ
นาง¹⁶ นางเอาหนังลูกแพะหุ้มมือและคอที่เกลี้ยงเกลาของ
เขา¹⁷ แล้วนางก็มอบอาหารอร่อยและขนมปัง ซึ่งนางจัดทำ
นั้นไว้ในมือของยาโคบบุตรชายของนาง¹⁸ เขาจึงเข้าไปหา
บิดาของตนและพูดว่า “บิดาเจ้าข้า” และท่านว่า “พออยู่ที่นี่
ลูกลูเอ๋ย เจ้าคือใคร”¹⁹ ยาโคบตอบบิดาของตนว่า “ลูกเป็นเอ
ชาวบุตรหัวปีของท่าน ลุกทำตามที่ท่านสั่งลูกแล้ว เชิญลุก
ขึ้นนั่งรับประทานเนื้อที่ลูกหามาเถิด เพื่อจิตวิญญาณของ
ท่านจะได้อวยพรแก่ลูก”²⁰ แต่อิสอัคพูดกับบุตรชายของตน
ว่า “ลูกลูเอ๋ย เจ้าทำอย่างไรจึงพบมันเร็วนี้” บุตรจึงตอบว่า
“เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำมันมาให้แก่ลูก
”²¹ แล้วอิสอัคจึงพูดกับยาโคบว่า “ลูกลูเอ๋ย มาใกล้ๆ พ่อจะ

ได้คลำดูเจ้า เพื่อจะได้รู้ว่าเจ้าเป็นเอชวามบุตรชายของพ่อ
แน่หรือไม่” ²² ยาโคบจึงเข้าไปใกล้อิสอัคบิดาของตน อิสอัค
คลำตัวเขาแล้วพูดว่า “เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือ
เป็นมือของเอชวาม” ²³ ท่านก็ไม่ได้สังเกต เพราะมือของเขามี
ขนดกเหมือนมือเอชวามพี่ชายของเขา ท่านจึงอวยพรแก่เขา
²⁴ ท่านถามว่า “เจ้าเป็นเอชวามบุตรชายของพ่อจริงหรือ”
เขาตอบว่า “ใช่ครับ” ²⁵ ท่านจึงว่า “นำแกงมาให้พ่อ พ่อจะ
ได้กินเนื้อที่บุตรชายของพ่อกินมา เพื่อจิตวิญญาณของพ่อ
จะอวยพรเจ้า” ยาโคบจึงนำมันมาให้ท่าน ท่านก็รับประทาน
ยาโคบนำนํ้าองุ่นมาให้ท่านและท่านก็ดื่ม

อิสอัคอวยพรยาโคบ

²⁶ แล้วอิสอัคบิดาของเขาจึงพูดกับเขาว่า “ลูกเอ๋ย เข้ามา
ใกล้และจูบพ่อ” ²⁷ เขาจึงเข้ามาใกล้และจูบท่าน และท่านก็
ดมกลิ่นที่เสื้อของเขา และอวยพรเขาว่า “ดูสิ กลิ่นลูกชาย
ข้าเหมือนกลิ่นท้องทุ่ง ซึ่ง พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพร
²⁸ ดังนั้นขอพระเจ้าทรงประทานน้ำค้างจากฟ้าแก่เจ้า และ
ประทาน ความ อุดม สมบูรณ์ ของ แผ่น ดิน ทั้ง ข้าว และ นํ้า
องุ่นมากมายแก่เจ้า ²⁹ ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า และ
ให้ประชาชาติกราบ ไหว้เจ้า ขอให้ เป็น เจ้า นาย เหนือ พี่น้อง
และบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า ผู้ใดสาปแช่งเจ้า
ก็ขอให้ผู้นั้น ถูกสาป และผู้ใดอวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้น ได้รับ
พร” ³⁰ และต่อมาพออิสอัคอวยพรยาโคบเสร็จแล้ว เมื่อยา
โคบเพิ่งออกไปจากหน้าอิสอัคบิดา เอชวามพี่ชายก็กลับจาก
การล่าเนื้อ ³¹ และเขาเตรียมอาหารอร่อยนำมาให้บิดาด้วย
และพูดกับบิดาว่า “ขอท่านลุกขึ้นรับประทานเนื้อที่ลูกชาย
กินมา เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้อวยพรลูก” ³² อิสอัค
บิดาพูดกับเขาว่า “เจ้าคือใคร” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าคือเอชวาม

บุตรชายของท่าน เป็นบุตรหัวปีของท่าน”³³ อีสอัคก็ตัวสั่นมากพูดว่า “ใครเล่า คือผู้นั้นอยู่ที่ไหน ที่ไปล่าเนื้อ แล้วนำมาให้พ่อ พ่อกินหมดแล้วก่อนเจ้ามาถึงและพ่ออวยพรเขาแล้ว เป็นที่แน่ๆผู้นั้นจะได้รับพร”

เอซาวเป็นทุกข์และมีความโกรธ

³⁴ เมื่อ เอซาว ได้ยิน คำกล่าว ของ บิดาก็ ร้อง ออก มา เสีย งตั้งด้วยความขมขื่น และพูดกับบิดาว่า “โอ บิดาเจ้าข้า ขอ อวยพรข้าพเจ้า ขออวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด”³⁵ แต่ท่านพูดว่า “น้องชายเจ้า เข้ามา หลอก พ่อ และเอาพรของ เจ้า ไป เสียแล้ว”³⁶ เอซาวพูดว่า “เขามีชื่อว่า ยาโคบ ก็ถูกต้องแล้ว มิใช่หรือ เพราะว่า เขา แกล้ง ให้ข้าพเจ้า เสียเปรียบสอง ครั้ง แล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหัวปีของข้าพเจ้าไป และดูเถิด คราวนี้เขาเอาพรของข้าพเจ้าไปอีกด้วย” แล้วเขาพูดว่า “ท่าน มิได้สงวน พร ไว้ให้ข้าพเจ้า บ้างหรือ”³⁷ อีสอัค ตอบ เอซาว ว่า “ดูเถิด พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือเจ้า และมอบบรรดา ทรัพย์ นื่อง ของ เขา ให้ เป็น คนใช้ ของ เขา ทั้ง ข้าว และ น้ำ อุ่น พ่อก็จัดให้เขา ลูกเฝ้า พ่อจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า”³⁸ เอซาวพูดกับบิดาว่า “บิดาเจ้าข้า ท่านมีพรแต่เพียงพรเดียว เท่านั้นหรือ โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรลูก ขออวยพรลูกด้วยเถิด” แล้วเอซาวก็ตะเบ็งเสียงร้องให้³⁹ อีสอัคบิดาของเขา จึงตอบเขาว่า “ดูเถิด เจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอันอุดม บริบูรณ์ มีน้ำค้ำลงมาจากฟ้า⁴⁰ แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วย ดาบ และเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่ต่อมาเมื่อเจ้ามี กำลังขึ้นเจ้าจะหักแอกของน้องเสียจากคอของตน”

ยาโคบหนีไปจากเอซาว

⁴¹ ฝ่าย เอ ซาว ก็เกลียด ชัง ยา โคบ เพราะ เหตุ พร ที่บิดา ได้ให้แก่นั้น เอซาวรำพึงในใจว่า “วันไว้ทุกข์พ่อใกล้เข้ามาแล้ว หลังจากนั้นข้าจะฆ่ายาโคบน้องชายของข้าเสีย”⁴² แต่คำของเอซาวบุตรชายคนโตไปถึงหูของนางเรเบคาห์ นางให้คนไปเรียกยาโคบบุตรชายคนเล็กของนางมา และพูดกับเขาว่า “ดูเถิด เอซาวพี่ชายของเจ้าปละบใจตนเอง ด้วยแผนการจะฆ่าเจ้า⁴³ เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้ฟังเสียงของแม่เถิด จงลุกขึ้นหนีไปหาลาบันพี่ชายของแม่ที่เมืองฮาราน⁴⁴ และอยู่กับเขาชั่วคราวจนกว่าความเกรี้ยวกราดของพี่ชายเจ้าจะคลายลง⁴⁵ จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง และเขาสัมสิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เขา แล้วแม่จะส่งให้คนไปพาเจ้ากลับมาจากที่นั่น แม่ต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันทำไมเล่า”⁴⁶ นางเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า “ข้าพเจ้าเบื่อชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวของคนเฮท ถ้ายาโคบแต่งงานกับบุตรสาวคนเฮท ซึ่งเป็นหญิงแผ่นดินนี้ ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า”

28

ยาโคบหนีไปยังปัดดานอารัม

¹ แล้วอิสอัคก็เรียกยาโคบมาอวยพรให้ และกำชับเขาว่า “เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอัน² แต่ลุกขึ้นไปเมืองปัดดานอารัม ไปยังบ้านเบธูเอลบิดาของแม่เจ้า ที่นั่นเจ้าจงแต่งงานกับบุตรสาว คนหนึ่ง ของลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า³ ขอพระเจ้า ผู้ทรง มหิทธิฤทธิ์ทรง อวย พระพร แก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้น จนได้เป็นมวลชนชาติทั้งหลาย⁴ ขอพระองค์ ทรง ประทาน พร ของ อับ รา ฮัม แก่เจ้า

และแก่ เชื้อสายของ เจ้า ดัวย เพื่อ เจ้า จะ ได้ รับ เป็น มรดก
แผ่นดิน นี้ที่เจ้า อาศัย อยู่ เป็น คน ต่างดาว ซึ่ง พระเจ้า ได้
ประทาน แก่ อับราฮัม แล้ว” ⁵ อีสอัค ก็ ส่ง ยาโคบ ไป ยาโคบ ก็
ไป ปัก ดาน อารัม ไป หา ลาบั้น บุตรชาย ของ เบธูเอล คน ซิเรีย พี่
ชาย ของ นาง เรเบคาห์ มารดา ของ ยาโคบ และ เอซาว ⁶ ฝ่าย
เอซาว เมื่อ เห็น ว่า อีสอัค อวย พร ยาโคบ และ ส่ง เขา ไป ยัง ปัก
ดาน อารัม เพื่อ หา ภรรยา จาก ที่ นั้น และ เห็น ว่า เมื่อ อีสอัค
อวย พร เขา นั้น ท่าน กำ ซับ เขา ว่า “เจ้า อย่า แต่ง งาน กับ หญิง
คานาอัน เลย” ⁷ และ เห็น ว่า ยาโคบ เชื้อ พัง บิดา มารดา และ ไป
ยัง ปัก ดาน อารัม ⁸ เมื่อ เอซาว เห็น ว่า หญิง คานาอัน ไม่ เป็น ที่
พอ ใจ อีสอัค บิดา ของ ตน ⁹ เอซาว จึง ไป หา อิชมาเอล และ รับ
มา หะ ลี บบุตรสาว ของ อิชมาเอล บุตรชาย ของ อับราฮัม น้อง
สาว ของ เนบายอธมาเป็น ภรรยา นอก เหนือ ภรรยา ซึ่ง เขา
มี อยู่ แล้ว

**ความ ผัน เกี่ยว กับ บันได ที่ ทอด จาก ฟา สวรรค์ พระเจ้า
ทรง ให้ พันธ ัญญา อีก**

¹⁰ ยาโคบ ออก จาก เมือง เบเออร์เซบา เดิน ไป ยัง เมือง ฮา
ราน ¹¹ เขามา ถึง ที่ แห่ง หนึ่ง และ พัก อยู่ ที่ นั้น ใน คืน นั้น เพราะ
ดวง อาทิตย์ ตก แล้ว เขา เอา หิน จาก ที่ นั้น มา เป็น หมอนหนุน
ศีรษะ แล้ว นอน ลง ที่ นั้น ¹² เขา ผัน และ ดู เกิด มี บัน ไต อัน
หนึ่ง ตั้ง ขึ้น บน แผ่น ดิน โลก ยอด ถึง ฟา สวรรค์ ดู เกิด ทูต
สวรรค์ ทั้ง หลาย ของ พระเจ้า กำลัง ขึ้น ลง อยู่ บน นั้น ¹³ และ
ดู เกิด พระเยโฮวาห์ ประทับ ยืน อยู่ เหนือ บัน ไต และ ตรัส ว่า
“เรา คือ เยโฮวาห์ พระเจ้า ของ อับราฮัม บรรพบุรุษ ของ เจ้า
และ พระเจ้า ของ อีสอัค แผ่น ดิน ซึ่ง เจ้า นอน อยู่ นั้น เรา จะ
ให้ แก่ เจ้า และ เชื้อสาย ของ เจ้า ¹⁴ เชื้อสาย ของ เจ้า จะ เป็น
เหมือน ผง คลิบ บน แผ่น ดิน และ เจ้า จะ แผ่ กว้าง ออก ไป ทิศ
ตะวันตก และ ทิศ ตะวัน ออก ทาง ทิศ เหนือ และ ทิศ ใต้ บรรดา

ครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า¹⁵ ดุเถิด เราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำ เจ้า กลับมายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้ นั่นแล้ว”¹⁶ ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าหารู้ไม่”¹⁷ เขากลัวและพูดว่า “สถานที่นี้น่าับถือ สถานที่นี้มีชื่ออย่างอื่น แต่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและประตูฟ้าสวรรค์”

คำปฎิญาณของยาโคบ

¹⁸ ยาโคบ จึง ลุก ขึ้น แต่เช้า มีด เอา ก้อน หิน ที่ ทำ หมอน หนุน ศีรษะ ตั้งขึ้นเป็นเสาสำคัญ และเทน้ำมันบนยอดเสานั้น¹⁹ เขาเรียกสถานที่นั้นว่า เบธเอล แต่ก่อนเมืองนั้นชื่อ ลูส²⁰ แล้วยาโคบปฏิญาณว่า “ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้า พระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์ไป และ จะ ประทาน อาหาร ให้ ข้า พระองค์รับ ประทาน และ เสื้อผ้าให้ข้าพระองค์สวม²¹ จนข้าพระองค์กลับมาบ้านบิดาของข้าพระองค์โดยสันติภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์²² และก้อนหินซึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และทุกสิ่ง ที่พระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์”

29

ยาโคบอยู่กับลาบัน ราเชลกับยาโคบ

¹ ยาโคบเดินทางมาถึงแผ่นดินของประชาชนชาวตะวันออก² เขาก็มองไป และเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งในทุ่งนา ดุเถิด มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อนั้น เพราะคนเลี้ยงแกะเคย

ตักน้ำจากบ่อนั้นให้ฝูงแกะกิน และหินใหญ่ก็ปิดปากบ่อนั้น³ และฝูงแกะมาพร้อมกันที่นั่น แล้วคนเลี้ยงแกะก็กลิ้งหินออกจากปากบ่อตักน้ำให้ฝูงแกะกิน แล้วเอาหินปิดปากบ่อนั้นเสียดังเดิม⁴ ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า “พี่น้องเอ๋ย ท่านมาจากไหน” เขาตอบว่า “เรามาจากเมืองฮาราน”⁵ ยาโคบจึงถามเขาทั้งหลายว่า “ท่านรู้จักลาบันบุตรชายนาโฮร์หรือไม่” เขาตอบว่า “รู้จัก”⁶ ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า “ลาบันสบายดีหรือไม่” เขาตอบว่า “สบายดี ดุเถิด บุตรสาวของเขาชื่อราเซลกำลังมาพร้อมกับฝูงแกะ”⁷ ยาโคบจึงว่า “ดูเถิดเวลานี้ยังวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้ฝูงแพะแกะมารวมกัน จงเอาน้ำให้แกะเหล่านี้กินแล้วให้ไปกินหญ้าอีก”⁸ แต่เขาทั้งหลายตอบว่า “เราทำไม่ได้ จนกว่าแกะทุกๆฝูงจะมาพร้อมกัน และเขากลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำก่อน แล้วเราจึงจะเอาน้ำให้ฝูงแกะกิน”⁹ เมื่อยาโคบกำลังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ราเซลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดา เพราะนางเป็นผู้เลี้ยงมัน¹⁰ และต่อมาครั้นยาโคบแลเห็นราเซลบุตรสาวของลาบันพี่ชายมารดาของตน และฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตน ยาโคบก็เข้าไปกลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำ เอาน้ำให้ฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตนกิน¹¹ ยาโคบจูงราเซลแล้วร้องให้ด้วยเสียงดัง¹² ยาโคบบอกราเซลว่าเขาเป็นหลานบิดาของนาง และเป็นบุตรชายของนางเรเบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกบิดาของนาง¹³ ต่อมาครั้นลาบันได้ยินข่าวถึงยาโคบบุตรชายน้องสาวของตน เขาก็วิ่งไปพบและกอดจูงยาโคบและพามาบ้านของเขา ยาโคบก็เล่าเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบันฟัง¹⁴ ลาบันจึงพูดกับเขาว่า “เจ้าเป็นกระดูกและเนื้อของเราแท้ๆ” ยาโคบก็พักอยู่กับ

เขาเดือนหนึ่ง

ยาโคบทำงานเจ็ดปีเพื่อจะได้นางสาวราเชลที่เขารัก

¹⁵ แล้วลาบันพูดกับยาโคบว่า “เพราะเจ้าเป็นหลานของเรา จึงไม่ควรที่เจ้าจะทำงานให้เราเปล่าๆ เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร จงบอกมาเถิด” ¹⁶ ลาบันมีบุตรสาวสองคน พี่สาวชื่อเลอาห์ น้องสาวชื่อราเชล ¹⁷ นางสาวเลอาห์นั้นตายเป็นหยี แต่นางสาวราเชลนั้นสละสลวยและงามน่าดู ¹⁸ ยาโคบก็รักนางสาวราเชล และพูดว่า “ข้าพเจ้าจะรับใช้การงานให้ท่านเจ็ดปี เพื่อได้ราเชลบุตรสาวคนเล็กของท่าน” ¹⁹ ลาบันจึงว่า “ให้เรายกบุตรสาวให้เจ้านั้นดีกว่าจะยกให้คนอื่น จงอยู่กับเราเถิด” ²⁰ ยาโคบก็รับใช้อยู่เจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราเชล เห็นเป็นเหมือนน้อยวันเพราะความรักที่เขามีต่อนาง ²¹ ยาโคบบอกลาบันว่า “เวลาที่กำหนดไว้ก็ครบแล้ว ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปหาเธอ” ²² ลาบันจึงเชิญบรรดาชาวบ้านมาพร้อมกัน แล้วจัดการเลี้ยง

ลาบันหลอกลวงยาโคบ ยาโคบแต่งงานกับเลอาห์

²³ และต่อ มา ครั้น เวลา ค่า ลาบันก็พา เลอาห์บุตรสาวของตน มา มอบ ให้ แก่ ยา โคบ และ ยา โคบ ก็ เข้า ไป หา นาง ²⁴ ลาบันยกคิลปัทสาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางเลอาห์ ²⁵ และต่อมาพอรุ่งขึ้น ดูเถิด เป็นนางเลอาห์ ยาโคบจึงกล่าว แก่ ลาบัน ว่า “ลุง ทำ อะไร กับ ข้าพเจ้า เล่า ข้าพเจ้า รับ ใช้ ลุง เพื่อ ได้ รา เชล มิ ใช่ หรือ ทำ ไหม ลุง จึง ล่อ ลวง ข้าพเจ้า เล่า” ²⁶ ลาบัน จึง ตอบ ว่า “ใน แผ่น ดิน เรา ไม่มี ธรรมเนียม ที่ จะ ยก น้อง สาว ให้ ก่อน พี่ หัว ปี ²⁷ ขอให้ ครบ เจ็ด วัน ของ หนึ่ง นี้ ก่อน แล้ว เรา จะ ยก คน นั้น ให้ ด้วย เพื่อ ตอบ แทน ที่ เจ้า จะ ได้ รับ ใช้ ลุง อีก เจ็ด ปี”

ยาโคบทำงานอีกเจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราเชล

28 ยาโคบก็ยอม และรอจนครบเจ็ดวันของนางแล้ว ลาบั้นก็ยกราเชลบุตรสาวให้เป็นภรรยาด้วย 29 ลาบั้นยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางราเชล 30 ฝ่ายยาโคบก็เข้าไปหาราเชลด้วย และเขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ เขาจึงรับใช้ลาบั้นต่อไปอีกเจ็ดปี 31 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่ายาโคบซังเลอาห์ พระองค์จึงทรงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเชลนั้นเป็นหมัน 32 นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย และตั้งชื่อว่ารูเบน ด้วยนางว่า “เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพเจ้าแน่ๆ บัดนี้สามีจึงจะรักข้าพเจ้า” 33 นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง และว่า “เหตุพระเยโฮวาห์ทรงได้ยินว่าข้าพเจ้าเป็นที่ซัง พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย” นางตั้งชื่อเขาว่า สิเมโอน 34 นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง และกล่าวว่า “ครั้งนี้สามีจะสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว” เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่า เลวี 35 นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง นางกล่าวว่า “ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์” เหตุนี้นางจึงตั้งชื่อเขาว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็หยุดมีบุตร

30

เลอาห์กับราเชลแข่งกันเพื่อมีบุตรให้ยาโคบ

1 เมื่อนางราเชลเห็นว่าตนไม่มีบุตรกับยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาว และพูดกับยาโคบว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตรด้วยหาไม่ข้าพเจ้าจะตาย” 2 ยาโคบโกรธนางราเชล เขาจึงว่า “เราเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ไม่ให้เจ้ามีผู้บังเกิดจากครรภ์หรือ” 3 นางจึงบอกว่า “ดูเถิด บิลฮาห์สาวใช้ของข้าพเจ้า จง

เข้าไปหานางเถิด นางจะได้มีบุตรเลี้ยงไว้ที่ตักของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีบุตรด้วยอาศัยหญิงคนนี้”⁴ นางจึงยก บิลฮัทสาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ยาโคบก็เข้าไปหานาง⁵ บิลฮัทก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ⁶ นางราเซลว่า “พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงสดับฟังเสียงทูลของข้าพเจ้า จึงประทานบุตรชายแก่ข้าพเจ้า” เหตุฉะนั้นนางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ดาน⁷ บิลฮัทสาวใช้ของนางราเซลตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ⁸ นางราเซลจึงว่า “ข้าพเจ้าปล้ำสู้กับพี่สาวของข้าพเจ้าเสียใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว” นางจึงให้ชื่อบุตรนั้นว่า นัฟทาลี⁹ เมื่อนางเลอาห์เห็นว่าตนหยุดคลอดบุตร นางจึงยก คิลปัทสาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ¹⁰ คิลปัทสาวใช้ของเลอาห์ก็คลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ¹¹ นางเลอาห์ว่า “กองทหารกำลังมา” จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า กาด¹² แล้ว คิลปัทสาวใช้ของเลอาห์ ก็คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ¹³ นางเลอาห์ก็ว่า “ข้าพเจ้ามีความสุข เพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข” นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเซอร์¹⁴ ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนออกไปที่นาพบมะเขือดูดาอิม จึงเก็บผลมาให้นางเลอาห์มารดา ราเซลจึงพูดกับเลอาห์ว่า “ขอ มะเขือดูดาอิม ของบุตรชายของพี่ให้ฉันบ้าง”¹⁵ นางเลอาห์ตอบนางว่า “ที่น้องแย่งสามีของฉันไปแล้วนั้น ยังน้อยไป หรือ จึงจะมาเอา มะเขือดูดาอิม ของบุตรชายฉันด้วย” ราเซลตอบว่า “ฉะนั้นถ้าให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายแก่ฉัน คืนวันนี้เขาจะไปนอนกับพี่”¹⁶ และยาโคบก็กลับมาจากนาเวลาเย็น นางเลอาห์ก็ออกไปต้อนรับเขาบอก

ว่า “จงเข้ามาหาฉันเถิด เพราะฉันให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายเป็นสินจ้างท่านแล้ว” คินวันนั้นยาโคบก็นอนกับนาง ¹⁷ พระเจ้าทรงสดับฟังนางเลอาห์ นางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ ¹⁸ ฝ่ายนางเลอาห์พูดว่า “พระเจ้าทรงประทานสินจ้างนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายกหญิงคนใช้ให้สามี” นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อิสสาการ์ ¹⁹ นางเลอาห์ก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ ²⁰ แล้วนางเลอาห์จึงว่า “พระเจ้าทรงประทานของดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาหกคนแล้ว” นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เศบูลุน ²¹ ต่อมาภายหลัง นางก็คลอดบุตรสาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า ดินาห์ ²² พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง ทรงเปิดครรภ์ของนาง ²³ นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย จึงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงโปรดยกความอดสูของข้าพเจ้าไปเสีย” ²⁴ นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โยเซฟ กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า”

ลาบั้นหลอกลงยาโคบ

²⁵ และ ต่อมา เมื่อ นางราเชล คลอดโยเซฟ แล้ว ยาโคบก็พูดกับลาบั้นว่า “ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านเกิดและแผ่นดินของข้าพเจ้า ²⁶ ขอมอบภรรยา กับบุตรให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานรับใช้ท่านเพื่อเขาแล้ว และให้ข้าพเจ้าไปเถิด เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านแล้ว” ²⁷ แต่ลาบั้นตอบเขาว่า “ถ้าลุงเป็นที่พอใจเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อเถิด เพราะลุงเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรเราเพราะเจ้า” ²⁸ และเขาพูดว่า “เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร

ก็บอกมาเถิด ลุงจะให้”²⁹ ยาโคบตอบเขาว่า “ข้าพเจ้ารับใช้ลุงอย่างไร และสัตว์ของลุงอยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร ลุงก็ทราบอยู่แล้ว³⁰ เพราะว่าก่อนข้าพเจ้ามานั้น ลุงมีแต่น้อย แต่บัดนี้ก็มีทวีขึ้นเป็นอันมาก ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึง พระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพระพรแก่ลุง และบัดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะบำรุงครอบครัวของตนเองได้บ้างเล่า”³¹ ลาบั้นจึงถามว่า “ลุงควรจะให้อะไรเจ้า” ยาโคบตอบว่า “ลุงไม่ต้องให้อะไร ข้าพเจ้าอดอก แต่หากว่าลุงจะทำสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงระวางสัตว์ของลุงต่อไป³² คือวันนี้ข้าพเจ้าจะไปตรวจดูฝูงสัตว์ของลุง ทั้งฝูง ข้าพเจ้าจะคัด แกะที่มีจุด และต่างทุกตัวออกจากฝูง และคัด แกะดำทุกตัวออกจากฝูง แกะและแพะต่างกับที่มีจุดออกจากฝูงแพะ ให้สัตว์เหล่านี้เป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า³³ ดังนั้นความชอบธรรมของข้าพเจ้าจะเป็นคำตอบของข้าพเจ้าในเวลาภายหลัง คือเมื่อลุงมาตรวจดูค่าจ้างของข้าพเจ้า ถ้าพบตัวไม่มีจุดและที่ไม่ต่างอยู่ในฝูงแพะและตัวที่ไม่ดำในฝูงแกะ ก็ให้ถือเสียว่าข้าพเจ้ายกยอกสัตว์เหล่านี้มา”³⁴ ลาบั้นจึงตอบว่า “ดูเถิด ลุง ตกลงตามที่เจ้าพูดนั้น”³⁵ วันนั้น เขาก็คัด แพะตัวผู้ที่ลายและที่ต่าง และแพะตัวเมียที่มีจุด และที่ต่าง แพะที่ขาว บ้างทั้งหมด และแกะดำทั้งหมด มามอบให้บุตรชายของเขา³⁶ เขาแยกสัตว์ออกไปทั้งหมดห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน ฝูงสัตว์ของลาบั้นที่เหลืออยู่นั้นยาโคบก็เลี้ยงไว้

พระเจ้าทรงช่วยยาโคบเจริญ

³⁷ ยาโคบเอากิ่งไม้สดจากต้นไค้ ต้นเสลา และต้นเกาลัด มาปอกเปลือกออกเป็นรอยขาวๆ ให้เห็นไม้สีขาว³⁸ เขาวาง

ไม้ที่ปอกเปลือกไว้ในร่องตรงหน้าฝูงสัตว์คือในรางน้ำที่ฝูงสัตว์มากินน้ำ เพื่อเมื่อมันมากินน้ำ มันจะตั้งท้อง ³⁹ ฝูงสัตว์ก็ตั้งท้องตรงหน้าไม้นั้น ดังนั้นฝูงสัตว์จึงมีลูกที่มีลายมีจุดและต่าง ⁴⁰ ยาโคบก็แยกลูกแกะและให้ฝูงแพะแกะนั้นอยู่ตรงหน้าแกะที่มีลาย และแกะดำทุกตัวในฝูงของลาบัน แต่ฝูงแพะแกะของตนนั้นอยู่ต่างหาก ไม่ให้ปะปนกับฝูงสัตว์ของลาบัน ⁴¹ อยู่มาเมื่อสัตว์ที่แข็งแรงในฝูงจะตั้งท้อง ยาโคบก็จัดไม้วางไว้ที่รางน้ำให้ฝูงสัตว์เห็นเพื่อให้มันตั้งท้องกลางไม้นั้น ⁴² และเมื่อสัตว์อ่อนแอ ยาโคบก็ไม่ใส่ไม้นั้นไว้ เหตุฉะนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบัน แต่สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ ⁴³ ยาโคบก็มั่งมีมากขึ้น มีฝูงแพะแกะฝูงใหญ่ คนใช้ชายหญิง และฝูงอูฐฝูงลา

31

ยาโคบต้องไปจากลาบัน

¹ ยาโคบได้ยินบุตรชายของลาบันพูดว่า “ยาโคบได้แย่งทรัพย์ของบิดาเราไปหมด เขาได้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดนี้มาจากบิดาเรา” ² ยาโคบได้สังเกตดูสีหน้าของลาบัน และดูเถิด เห็นว่าไม่เหมือนแต่ก่อน ³ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งยาโคบว่า “จงกลับไปยังแผ่นดินบิดาและญาติพี่น้องของเจ้าเถิด และเราจะอยู่กับเจ้า” ⁴ ยาโคบก็ให้คนไปเรียกนางราเชลและนางเลอาห์ให้มาที่ทุ่งนาที่เลี้ยงฝูงสัตว์ ⁵ แล้วบอกนางทั้งสองว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าสีหน้าบิดาเจ้าไม่เหมือนแต่ก่อน แต่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า ⁶ เจ้าทั้งสองรู้แล้วว่าข้าพเจ้ารับใช้บิดาของเจ้า ด้วยเต็มกำลัง ⁷ บิดาของเจ้ายังโกงข้าพเจ้า และเปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าเสียสิบครั้งแล้ว แต่พระเจ้ามิได้ทรงอนุญาตให้เขาทำความ

เสียหาย แก่ข้าพเจ้า⁸ ถ้าบิดาบอกว่า ‘สัตว์ที่มีจุด จะเป็น ค่าจ้าง ของ เจ้า’ สัตว์ทุกตัวก็มีลูก มีจุด และถ้าบิดา บอกว่า ‘สัตว์ตัวที่ ลาย เป็น ค่าจ้าง ของ เจ้า’ สัตว์ทุกตัวก็มีลูก ลายหมด⁹ ดังนั้นแหละพระเจ้าจึงทรงยกสัตว์ของบิดาเจ้า ประทานให้แก่ข้าพเจ้า¹⁰ ครั้น มา ใน ถูคูที่สัตว์เหล่านั้น ตั้ง ท้อง ข้าพเจ้า แห่งหน้าขึ้นดู ก็เห็น ใน ความ ผันว่า ดูเถิด แพะตัวผู้ที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้นเป็นแพะลาย แพะจุด และแพะลายเป็นแถบๆ

พระเจ้าทรงเรียกยาโคบให้กลับไปยังเบธเอล

¹¹ ใน ความ ผัน นั้น ทูต สวรรค์ ของ พระเจ้า เรียก ข้าพเจ้า ว่า ‘ยาโคบเอ๋ย’ ข้าพเจ้าตอบว่า ‘ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า’¹² พระองค์ตรัสว่า ‘เงยหน้าขึ้นดู แพะตัวผู้ที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้น เป็นสัตว์ลายและมีจุดและลายเป็นแถบๆ เพราะ เราเห็นทุกสิ่งที่ลาบันทำกับเจ้า¹³ เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธเอลที่เจ้าเจิมเสาสำคัญไว้และปฏิญาณต่อเรา บัดนี้จงลุก ขึ้นออก จาก แผ่น ดิน นี้ และกลับ ไปยัง แผ่น ดิน ที่ นื่อง ของ เจ้า’ ”

ราเชลกับเลอาห์เห็นด้วย ยาโคบหนีไป

¹⁴ นางราเชลกับนางเลอาห์จึงตอบเขาว่า “เรายังมีส่วนทรัพย์มรดกในบ้านบิดาเราอีกหรือไม่¹⁵ บิดานับเราเหมือนคนต่างด้าวมิใช่หรือ เพราะบิดาขายเรา ทั้งยังกินเงินของเราเกือบหมด¹⁶ ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเรา นั้นแหละเป็นของของเรากับลูกหลานของเรา บัดนี้พระเจ้า ตรัสสั่ง ท่าน อย่่างไร ก็ขอให้ทำอย่างนั้นเถิด”¹⁷ ดังนั้น ยาโคบจึงลุกขึ้นให้บุตรภรรยาขึ้นขี่อู¹⁸ แล้ว เขาต้อนสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเขาไป ขนข้าวของทั้งสิ้นที่เขาได้กำไรมา สัตว์เลี้ยงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ที่เขาหามา

ได้ในเมืองปัดดานอารัม เพื่อเดินทางกลับไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน¹⁹ และลาบับนออกไปตัดขนแกะฝ่ายนางราเชลก็ลักรูปเคารพของบิดาไปด้วย²⁰ ฝ่ายยาโคบก็หลบหนีไปมิได้บอกลาบับนชาวซีเรียให้รู้ว่าตนจะหนีไป²¹ ยาโคบเอาทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดลุกขึ้นหนีข้ามแม่น้ำบายน้ำไปยังถิ่นเทือกเขากิเลอาด

พระเจ้าทรงเตือนลาบับน

²² ครั้นถึงวันที่สาม มีคนไปบอกลาบับนว่ายาโคบหนีไปแล้ว²³ ลาบับนก็พาญาติพี่น้องออกติดตามไปเจ็ดวันก็ทันยาโคบในถิ่นเทือกเขากิเลอาด²⁴ แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบับนคนซีเรียในความฝัน ตรัสแก่เขาว่า “จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย”²⁵ แล้วลาบับนตามมาทันยาโคบ ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ที่ถิ่นเทือกเขา ส่วนลาบับนกับญาติพี่น้องตั้งอยู่ถิ่นเทือกเขากิเลอาด²⁶ ลาบับนกล่าวกับยาโคบว่า “เจ้าทำอะไรเล่า หนีบาบุตรสาวของเรา มา ไม่บอกให้เรา รู้ ทำเหมือนเขลยที่จับได้ด้วยดาบ²⁷ เหตุไฉนเจ้าได้หลบหนีมาอย่างลับๆ และแอบมาโดยไม่บอกให้เรา รู้ ถ้าเรา รู้ เราก็จะจัดส่งเจ้าไปด้วยความร้ายแรง ยินดี โดยให้มีการขับร้องด้วยรำมะนาและพิณเขาคู่²⁸ ทำไมเจ้าไม่ยอมให้เรา จูบลานบุตรชาย และบุตรสาวของเราเล่า นี่เจ้าทำอย่างโง่เขลาแท้ๆ²⁹ เรามีกำลังพอที่จะทำอันตรายแก่เจ้าได้ แต่ในเวลากลางคืนเวลานี้พระเจ้าแห่งบิดาเจ้ามาตรัสห้ามเราไว้ว่า ‘จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย’

นางราเชลลักรูปเคารพของลาบับน ยาโคบต่อว่าลาบับน

³⁰ บัดนี้ แม้ว่าเจ้าจะไปเพราะคิดถึงบ้านบิดามาก ทำไมจึงลักพระของเรา มาด้วยเล่า”³¹ ยาโคบจึงตอบลาบับนว่า

“เพราะว่าข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าจึงว่า ‘บางทีท่านจะริบบุตรสาวของท่าน คั่น จาก ข้าพเจ้า เสีย’ ³² ส่วน พระ ของ ท่าน นั้น ถ้าพบที่ คน ไหน ก็อย่า ไว้ชีวิต ผู้ นั้น เลย คั่น ดู ต่อ หน้า ญาติพี่น้องของเรา ท่านพบสิ่งใดที่เป็นของท่านกับข้าพเจ้า ก็เอาไปเถิด” เพราะยาโคบไม่รู้ว่านางราเซลได้ลักรูปเหล่านั้นมา ³³ ลาบั้น จึง เข้าไป ใน เต็นท์ ของ ยา โคบ เต็นท์ ของ นางเลอาห์และเต็นท์สาวใช้ทั้งสองคนนั้น แต่หาไม่พบ จึง ออกจากเต็นท์ของนางเลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของนางราเซล ³⁴ ส่วน นาง รา เซล เอา รูป เคารพ เหล่า นั้น ซ่อน ไว้ ใน กูบ อูฐ และ นั่ง ทับ ไว้ ลาบั้น ได้ คั่น ดู ทัว เต็นท์ ก็ หา ไม่ พบ ³⁵ นาง รา เซล ก็ พุด กับ บิดา ของ ตน ว่า “ขอ นาย อย่า โกรธ เลย ที่ ข้าพเจ้า ลุก ขึ้น ต้อนรับ ไม่ ได้ ด้วย ว่า ธรรมดา ที่ ผู้ หญิง เคย มี กำ ลัง เป็น อยู่ กับ ข้าพเจ้า” ลาบั้น ก็ คั่น ดู แล้ว แต่ ไม่ พบ รูป เคารพ นั้น เลย ³⁶ ส่วน ยา โค บ ก็ โกรธ และ ต่อ ว่า ลา บั้น ยา โค บ กล่าว กับ ลา บั้น ว่า “ข้าพเจ้า ทำ การ ละ เม็ด ต่อ ท่าน ประการ ไດ ข้าพเจ้า ทำ บาป อะไร ท่าน จึง ริบ ติดตาม ข้าพเจ้า มา ดังนี้ ³⁷ ท่าน คั่น ดู ของ ของ ข้าพเจ้า ทั้งหมด แล้ว ท่าน พบ อะไร ที่ เป็น ของ มา จาก บ้าน ของ ท่าน ก็ เอา มา ตั้ง ไว้ ที่ นี้ ตรง หน้า ญาติ พี่น้อง ทั้ง สอง ฝ่าย ให้ เขา ตัด สิน ความ ระหว่าง เรา ทั้ง สอง ³⁸ ข้าพเจ้า อยู่ กับ ท่าน มา ยี่สิบ ปี แล้ว แกะ ตัว เมีย และ แพะ ตัว เมีย มิ ได้ แท้ง ลูก และ แกะ ตัว ผู้ ใน ผุง ของ ท่าน ข้าพเจ้า ก็ มิ ได้ กิน เลย ³⁹ ที่ สัตว์ ร้าย กัด ฉีก กิน เสีย ข้าพเจ้า ก็ มิ ได้ นำ มา ให้ ท่าน ข้าพเจ้า เอง สู้ ใช้ ให้ ที่ ลูก ขโมย ไป ใน เวลา กลาง วัน หรือ กลาง คคืน ท่าน ก็ หัก จาก ข้าพเจ้า ทั้ง นั้น ⁴⁰ ข้าพเจ้า เคย เป็น เช่น นี้ เวลา กลาง วัน แดด ก็ เผา ข้าพเจ้า เวลา กลาง คคืน น้ำ ค้าง แข็ง ก็ ผลาญ ข้าพเจ้า แล้ว ข้าพเจ้า นอน ไม่ หลับ ⁴¹ ข้าพเจ้า อาศัย อยู่ ใน เรือน ของ ท่าน

เช่นนี้ยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อได้บุตรสาวสองคนของท่าน และรับใช้ท่านหกปีเพื่อได้ฝูงสัตว์ของท่าน ท่านยังได้เปลี่ยน ค่าจ้างของข้าพเจ้าสิบ ครั้ง⁴² ถ้าแม่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม และซึ่งอิสอัค ยาเกรง ไม่ทรง สถิต อยู่กับข้าพเจ้าแล้ว ครั้งนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไป ตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าทรงเห็น ความทุกข์ใจของข้าพเจ้าและการงานตรากตรำที่มีมือข้าพเจ้าทำ จึงทรงห้ามท่านเมื่อคินวานนี้”

พันธสัญญาระหว่างยาโคบกับลาบัน

⁴³ แล้วลาบันตอบยาโคบว่า “บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา เด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็กของเรา ฝูงสัตว์ทั้งฝูงนี้ก็เป็น ฝูงสัตว์ของเรา ของทั้งสิ้นที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา วันนี้เราจะกระทำอะไรแก่บุตรสาวของเราหรือแก่เด็กๆที่เกิดมาจากเขา⁴⁴ ฉะนั้นมาเถิด บัดนี้ให้เราทำพันธสัญญา ทั้งเรา กับ เจ้า ให้เป็นพยานระหว่างเรา กับ เจ้า”⁴⁵ ฝ่ายยาโคบก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ⁴⁶ แล้วยาโคบจึงพูดกับญาติพี่น้องว่า “เก็บก้อนหินมา” เขาเก็บก้อนหินมากองสุมไว้ แล้วก็กินเลี้ยงกันที่กองหินนั้น⁴⁷ ลาบันจึงตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เยการ์สเหตุธา แต่ยาโคบตั้งชื่อว่า กาลเออด⁴⁸ ลาบันกล่าวว่า “วันนี้กองหินนี้จะเป็นพยานระหว่างเรา กับ เจ้า” เหตุฉะนี้เขาจึงตั้งชื่อว่า กาลเออด⁴⁹ และมีสปาร์ห์ เพราะเขากล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเฝ้าอยู่ระหว่างเรา กับ เจ้า เมื่อเราจากกันไป⁵⁰ ถ้าเจ้าข่มเหงบุตรสาวของเรา หรือ ถ้าเจ้าได้ภรรยาอื่นนอกจากบุตรสาวของเรา ถึงไม่มีใครอยู่กับเราด้วย จงรู้เถิดว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรา กับ เจ้า”⁵¹ ลาบันบอกยาโคบว่า “จงดูกองหินและเสาหิน

นี่ที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้า 52 หินกองนี้เป็นพยาน และเสานั้นก็เป็นพยานว่า เราจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข้ามกองหินนี้และเสานี้มาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน 53 ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของท่านทรงตัดสินความระหว่างเรา” ยาโคบก็ปฏิญาณโดยอ้างถึงผู้ที่อิสอัคบิดาของตนยำเกรง 54 แล้วยาโคบถวายเครื่องบูชาบนถินเทือกเขา และเรียก ถูชาติพี่น้องของตนมา รับประทานขนมปัง พวกเขา รับประทานขนมปัง และอยู่บน ถิน เทือกเขา ตลอดคืนวันนั้น 55 ลานันตื่นขึ้นแต่เช้ามีด จูบลานและบุตรสาว อวยพรแก่พวกเขา แล้วลานันก็ออกเดินทางกลับไปบ้าน

32

ยาโคบเผชิญหน้ากับเอซาว

1 ยาโคบก็เดินทางไปแล้วเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา 2 เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นเขาจึงว่า “นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า” เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาหะนาอิม 3 ยาโคบส่งผู้สื่อสารหลายคนล่วงหน้าไปหาเอซาวพี่ชายของตนที่แผ่นดินเสอีร์ที่เมืองเอโดมตั้งอยู่ 4 และสั่งเขาว่า “จงไปบอกเอซาวนายของเราว่า ยาโคบ ผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้ ‘ข้าพเจ้าไปอาศัยอยู่กับลานันจนบัดนี้ 5 ข้าพเจ้ามีฝูงวัว ฝูงลา ฝูงแพะแกะ มีคนใช้ชายหญิง ข้าพเจ้าใช้คนมาเรียนนายของข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับ ความกรุณาในสายตาของท่าน’ ” 6 ผู้สื่อสารนั้นกลับมาบอกยาโคบว่า “ข้าพเจ้าไปพบเอซาวพี่ชายของท่านแล้ว เขากำลังจะมาพบท่านด้วย มีพวกผู้ชายมากับเขาสี่ร้อยคน” 7 ยาโคบ

มีความกลัว และเป็นทุกข์ยิ่งนัก เขาจึงแบ่งคนทั้งหลายที่มาด้วยเขา และฝูงแพะแกะ ฝูงวัว ฝูงอูฐ ออกเป็นสองพวก ⁸ คิดว่า “ถ้าเอชามาตีพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งที่เหลือจะหนีไปได้”

ยาโคบถ่อมใจลงขอพระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดพ้น

⁹ ยาโคบอธิษฐานว่า “โอ พระเจ้าของอับราฮัมปู่ของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า ‘กลับไปยังแผ่นดินและยังญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำการดีแก่เจ้านั้น’ ¹⁰ ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระกรุณาและความจริงแม้เล็กน้อยที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยว่า ข้าพระองค์ ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้เมื่อมีแต่ไม้เท้า และบัดนี้ข้าพระองค์มีผู้คนเป็นสองพวก ¹¹ ขอพระองค์ ทรงโปรด ช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื้อมมือพี่ชายข้าพระองค์ คือจากเงื้อมมือของเอชาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขา เกรงว่าเขาจะมาตีข้าพระองค์ทั้งมารดากับลูกด้วย ¹² แต่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘เราจะกระทำการดีแก่เจ้า และทำให้เชื้อสายของเจ้าดุงเม็ดทรายที่ทะเล ซึ่งจะมากมายจนนับไม่ถ้วน’ ”

ยาโคบส่งฝูงสัตว์ให้เอชาว

¹³ คืนวันนั้นยาโคบพักอยู่ที่นั่นและคัดเอาของที่มียู่นั้นให้เป็นของกำนัลแก่เอชาวพี่ชายของตน ¹⁴ คือ แพะตัวเมียสองร้อย แพะตัวผู้ยี่สิบ แกะตัวเมียสองร้อย และแกะตัวผู้ยี่สิบ ¹⁵ อูฐแม่ลูกอ่อนสามสิบกับลูกวัวตัวเมียสี่สิบ วัวตัวผู้สิบ ลาตัวเมียยี่สิบ และลูกลาสิบ ¹⁶ ยาโคบมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในความดูแลของคนใช้ แต่ละฝูงอยู่ต่างหาก และสั่งพวกคนใช้ว่า “ล่วงหน้าไปก่อนเรา และให้หมู่สัตว์นี้เว้น

ระยะห่างกันหน่อย” 17 ยาโคบสั่งหมูที่ขึ้นหน้าว่า “เมื่อเอ
ชาวพี่ชายของเรามาพบเจ้า และถามเจ้าว่า ‘เจ้าเป็นคน
ของใคร เจ้าไปไหน และของที่อยู่ข้างหน้าเจ้านี้เป็นของใคร’
18 เจ้าจงตอบว่า ‘ของเหล่านี้เป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน
เป็นของกำนัลส่งมาให้เอชวานายของข้าพเจ้า และดูเถิด
ยาโคบตามมาข้างหลัง’” 19 ยาโคบสั่งหมูที่สอง และหมูที่
สาม และบรรดาผู้ที่ติดตามหมูเหล่านั้นทำนองเดียวกันว่า
“เมื่อเจ้าพบเอชวา จงกล่าวแก่เขาเช่นเดียวกัน 20 และเสริม
ว่า ‘ดูเถิด ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามมาข้างหลังพวก
เรา’” เพราะยาโคบคิดว่า “ข้าจะระงับความโกรธของเอชวา
ได้ด้วยของกำนัลที่ส่งล่วงหน้าไป และภายหลังข้าจะเห็น
หน้าเขา บางทีเขาจะยอมรับข้า” 21 ดังนั้น ของกำนัลต่างๆ
จึงล่วงหน้าไปก่อนเขา ส่วนตัวเขาคืนนั้นยังคงอยู่ในค่าย

ยาโคบปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ของพระเจ้าและชนะ

22 กลางคืนนั้นเอง ยาโคบก็ลุกขึ้น พาภรรยาทั้งสอง สาว
ใช้ทั้งสองและบุตรชายสิบเอ็ดคนข้ามลำธารชื่อยับบอกไป
23 ยาโคบส่งครอบครัวข้ามลำธารไป และส่งของทั้งหมด
ของตนข้ามไปด้วย 24 ยาโคบอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว มีบุรุษผู้หนึ่ง
งมาปล้ำกับเขาจนเวลารุ่งสาง 25 เมื่อบุรุษผู้นั้นเห็นว่าจะ
เอาชนะยาโคบไม่ได้ ก็ถูกต้องที่ข้อต่อตะโพกของยาโคบ ข้อ
ต่อตะโพกของยาโคบก็เคล็ด เมื่อปล้ำสู้กันอยู่นั้น 26 บุรุษนั้น
จึงว่า “ปล่อยให้เราไปเถิด เพราะใกล้สว่างแล้ว” แต่ยาโคบ
ตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพร
แก่ข้าพเจ้า” 27 บุรุษผู้นั้นจึงถามยาโคบว่า “เจ้าชื่ออะไร” ยา
โคบตอบว่า “ข้าพเจ้าชื่อยาโคบ”

ทรงเปลี่ยนชื่อ ยาโคบ มาเป็น อิสราเอล

²⁸ บุรุษนั้นจึงว่า “เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะเรียกว่า อิสราเอล เพราะเจ้าเหมือนเจ้าชายได้สู้กับพระเจ้า และมนุษย์ และได้ชัยชนะ” ²⁹ ยาโคบจึงถามบุรุษผู้นั้นว่า “ขอท่าน บอกข้าพเจ้าว่า ท่าน ชื่อ อะไร” แต่บุรุษ นั้น กล่าว ว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงถามชื่อเรา” แล้วก็อวยพรยาโคบที่นั่น ³⁰ ยาโคบจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เปนีเอล กล่าว ว่า “เพราะ ข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์พระเจ้า แล้วยังมีชีวิตอยู่” ³¹ เมื่อ ยาโคบผ่านเปนีเอล ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วเขาเดินโยกเขยก ไป ³² เหตุฉะนั้น คนอิสราเอล จึงไม่กิน เส้นเอ็นที่ตะโพก ซึ่ง อยู่ที่ข้อต่อ ตะโพก นั้น จนทุกวันนี้ เพราะพระองค์ ทรง ถูก ต้องข้อต่อตะโพกของยาโคบตรงเส้นเอ็นที่ตะโพก

33

เอซาวคืนดีกับยาโคบ

¹ ยาโคบ เงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด เอซาวกำลังมาพร้อมกับ พวกผู้ชายสี่ร้อยคน ยาโคบ จึง แบ่ง ลูกๆ ให้ นาง เลอาห์ นาง ราเชล และสาวใช้ทั้งสอง ² เขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูกๆ อยู่ข้างหน้า ถัดมานางเลอาห์กับลูก ส่วนนางราเชลกับโยเซฟ อยู่ท้ายสุด ³ ตัวเขาเองเดินออกหน้าไปก่อน กราบลงถึงดิน เจ็ดหน จนเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา ⁴ แต่เอซาววิ่งออกไป ต้อนรับเขา กอด และชบหน้าลงที่คอจูบเขา ต่างก็ร้องไห้ ⁵ เอซาว ก็ เงยหน้าขึ้น แล เห็น พวก ผู้หญิงกับลูกๆ จึง ถาม ว่า “คนที่อยู่กับ เจ้านี้ คือใคร” ยาโคบ ตอบ ว่า “คือลูกๆที่ พระเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน” ⁶ แล้วสาวใช้ทั้งสองคนกับลูกๆก็เข้ามาใกล้และกราบลง ⁷ นาง เลอาห์กับลูกของเขาก็เข้ามาใกล้และกราบลงด้วย ภายหลัง

โยเซฟ และนางราเชลก็เข้ามาใกล้ และกราบลง ⁸ เอชวาทถามว่า “ขบวนผู้คนและฝูงสัตว์ทั้งหมดที่เราพบนี้มีความหมายอย่างไร” ยาโคบตอบว่า “เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้า” ⁹ เอชวาพูดว่า “น้องเอ๋ย ข้ามีพ้ออยู่แล้ว เกือบของๆเจ้าไว้เองเถิด” ¹⁰ ยาโคบตอบว่า “มิได้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านเถิด ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้วขอรับของกำนัลนั้นจากมือข้าพเจ้า เพราะเหตุว่า ข้าพเจ้า ได้เห็น หน้า ท่าน ก็ เหมือน เห็น พระพักตร์ของพระเจ้า และท่านได้โปรดข้าพเจ้าแล้ว ¹¹ ข้าพเจ้า อ้อนวอน ขอท่านรับของขวัญที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงโปรดกรุณาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็มีพ้อเพียงแล้ว” เขา อ้อนวอนและเอชวาจึงรับไว้ ¹² เอชวาพูดว่า “ให้เราเดินทาง ไปกันเถิด ให้เราไปกันและข้าจะนำหน้าเจ้า” ¹³ แต่ยาโคบตอบเขาว่า “นายท่านยอมทราบอยู่แล้วว่าเด็กๆนั้นอ่อนแอ และข้าพเจ้ายังมี ฝูง แพะ แกะ และ โค ที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะต้อนให้เดินเกินไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตายหมด ¹⁴ ขอนายท่านล่วงหน้าผู้รับใช้ของท่านไปก่อนเถิด ข้าพเจ้า จะตามไปช้าๆตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าและตามที่ได้แก่ท่านได้ จนกว่าข้าพเจ้าจะไปพบนายท่านที่เสอีร์” ¹⁵ เอชวาจึงกล่าวว่า “บัดนี้ขอให้คนที่มากับเราไปกับเจ้าบ้าง” ยาโคบตอบว่า “มีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายท่านเถิด” ¹⁶ ในวันนั้น เอชวาก็กลับไปทางเสอีร์ ¹⁷ ส่วนยาโคบเดินทางไปถึงสุคคท เขาสร้างบ้านอยู่ที่นั่น และสร้างเพิงให้สัตว์ของเขา ฉะนั้นจึงเรียกที่นั่นว่า สุคคท

ยาโคบซื้อที่ดินและสร้างแท่นบูชา

18 เมื่อ ยาโคบ เดินทาง จากปัดดานอาร์ัม ก็มาถึงเมืองเซเลม ซึ่งเป็นเมืองของเซเคมในแผ่นดินคานาอัน เขาตั้งเต็นท์อยู่หน้าเมืองนั้น 19 ยาโคบ ซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่นั้น จากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคม เป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ 20 ยาโคบ สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียกแท่นนั้นว่า เอลเอโลเฮอิสราเอล

34

ดินาห์บุตรสาวคนเดียวของยาโคบถูกข่มขืน

1 ฝ่ายดินาห์บุตรสาวของนางเลอาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับยาโคบนั้นออกไปเยี่ยมผู้หญิงในแผ่นดินนั้น 2 เมื่อเซเคมบุตรชายฮาโมร์คนฮิวไตต์ผู้เป็นเจ้าของเมืองเห็นนางสาวดินาห์ เขาก็เอานางไปหลับนอนและทำอนาจารต่อนาง 3 จิตใจของเซเคมก็ผูกพันอยู่กับนางสาวดินาห์บุตรสาวยาโคบ และเขารักนาง พุดจา เล้าโลม เอาใจนาง 4 เซเคมจึงพูดกับฮาโมร์บิดาของตนว่า “จงขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าเถิด” 5 ยาโคบได้ยินข่าวว่าผู้นั้นทำการอนาจารกับนางสาวดินาห์บุตรสาวของตน เวลานั้นพวกบุตรชายของท่านอยู่กับฝูงสัตว์ที่ในนา ยาโคบจึงนั่งคอยจนพวกบุตรชายกลับมาบ้าน 6 ฮาโมร์บิดาของเซเคมก็ไปหา ยาโคบ เพื่อปรึกษากับท่าน 7 เมื่อพวกบุตรชายของยาโคบได้ยินข่าวนั้นก็กลับมาจากนา ต่างก็โสกเศร้าและโกรธยิ่งนัก เพราะเซเคมได้กระทำความโง่เขลาในพวกอิสราเอล โดยข่มขืนบุตรสาวของยาโคบ ซึ่งเป็นการไม่สมควร 8 ฮาโมร์ก็ปรึกษากับพวกเขาว่า “จิตใจเซเคมบุตรชายของเราผูกพันรักใคร่บุตรสาวของท่านมาก ขอหญิงนั้นเป็นภรรยาบุตรชายของเราเถิด 9 และเชิญพวกท่านจงทำการสมรสกับพวกเรา ยกบุตร

สาวของท่านให้พวกเรา และรับบุตรสาวของเราให้พวกท่าน
10 ท่านทั้งหลายจะได้อยู่กับพวกเรา แผ่นดินนี้จะอยู่ตรง
หน้าท่าน จงอาศัยเป็นที่ค้าขายและจงได้สมบัติมากในแผ่นดินนี้”¹¹ เชเคมบอกบิดาและพวกพี่ชายของหญิงนั้นว่า “จง
เห็นแก่ข้าพเจ้าเถิด และท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะ
ให้”¹² ท่านจะเอาเงินสินสอดและของขวัญสักเท่าไรก็ตามใจ
ท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าจะให้ แต่ขอยกหญิงนั้นเป็น
ภรรยาข้าพเจ้า”

บุตรชายของยาโคบทำการแก้แค้น

13 ฝ่าย บุตร ชาย ของ ยา โค บก็ ตอบ แก่ เชเคม และ ฮา
โมร์บิดาของเชเคมเป็นกลอุบาย เพราะเหตุเขาทำอนาจาร
แก่นางสาวดินาห์น้องสาวนั้น จึงกล่าวว่า¹⁴ โดยบอกเขา
ว่า “เราทำสิ่งนี้ได้ คือยกน้องสาวของเราให้แก่คนที่ยัง
ไม่ได้เข้าสู่หนัดนั้น เพราะจะเป็นที่อัปอายชายหน้าแก่เรา
15 แต่เราจะยอม ดังนี้ ถ้าท่านจะยอม เป็นเหมือนพวกเรา
โดยให้ผู้ชายทุกคนของท่านเข้าสู่หนัด¹⁶ เราจึงจะยอมยก
บุตรสาวของเราให้แก่พวกท่าน และเราจะรับบุตรสาวของ
พวกท่านเป็นภรรยาของพวกเรา และเราจะอยู่กับท่านและ
จะเป็นชนชาติเดียวกัน¹⁷ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ฟังคำเรา
ไม่เข้าสู่หนัด เราจะเอาบุตรสาวของเราไปเสีย”¹⁸ ถ้อยคำ
ของเขาเป็นที่พอใจฮาโมร์ และเชเคมบุตรชายของฮาโมร์
19 หนุ่มคนนั้นไม่รีรอที่จะทำตาม เพราะเขามีความรักใคร่ใน
บุตรสาวของยาโคบ เขาเป็นคนน่าเคารพนับถือมากกว่า
ใครๆในครอบครัวของบิดา²⁰ ฮาโมร์กับเชเคมบุตรชายจึง
ออกไปที่ประตูเมือง และปรึกษากับชาวเมืองนั้นว่า²¹ “คน
เหล่านี้เป็นมิตรกับพวกเรา เพราะฉะนั้นจงให้เขาอาศัย
ค้าขายในแผ่นดินนี้ เพราะดูเถิด แผ่นดินนี้กว้างขวางพอ

หนังสือปฐมกาล 34:22-30 หนังสือปฐมกาล 34:30

ให้เขาอยู่ได้ ให้เรารับบุตรสาวของเขาเป็นภรรยาพวกเรา และยกบุตรสาวของเราให้เขา ²² เพียงแต่เราที่เป็นชายทุกคนจะยอมเข้าสู่หนัดเหมือนเขา ถ้ายอมกระทำดังนั้นพวกนั้นจะอาศัยอยู่เป็นชนชาติเดียวกับเรา ²³ ผุ่งสัตว์เลี้ยงและทรัพย์สินสมบัติของเขา กับฝูงสัตว์ทั้งสิ้นของเขาก็จะเป็นของเราด้วยมิใช่หรือ ขอแต่ให้เรายอมกระทำดังนั้นเขาจะยอมอยู่กับเรา” ²⁴ บรรดาชาวเมืองที่ออกไปจากประตูเมืองก็เห็นชอบด้วยฮาโมร์และเซเคมบุตรชาย และผู้ชายทั้งปวงที่ออกไปจากประตูเมืองก็เข้าสู่หนัด ²⁵ ครั้นอยู่มาถึงวันที่สาม เมื่อคนเหล่านั้นกำลังเจ็บอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบชื่อสิเมโอนและเลวี เป็นพี่ชายนางสาวดินาห์ ก็ถือดาบเข้าไปในเมืองด้วยใจกล้าหาญฆ่าผู้ชายในเมืองนั้นเสียสิ้น ²⁶ เขาฆ่าฮาโมร์และเซเคมบุตรชายเสียด้วยคมดาบ และพานางสาวดินาห์ออกจากบ้านเซเคมไปเสีย ²⁷ พวกบุตรชายของยาโคบเข้าไปตามบ้านคนตาย และปล้นเมืองนั้น เพราะคนเหล่านั้นได้ทำอนาจารต่อน้องสาวของเขา ²⁸ เขาจับเอาฝูงแกะ ฝูงวัว ฝูงลา และข้าวของทั้งปวงในเมืองและในนาไป ²⁹ เอาทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขาไป และจับบุตรภรรยาของคนเหล่านั้นไปเป็นเชลย และริบของในบ้านไปเสียทั้งสิ้น

ยาโคบลำบากใจ

³⁰ ฝ่ายยาโคบจึงพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า “เจ้าทำให้เราลำบากใจ โดยทำให้เราเป็นที่เกลียดชังแก่คนแผ่นดินนี้ คือคนคานาอันกับคนเปริสซี เรามีผู้คนน้อยนัก เขาทั้งหลายจะรุมกันมาฆ่าเรา เสีย จะทำให้เรา และครอบครัวพินาศ

สิ้น”³¹ แต่เขาตอบว่า “มันจะทำกับน้องสาวเราเหมือนหญิงแพศยาได้หรือ”

35

พระเจ้าทรงเรียกยาโคบให้กลับไปยังเบธเอล

¹ พระเจ้าตรัสแก่ยาโคบว่า “จงลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล และอาศัยอยู่ที่นั่น ทำแท่นที่นั่นบูชาพระเจ้าผู้สำแดงพระองค์แก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีไปจากหน้าเอชาวพี่ชายของเจ้า”² ดังนั้น ยาโคบ จึงบอกครอบครัวของตน และคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันว่า “จงทิ้งพระต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเสียให้หมด ชำระตัว และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม”³ และให้พวกเราลุกขึ้น แล้วขึ้นไปยังเบธเอล ที่นั่น ข้าจะทำแท่นบูชา แต่พระเจ้า ผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ และทรงอยู่กับข้าในทางที่ข้าไปนั้น”⁴ คนทั้งหลายเอาพระต่างด้าวทั้งหมดที่มีอยู่ กับ ตุ่มหูที่หูของเขา มาให้ยาโคบ ยาโคบก็ซ่อนไว้ใต้ต้นโอ๊ก ที่อยู่ใกล้เมืองเชเคม⁵ พวกเขา ก็ยกเดินไป เมืองต่างๆ ที่อยู่รอบข้าง ต่างมีความเกรงกลัวพระเจ้า ชาวเมืองจึงมิได้ไล่ตามบรรดาบุตรชายของยาโคบ⁶ ดังนั้น ยาโคบมาถึงตำบลลูส คือเบธเอล ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ทั้งตัวเขาและทุกคนที่อยู่กับเขา⁷ ที่นั่น ยาโคบสร้างแท่นบูชาไว้ และเรียกตำบลนั้นว่าเอลเบธเอล เหตุว่าที่นั่นพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบ เมื่อครั้งยาโคบหนีไปจากหน้าพี่ชาย⁸ ฝ่ายพี่เลี้ยงของนางเรเบคาร์ ชื่อเดโบราห์ก็ถึงแก่ความตาย เขาฝังศพไว้ใต้ต้นโอ๊กใต้เบธเอล เขาเรียกต้นไม้เห็นว่า อัลโลนบาคุท

พระเจ้าทรงอวยพรยาโคบ และตรัสถึงพันธสัญญากับอับราฮัมอีก

⁹ เมื่อยาโคบออกจากปัดดานอารัมพระเจ้าก็ทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบอีก และทรงอวยพรเขา ¹⁰ พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เจ้ามีชื่อว่ายาโคบ เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไปแต่จะมีชื่อว่าอิสราเอล” ดังนั้นพระองค์จึงเรียกเขาว่า อิสราเอล ¹¹ พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้าจงเกิดผู้คนทวีมากขึ้น ประชาชาติหนึ่งและหลายประชาชาติจะเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้า ¹² แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัม และอิสอัค แล้วเราจะให้แก่เจ้า และเราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า” ¹³ พระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากยาโคบ ณ ที่ที่พระองค์ตรัสแก่เขา ¹⁴ ยาโคบก็ปักเสาสำคัญไว้ที่นั่นที่พระองค์ตรัสแก่ตน เป็นเสาหิน เขาก็เอาเครื่องต้มบูชาเพลงบนเสา และเทน้ำมันบนนั้น ¹⁵ ยาโคบเรียกตำบลที่พระเจ้าตรัสแก่ตนว่า เบธเอล

นางราเชลเสียชีวิตตอนคลอดเบนยามิน

¹⁶ เขาทั้งหลายไปจากเบธเอลใกล้จะถึงเอฟราธาห์ นางราเชลจะคลอดบุตรก็เจ็บครรภ์นัก ¹⁷ ต่อมาขณะที่นางเจ็บครรภ์นัก หญิงผดุงครรภ์บอกนางว่า “อย่ากลัว ท่านจะได้บุตรชายคนนี้ด้วย” ¹⁸ อยู่มาเมื่อชีวิตใกล้ดับ (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกบุตรนั้นว่า เบนโอนี แต่บิดาเรียกเขาว่า เบนยามิน ¹⁹ นางราเชลก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอฟราธาห์ซึ่งคือเบธเลเฮม ²⁰ ยาโคบเอาเสาหินปักไว้ ณ ที่ฝังศพซึ่งเป็นเสาหิน ณ ที่ฝังศพนางราเชลจนทุกวันนี้ ²¹ อิสราเอลก็ยกเดินต่อไปอีกไปตั้งเต็นท์อยู่เลยหอคอยแห่งเอเดอร์ ²² อยู่มาเมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น รูเบนไปนอนกับนางบิลฮาห์ ภรรยา น้อยของบิดา อิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบมีสิบสองคน

บุตรชายสิบสองคนของยาโคบ

²³ บุตรชายของนางเลอาห์ชื่อ รูเบน เป็นบุตรหัวปีของ ยาโคบ ลีเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์และเศบูลุน ²⁴ บุตรชายของนางราเชลชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน ²⁵ บุตรชายของนางบิลฮาห์ สาวใช้ของนางราเชลชื่อ ดาน และนัฟทาลี ²⁶ บุตรชายของนางคิลปัทห์ สาวใช้ของนางเลอาห์ชื่อ กาด และอาเซอร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเกิดที่ปัดดานอารัม

อิสอัคเสียดชีวิต

²⁷ ฝ่าย ยาโคบ กลับ มา หา อิสอัคบิดา ของ ตน ที่ มัมเร คือที่เมืองอารบา คือเฮโบรน ที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยก่อน ²⁸ อิสอัคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปี ²⁹ อิสอัคก็สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่ห่อมมากเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมบรรพบุรุษของท่าน เอซาวและยาโคบบุตรชายของตนก็นำท่านไปฝังเสีย

36

พงศ์พันธุ์ของเอซาว (คือเอโดม)

¹ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอซาวคือเอโดม ² เอซาวได้หญิงคนคานาอันมาเป็นภรรยา คืออาดาห์บุตรสาวเอโลน คนฮิตไทต์ และโฮโฮลิบามัท บุตรสาวอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวคิเบโอนคนฮีบไต ³ กับบาเสมัท บุตรสาวอิชมาเอลเป็นน้องสาวของเนบาโยท ⁴ ฝ่ายนางอาดาห์คลอดบุตรให้เอซาวชื่อเอลิฟัส นางบาเสมัทคลอดบุตรชื่อเรอูเอล ⁵ และนางโฮโฮลิบามัทคลอดบุตรชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน ⁶ เอซาวพาภรรยา บุตรชาย หญิง และคนทั้งปวงในครอบครัวของตน กับฝูงสัตว์ บรรดาสัตว์ใช้งาน และทรัพย์สิ่งของทั้งหมด

ที่ได้มาในแผ่นดินคานาอัน หนีจากหน้ายาโคบน้องชายไป
ที่เมืองอื่น ⁷ เพราะทรัพย์สมบัติของทั้งสองมีมาก จะอยู่ด้วย
กันมิได้ ดินแดนที่เขาอาศัยนั้นไม่พอให้เขาเลี้ยงฝูงสัตว์ ⁸ เอ
ซาวจึงไปอยู่ในถิ่นเทือกเขาเสอีร์ เอซาวคือเอโดม ⁹ ต่อไป
นี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอซาว บิดาคนเอโดม ชาวเมืองเทือก
เขาเสอีร์ ¹⁰ ชื่อบุตรชายของเอซาว คือเอลีฟัสบุตรชายนาง
อาดาร์ ภรรยาเอซาว เรอูเอลบุตรชายนางบาเสมีท ภรรยา
เอซาว ¹¹ ฝ่ายบุตรชายของเอลีฟัสชื่อเทมาน โอมาร์ เศโฟ
กาทาม และเคนัส ¹² ทิมนาเป็นภรรยาของเอลีฟัสบุตร
ชายเอซาว นางคลอดบุตรให้เอลีฟัสชื่ออามาเลข คนเหล่านี้
นี้เป็นบุตรชายของอาดาร์ภรรยาเอซาว ¹³ ต่อไปนี้เป็นบุตร
ชายของเรอูเอล คือนาหัท เศ-ราห์ ชัมมาห์ และมิสซาคห์ คน
เหล่านี้เป็นบุตรชายของบาเสมีทภรรยาของเอซาว ¹⁴ ต่อไป
นี้เป็นบุตรชายภรรยาของเอซาว คือนางโอโฮลิบามาห์ บุตร
สาวของอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวคิเบโอน นางคลอดบุตรให้
เอซาวชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์ ¹⁵ ต่อไปนี้เป็นเจ้านายใน
บรรดาบุตรชายของเอซาว บรรดาบุตรชายของเอลีฟัส บุตร
ชายหัวปีของเอซาว คือเจ้านายเทมาน เจ้านายโอมาร์ เจ้า
นายเศโฟ เจ้านายเคนัส ¹⁶ เจ้านายโคราห์ เจ้านายกาทาม
เจ้านายอามาเลข คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอลีฟัสในแผ่น
ดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาดาร์ ¹⁷ ต่อไป
นี้เป็นบุตรชายของเรอูเอลผู้เป็นบุตรชายของเอซาว คือเจ้า
นายนาหัท เจ้านายเศ-ราห์ เจ้านายชัมมาห์และเจ้านายมิส
ซาคห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเรอูเอลในแผ่นดินเอโดม
พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมีทภรรยาของเอซาว
¹⁸ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนางโอโฮลิบามาห์ภรรยาของเอ
ซาว คือเจ้านายเยอูช เจ้านายยาลาม และเจ้านายโคราห์

คนเหล่านี้เป็นเจ้านายเกิดจากนางโอโฮลิบามาห์บุตรสาวของอานาห์ ภรรยาเอชาว ¹⁹ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอชาวคือเอโดมและคนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเขา

เชื้อสายของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม

²⁰ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเสอีร์คนโฮรี ชาวแผ่นดินนั้นคือโลทาน โขบาล คิเบโอน อานาห์ ²¹ ดีโซน เอเซอร์และติชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี ผู้เป็นบุตรของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม ²² บุตรชายโลทานชื่อโฮรีและเฮมามและน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา ²³ ต่อไปนี้เป็นบุตรของโขบาล คืออัลวาน มานาฮาท เอบาล เซโฟ และโอนัม ²⁴ ต่อไปนี้เป็นบุตรของคิเบโอนคืออัยยาห์ และอานาห์ อานาห์นั้นเป็นผู้ที่ได้พบฝูงล่อในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเลี้ยงฝูงลาของคิเบโอนบิดาของเขา ²⁵ ต่อไปนี้เป็นบุตรของอานาห์ คือดีโซนและโอโฮลิบามาห์ผู้เป็นบุตรสาวของอานาห์ ²⁶ ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีโซน คือเฮมदान เอชบาน อิธราน และเคราน ²⁷ ต่อไปนี้เป็นบุตรของเอเซอร์ คือบิลฮาน ศาวาน และอาชาน ²⁸ ต่อไปนี้เป็นบุตรของติชาน คืออูศและอาร์ัน ²⁹ ต่อไปนี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี คือเจ้านายโลทาน เจ้านายโขบาล เจ้านายคิเบโอน เจ้านายอานาห์ ³⁰ เจ้านายดีโซน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายติชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรีตามพวกเจ้านายของเขาในแผ่นดินเสอีร์

กษัตริย์แห่งแผ่นดินเอโดม

³¹ ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ที่ครอบครองใน แผ่นดิน เอโดม ก่อนที่คนอิสราเอล มีกษัตริย์ครอบครอง ³² เวลาบุตรชายเบโอร์ ครอบครอง ใน เอโดม เมือง หลวง ของ ท่าน ชื่อดิน

ฮาบาห์³³ เมื่อ เบ ลา ลี้นพระชนม์แล้ว โย บับ บุตรชาย เศ-
 ราชห์ ชาว เมือง โบ ส ราชห์ ขึ้น ครอบ ครอบ แทน³⁴ เมื่อ โย
 บับ ลี้นพระชนม์แล้ว หุ ขาม ชาว แผ่น ดิน ของ คน เท มาน
 ขึ้น ครอบ ครอบ แทน³⁵ เมื่อ หุ ขาม ลี้นพระชนม์แล้ว ฮา
 ดัด บุตรชาย ของ เบ ดัด ผู้รบ ชนะ คน มิ เดียน ใน ท่ง แห่ง
 โม อับ ขึ้น ครอบ ครอบ แทน เมือง หลวง ของ ท่าน ชื่อ อา
 วิท³⁶ เมื่อ ฮา ดัด ลี้นพระชนม์แล้ว สัม ลาคห์ ชาว เมือง มัส เร
 คาคห์ ขึ้น ครอบ ครอบ แทน³⁷ เมื่อ สัม ลาคห์ ลี้นพระชนม์แล้ว
 ซา อูล ชาว เมือง เร โห โบ ทอ อยู่ที่แม่น้ำ ขึ้น ครอบ ครอบ แทน
³⁸ เมื่อ ซา อูล ลี้นพระชนม์แล้ว บา อัล ฮา นั้น บุตรชาย อัค
 โบร์ ขึ้น ครอบ ครอบ แทน³⁹ เมื่อ บา อัล ฮา นั้น บุตรชาย อัค
 โบร์ ลี้นพระชนม์แล้ว ฮา ดาร์ ขึ้น ครอบ ครอบ แทน เมือง หลวง
 ของ ท่าน ชื่อ ปา อู และ มเหสี ของ ท่าน มี พระนาม ว่า เม เททา
 เบล ธิดา ของ มัท เรด ธิดา ของ เม ซา หับ⁴⁰ ต่อ ไป นี้ เป็น ชื่อ เจ้า
 นาย ของ เอ ซา ว ตาม ครอบ ครว้ ตาม ที่ ตาม ชื่อ คือ เจ้า นาย
 ทิม นา เจ้า นาย อัล วา ห์ เจ้า นาย เย เรท⁴¹ เจ้า นาย โอ โฮ ลี บา
 มา ห์ เจ้า นาย เอลา ห์ เจ้า นาย ปี โน น⁴² เจ้า นาย เคน ส์ เจ้า นาย
 เท มาน เจ้า นาย มิ บ ซาร์⁴³ เจ้า นาย มั ก ดี เอล และ เจ้า นาย อี
 ราม คน เหล่า นี้ เป็น เจ้า นาย ของ เอ โด ม คือ เอ ซา ว บิดา ของ
 คน เอ โด ม ตาม ที่ อยู่ ของ ท่าน ใน แผ่น ดิน ที่ เป็น กรรม สิทธิ์
 ของ ท่าน

37

เรื่องของโยเซฟ ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้

¹ ฝ่ายยาโคบมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัย
 เป็นคนต่างด้าว นั่นคือ แผ่นดินคานาอัน² ต่อไปนี้เป็นประ
 วัติพงศ์พันธุ์ของยาโคบ เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปีไปเลี้ยง
 สัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย เด็กหนุ่มนั้นอยู่กับบุตรชายของนาง

บิล ฮาห์ และกับ บุตรชายของนาง คิลปาห์ ภรรยาบิดาของตน โยเซฟเอาความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดาฟัง ³ ฝ่ายอิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทำเลื่อยยาวหลากสีให้แก่โยเซฟ ⁴ เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ชังโยเซฟ และพูดดีกับเขาไม่ได้ ⁵ คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชายยิ่งชังโยเซฟมากขึ้น ⁶ โยเซฟเล่าว่า “ฟังความฝันซึ่งข้าพเจ้าฝันเห็น ⁷ ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา ทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเถิด ฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆ มา แวดล้อม กราบไหว้ ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า” ⁸ พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟว่า “เจ้าจะปกครองเรากระนั้นหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ” พวกพี่ชายก็ยังชังโยเซฟมากขึ้นอีกเพราะความฝัน และเพราะคำของเขา ⁹ ต่อมาโยเซฟก็ฝันอีก จึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า” ¹⁰ เมื่อเล่าให้บิดาและพวกพี่ชายฟัง บิดาก็ว่ากล่าวโยเซฟว่า “ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร เรากับมารดาและพวกพี่ชายของเจ้า จะมาชบหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้า กระนั้นหรือ” ¹¹ พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ บิดาก็นั่งตรองเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ

พวกพี่ชายอิจฉาชายโยเซฟให้เป็นทาส

¹² ฝ่ายพวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแพะ แกะของบิดาที่เมืองเชเคม ¹³ อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า “พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เมืองเชเคมมิใช่หรือ มาพ่อจะใช้เจ้าไปหาพี่ชาย” โยเซฟตอบว่า “ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว” ¹⁴ บิดาจึงพูดกับเขาว่า “เราขอรับรองเจ้าให้ไปดูพี่ชายของเจ้า และฝูงสัตว์ชีว่า สบายดีหรือไม่ แล้วกลับมาบอกพ่อ” บิดาใช้เขา

ไปจากที่ราบเฮโบรน เขาก็มายังเมืองเซเคม ¹⁵ ดูเถิด ชายคนหนึ่งพบโยเซฟเดินไปเดินมาในท้องนาจึงถามว่า “เจ้าหาอะไร” ¹⁶ โยเซฟตอบว่า “ข้าพเจ้าหาพี่ชายของข้าพเจ้า โปรดบอกข้าพเจ้าที่ว่า เขาเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน” ¹⁷ คนนั้นตอบว่า “เขาไปแล้วเพราะเราไต่ยินเขาพูดกันว่า ‘ให้เราไปเมืองโดธานกันเถิด’” โยเซฟตามไปพบพวกพี่ชายที่เมืองโดธาน ¹⁸ เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลยังไม่ถึง เขาก็พากันคิดปองร้ายจะฆ่าเสีย ¹⁹ เขาพูดกันว่า “ดูเถิด เจ้าช่างฝันมานี้แล้ว ²⁰ ฉะนั้น มาเถิด บัดนี้ให้พวกเราฆ่ามันเสีย แล้วทิ้งลงไว้ในบ่อหนึ่ง เราจะว่า ‘สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย’ แล้วเราจะดูว่าความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร” ²¹ ฝ่ายรูเบนพอได้ยินดังนั้น ก็อยากช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกพี่ชายจึงพูดว่า “เราอย่าฆ่ามันเลย” ²² รูเบนเตือนเขาว่า “อย่าทำให้โลหิตไหล จงทิ้งมันในบ่อนี้ในถิ่นทุรกันดาร อย่าแตะต้องน้องเลย” ทั้งนี้เพื่อจะช่วยน้องให้พ้นมือเขา แล้วจะได้ส่งกลับไปยังบิดา ²³ ต่อมา ครั้นโยเซฟมาถึงพวกพี่ชาย เขาก็จับโยเซฟถอดเสื้อออกเสีย คือเสื้อยาวหลากสีที่สวมอยู่ ²⁴ แล้วเอาโยเซฟไปทิ้งลงในบ่อ บ่อนั้นว่างเปล่าไม่มีน้ำ ²⁵ ขณะที่นั่งรับประทานอยู่เขาเงยหน้าขึ้น ดูเถิด เห็นหมู่คนอิซมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงอูฐบรรทุกขางไม้ พิมเสน และมดยอบ เขาเดินทางลงไปยังอียิปต์ ²⁶ ยูดาห์จึงพูดกับพี่น้องว่า “หากเราฆ่าน้องและซ่อนโลหิตไว้จะมีประโยชน์อันใดเล่า ²⁷ มาเถิด ให้เราขายน้องแก่พวกอิซมาเอลโดยไม่แตะต้องเขา เพราะเขาก็เป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเราเหมือนกัน” พี่น้องทั้งปวงก็พอใจ

โยเซฟถูกนำไปยังอียิปต์

²⁸ ขณะนั้น พวกพ่อค้าชาวมีเดียนกำลังผ่านมา พวกพี่ชายก็จุดโยเซฟขึ้นจากบ่อ ขายให้แก่คนอิซมาเอลเป็นเงิน

ยี่สิบเหรียญ คนอิชมาเอลก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์²⁹ ฝ่ายรูเบนเมื่อกลับมาถึงบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตน³⁰ แล้วกลับไปหาพวกน้องบอกว่า “เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า”³¹ พวกเขา ก็เอาเสื้อของโยเซฟมา และฆ่าลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง จุ่มเสื้อของโยเซฟลงในเลือด³² แล้วก็ส่งเสื้อยาวหลากสีนั้นไปยังบิดา บอกว่า “พวกเราได้พบเสื้อตัวนี้ ขอพ้อจงพิจารณาดูว่าใช่เสื้อลูกของพ่อหรือไม่”³³ บิดารู้จักแล้วร้องว่า “นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟย่อยยับเสียแล้วเป็นแน่”³⁴ ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ทุกข์ให้บุตรชายหลายวัน³⁵ ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมาปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยน กล่าวไว้ว่า “เราจะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฝังศพ” บิดาของเขาร้องให้คิดถึงเขาดังนี้³⁶ แล้วคนมีเดียนก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับโปทิฟาร์ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

38

ความบาปของยูดาห์ นางทามาร์จึงเข้าราชวงศ์ของพระเยชู

¹ ต่อมา ครั้งนั้นยูดาห์ลงไปจากพวกพี่น้อง ไปอาศัยอยู่กับคนอดุลลามคนหนึ่งชื่อฮิราห์² ยูดาห์เห็นบุตรสาวของคนคานาอันคนหนึ่งที่นั้น บิดาหญิงนั้นชื่อชูวา จึงแต่งงานกับหญิงนั้น และเข้าไปหานาง³ หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชาย บิดาจึงตั้งชื่อว่า เอร์⁴ หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า โอนัน⁵ นางตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า เซ-ลาห์ นางอยู่ที่เคชิบเมื่อนางให้กำเนิดเขา

6 ยูดาห์ก็ได้หาหญิงคนหนึ่งชื่อทามาร์ให้เป็นภรรยาเอร์บุตรหัวปีของตน 7 เอร์บุตรหัวปีของยูดาห์เป็นคนที่ชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารเขาเสีย 8 ยูดาห์จึงบอกโอนันว่า “เข้าไปหาภรรยาพี่ชายของเจ้าเถิด และแต่งงานกับนาง เพื่อจะได้สืบเชื้อสายพี่ชายไว้” 9 โอนันรู้ว่าเชื้อสายจะไม่ได้นับเป็นของตน ต่อมา เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชาย จึงทำให้น้ำกามตกดินเสียด้วยเกรงว่าจะสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชาย 10 สิ่งทีโอนันกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงประหารชีวิตเขาเสีย 11 ยูดาห์จึงบอกทามาร์บุตรสะไภ้ว่า “กลับไปเป็นหญิงม่ายที่บ้านบิดาจนกว่าเซ-ลาห์บุตรชายของเราจะโต” ยูดาห์กล่าวว่าเขาจะตายเสียเหมือนพี่ชาย นางทามาร์จึงไปอาศัยอยู่ในบ้านบิดา 12 อยู่มาภรรยาของยูดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวชิวาก็ตาย เมื่อยูดาห์ค่อยบรรเทาความโศก จึงขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนาท กับเพื่อนชื่ออิธราห์เป็นคนอูดุลลาม 13 มีคนมาบอกนางทามาร์ว่า “ดูเถิด พ่อสามีของเจ้าไปบ้านทิมนาทจะตัดขนแกะ” 14 นางจึงผลิตเสื้อสำหรับหญิงม่ายออกเสีย เอาผ้าคลุมหน้าห่มตัวไว้ไปนั่งอยู่ที่สถานทีกลางแจ้งริมทางที่จะไปบ้านทิมนาท ด้วยนางเห็นว่าเซ-ลาห์โตขึ้นแล้ว แต่นางยังมิได้เป็นภรรยาของเขา 15 เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่า เป็นหญิงโสเภณี เพราะนางได้เอาผ้าคลุมหน้าไว้ 16 ยูดาห์จึงได้เข้าไปพูดกับหญิงริมทางนั้นว่า “มาเถิด ให้เราเข้านอนด้วย” (เพราะไม่ทราบว่าเป็นคนเป็นสะไภ้ของตน) นางจึงว่า “ท่านจะให้อะไรสำหรับการที่เข้าหาข้าพเจ้า” 17 ยูดาห์ตอบว่า “เราจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้เจ้าตัวหนึ่ง” นางก็ถามว่า “ท่านจะให้ของมัดจำไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะนั้นมาได้ไหม” 18 ยูดาห์ถามว่า “เจ้าจะ

เอาอะไรเป็นของมัดจำ” นางจึงตอบว่า “จะขอแหวนตรา กับ เชือก ทั้งไม้พลองที่มือท่านด้วย” ยูดาห์ก็ให้ และเข้าไปหานาง นางก็ตั้ง ครรภ์กับเขา ¹⁹ นางจึงลุกขึ้นไปเสียด และเอาผ้าคลุมหน้านั้นออก นุ่งห่ม เสื้อผ้าสำหรับหญิงม่ายอีก ²⁰ ฝ่ายยูดาห์ฝากลูกแพะมา กับเพื่อนคนอดุลลามให้ไถ่ของมัดจำจากมือหญิงนั้น แต่เขาหานางไม่พบ ²¹ เขาจึงถามคนที่อยู่ตำบลนั้นว่า “หญิงโสเภณีอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางนี้ไปไหน” เขาตอบว่า “หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี” ²² เพื่อนก็กลับ ไป บอก ยูดาห์ว่า “ข้าพเจ้า หาไม่พบ ทั้ง ชาว ตำบลนั้นก็ว่า ‘หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี’ ” ²³ ยูดาห์จึงว่า “ให้หญิงนั้นเก็บของนั้นไว้เถิด มิฉะนั้นเราจะละอายใจ ดูเถิด เราฝากลูกแพะตัวนี้ไปให้ แต่ท่านก็หาหญิงนั้นไม่พบ” ²⁴ อยู่มาอีกประมาณสามเดือน มีคนมาบอกยูดาห์ว่า “ทามาร์บุตรสะไภ้ของท่านเป็นหญิงแพศยา ยิ่งกว่านั้นอีก ดูเถิด นางมีครรภ์เพราะ การ แพศยา แล้ว” ยูดาห์จึงสั่งว่า “พานางออกมา จับคลอกไฟเสียด” ²⁵ เมื่อเขากำลังพานางออกมา นางก็ส่งคนไปหาพ่อสามีบอกว่า “ข้าพเจ้ามีครรภ์กับคนที่ เป็นเจ้าของสิ่งนี้” และนางว่า “ขอท่านพิจารณาดูแหวนตรา เชือก และไม้พลองเหล่านี้ว่าเป็นของผู้ใด” ²⁶ ยูดาห์รับไปพิจารณาดูรู้แล้วว่า “หญิงคนนี้ชอบธรรมยิ่งกว่าเรา เหตุว่าเรามีได้ยกเขาให้แก่เซ-ลาห์บุตรชายของเรา” ฝ่ายยูดาห์ก็มิได้สมสู่กับนางต่อไปอีก ²⁷ อยู่มาเมื่อถึงเวลากำหนดคลอดบุตร ดูเถิด ก็มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ ²⁸ ต่อมาเมื่อจะคลอดนั้นบุตรคนหนึ่งยื่นมือออกมา ก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่ข้อมือ และกล่าวว่า “คนนี่คลอดก่อน” ²⁹ ต่อมาเมื่อบุตรนั้นหัดมือเข้าไป ดูเถิด บุตรอีกคนหนึ่งก็

คลอดออกมา ก่อน หญิง ผดุงครรภ์ จึง ร้องว่า “เจ้า แหวก ออกมา ได้อย่างไร เจ้า ได้ แหวก ออกมา” เหตุฉะนั้นจึงเรียก บุตรนั้นว่า เปเรศ ³⁰ ภายหลังน้องชายเปเรศที่มีด้ายแดงผูก ข้อมือนั้นก็คลอด จึงให้ชื่อว่า เศ-ราห์

39

โยเซฟเจริญในเรือนของโปทิฟาร์

¹ โยเซฟถูกพาลงไปยังอียิปต์แล้ว โปทิฟาร์ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็นคนอียิปต์ ซื้อโยเซฟไว้จากมือคนอิชมาเอลผู้พาเขาลงมาที่นั่น ² พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึงเจริญรวดเร็ว เขาอยู่ในบ้าน คนอียิปต์ นายของเขา ³ นายก็เห็นว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้การทำงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้นมากในมือของโยเซฟ ⁴ โยเซฟได้รับความกรุณาในสายตาของนายและรับใช้ท่าน นายก็ตั้งให้ดูแลการทำงานในบ้านของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านครอบครองอยู่ท่านก็มอบไว้ในมือของโยเซฟทั้งสิ้น ⁵ ต่อมาตั้งแต่โปทิฟาร์ตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลการทำงานในบ้าน และทรัพย์สินของทั้งปวงของท่านแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอำนวยการให้แก่ครอบครัวของคนอียิปต์นั้น เพราะเห็นแก่โยเซฟ ทั้งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรให้สิ่งของทั้งปวงซึ่งเขามีอยู่ในบ้านและในนาให้เจริญขึ้น ⁶ นายได้มอบของสารพัดไว้ในมือโยเซฟ มิได้เอาใจใส่สิ่งของอะไรเลย เว้นแต่อาหารการกิน โยเซฟนั้นเป็น คนรูปร่างงาม และเป็นทีโปรดปราน

ภรรยาของโปทิฟาร์ใส่ร้ายโยเซฟ

7 อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยาของนายมองดู โยเซฟด้วยความเสนาหาและชวนว่า “มานอนกับเราเถิด”⁸ แต่โยเซฟไม่ยอม จึงตอบแก่ภรรยาของนายว่า “คิดดูเถิด นายก็มีได้ห้วงสิ่งใดซึ่งอยู่ในบ้านเรือน ได้มอบของทุกอย่าง ที่มีอยู่ไว้ในมือข้าพเจ้า⁹ ในบ้านนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าข้าพเจ้า นายมีได้ห้วงสิ่งใดจากข้าพเจ้า ยกเสียแต่ตัวท่านเพราะเป็น ภรรยาของนาย ข้าพเจ้าจะทำความผิดใหญ่หลวงนี้อันเป็น บาบต่อพระเจ้าอย่างไรได้”¹⁰ ต่อมาแม่นางชวนโยเซฟวัน แล้ววันเล่า โยเซฟก็ไม่ยอม พึง นาง ไม่ว่าจะนอนกับนาง หรืออยู่ด้วยกัน¹¹ อยู่มาคราวนั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อ ทำธุระการงานของเขา ไม่มีชายประจำบ้านคนใดอยู่¹² นางก็คว้าเสื้อผ้าโยเซฟเหนี่ยวรั้งไว้ แล้วพูดว่า “มานอน อยู่กับเราเถิด” แต่โยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือนางหนีไปข้าง นอก¹³ ต่อมาเมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของ นาง หนีไปข้างนอกแล้ว¹⁴ นางก็ร้องเรียกชายประจำบ้าน ของตนมาบอกว่า “ดูซิ นายเอาคนชาติอีบรูมาไว้ทำความ หยาบ คาย แก่เรา มัน เข้า มาหา จะนอน กับ ข้า แต่ข้า ร้อง เสียง ดัง¹⁵ อยู่มาเมื่อมัน ได้ยิน ข้า ร้อง ขึ้น มันก็ ทิ้ง เสื้อผ้า ไว้กับ ข้า หนี ไปข้าง นอก”¹⁶ แล้วนางก็เก็บเสื้อผ้าไว้ใกล้ตัว จนนายกลับมาบ้าน¹⁷ แล้วนางก็บอกกับนายตั้งนี้ว่า “อ้าย บ่าวชาติอีบรูที่ ท่าน นำ มา ไว้ นั้น เข้า มาหา จะทำ หยาบ คาย แก่ข้าพเจ้า¹⁸ ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าร้องขึ้นมันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับ ข้าพเจ้าหนีไปข้างนอก”¹⁹ ต่อมาครั้นนายได้ฟัง คำภรรยา บอกว่า “บ่าวของท่านทำกับข้าพเจ้าตั้งนั้น” ก็โกรธนัก²⁰ จึง เอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ที่ขังนักโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำ อยู่ที่นั่น

พระเจ้าทรงอวยพรโยเซฟในคุก

21 แต่ว่าพระเยโฮวาทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา ทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของผู้คุมเรือนจำ 22 ผู้คุมเรือนจำก็มอบนักโทษทั้งปวงที่อยู่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ การงานที่ทำในที่นั้นทุกอย่างโยเซฟเป็นผู้กระทำ 23 ผู้คุมเรือนจำไม่ได้เอาใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเยโฮวาทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่ท่านกระทำพระเยโฮวาทรงโปรดให้เจริญ

40

พระเจ้าทรงช่วยโยเซฟแก้ฝัน

1 ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พนักงานน้ำองุ่นของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพนักงานขนมของพระองค์ ทำผิดต่อเจ้านาย คือ กษัตริย์แห่งอียิปต์ 2 ฟาโรห์ทรงกริ้วข้าราชการทั้งสองนั้น คือ หัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนม 3 จึงให้จำคุกไว้ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในคุกที่โยเซฟติดอยู่นั้น 4 ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์สั่งโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น โยเซฟก็ปรนนิบัติเขา พนักงานทั้งสองติดคุกอยู่พักหนึ่ง 5 คืนหนึ่งข้าราชการทั้งสองนั้นฝันไป คือพนักงานน้ำองุ่นและพนักงานขนมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้น ต่างคนต่างฝันคนละเรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน 6 ครั้นเวลาเช้า โยเซฟเข้ามาหาเห็นข้าราชการทั้งสองนั้น ดูเถิด เขามีหน้าโศกเศร้า 7 จึงถามข้าราชการของฟาโรห์ที่ถูกจำอยู่ในคุกที่บ้านนายของตนว่า “ทำไมวันนี้ท่านจึงหน้าเศร้า” 8 เขาตอบว่า “เราทั้งสองฝันไปและไม่มีผู้ใดจะแก้ฝันได้” โยเซฟบอกเขาว่า

“พระเจ้าเท่านั้น แก่ฝัน ได้มิใช่หรือ ขอ ท่าน เล่า ให้ข้าพเจ้า ฟังเถิด” ⁹ หัวหน้าพนักงานน้ำ อุ่นก็เล่า ความฝันของตน ให้โยเซฟ ฟังว่า “ดูเถิด เรา ฝัน เห็น เถา อุ่น อยู่ตรง หน้า ¹⁰ เถา อุ่น นั้นมีสาม กิ่ง พองอก ใบอ่อน ดอกตูม ก็มีดอก บานออกมา และช่ออุนก็สุก ¹¹ ถ้วยของฟาโรห์อยู่ในมือเรา แล้วเราเก็บลูกอุนนั้นบีบให้น้ำลงในถ้วยของฟาโรห์ และวางถ้วยนั้นในพระหัตถ์ของฟาโรห์” ¹² โยเซฟบอกข้าราชการนั้นว่า “ขอแก่ฝัน ดังนี้ คือกิ่งสาม กิ่งนั้นได้แก่สามวัน ¹³ ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศิระษะของท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเหมือนแต่ก่อน ท่านจะได้ถวาย ถ้วย นั้น แก่ฟาโรห์อีก ดังที่ได้กระทำ มา แต่ก่อน เมื่อ เป็นพนักงานน้ำ อุ่น ¹⁴ เมื่อท่านมีความสุขแล้วขอให้ระลึกถึง ข้าพเจ้า และแสดง ความเมตตาปราณีแก่ข้าพเจ้า ช่วยทูล ฟาโรห์ให้ข้าพเจ้าได้ออกจากบ้านนี้ ¹⁵ เพราะอันที่จริงเขา ลักข้าพเจ้ามาจากแคว้นฮิบรู และที่นี่ก็เหมือนกันข้าพเจ้า ไม่ได้ทำผิดอะไรที่ ควรต้องติดคุกใต้ดินนี้” ¹⁶ เมื่อ หัวหน้า พนักงานขนม เห็นว่า คำ แก่ ความฝัน นั้น ดี จึง เล่า ให้โยเซฟ ฟัง ว่า “เรา ฝัน ด้วย ดูเถิด เห็นมี กระจาด ขนม ชาวสามใบ ตั้งอยู่บน ศิระษะเรา ¹⁷ ในกระจาดใบบนนั้นมีขนม สารพัดสำหรับฟาโรห์ แล้วมีนกกินของในกระจาดที่ตั้งอยู่บน ศิระษะเรา” ¹⁸ โยเซฟ ตอบว่า “ขอแก่ฝัน ดังนี้ คือ กระจาดสามใบ นั้นได้แก่สามวัน ¹⁹ ภายในสามวันฟาโรห์ จะ ทรง ยก ศิระษะ ของ ท่าน ขึ้น ให้พื้น ต่ำ และ แขนง ท่านไว้ที่ต้นไม้ ผุ่งนก จะ มา กิน เนื้อท่าน” ²⁰ ครั้น ถึง วันที่สาม เป็นวัน เณลิม พระชนมพรรษา ของฟาโรห์ พระองค์จึง ทรงจัดการ เลี้ยง ข้าราชการ ทั้ง ปวง ของพระองค์ แล้วทรงยก ศิระษะ หัวหน้า พนักงานน้ำ อุ่น และ หัวหน้า พนักงานขนม เข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกข้าราชการ ²¹ ฝ่ายหัวหน้าพนักงาน

น้ำองุ่นนั้นได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งเดิม เขาก็วางถ้วย
ในพระหัตถ์ของฟาโรห์เช่นแต่ก่อน ²² ส่วนหัวหน้าพนักงาน
ขนม นั้น ให้ แขว่น คอ เสียว สม จริงตั้ง ที่ โย เซฟ แก่ฝัน ไว้
²³ แต่หัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นนั้นมิได้ระลึกถึงโยเซฟ กลับ
ลืมเขาเสียว

41

ความฝันประหลาดของกษัตริย์ฟาโรห์

¹ ครั้น อยู่ มา อีก สอง ปีเต็ม ฟาโรห์ก็สุบิน และ ดูเถิด
พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ ² ดูเถิด มีวัว เจ็ด ตัวอ้วน
พึ่กม นำ ดู ขึ้น มา จาก แม่น้ำ นั้น กิน หญ้า อยู่ใน ทุ่ง หญ้า
แห่ง หนึ่ง ³ แล้วดูเถิด มีวัวอีก เจ็ด ตัว ซุบ ผอม นำ เกลียด
ตาม ขึ้น มา จาก แม่น้ำ มา ยืน อยู่ กับ วัว อื่น ๆ ที่ ริม ฝั่ง แม่น้ำ
⁴ วัว ที่ ซุบ ผอม นำ เกลียด ก็ กิน วัว อ้วน พึ่กม นำ ดู เจ็ด ตัว นั้น
เสียว แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม ⁵ พระองค์ก็บรรทมหลับไปและ
สุบินครั้งที่สอง และดูเถิด ต้นข้าว ต้นเดิยว มีรวงเจ็ดรวง
เป็นข้าวเมล็ดเต่งงามดี ⁶ แล้วดูเถิด มีรวงข้าวเจ็ดรวงอก
ขึ้นมาภายหลัง เป็นข้าวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันออก
⁷ รวงข้าวลีบเจ็ดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่งงาม
ดีเจ็ดรวงนั้นเสียว แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูเถิด รู้ว่า
เป็น พระ สุบิน ⁸ ครั้น ต่อ มา เวลา รุ่ง เข้า พระองค์มีพระทัย
วุ่นวาย จึงรับสั่งให้เรียกโหรและปราชญ์ทั้งปวงของอียิปต์
มาเฝ้า แล้วฟาโรห์ทรงเล่าพระสุบินให้เขาฟัง แต่ไม่มีผู้ใด
ทูล แก่ พระ สุบิน นั้น ถวาย แก่ฟาโรห์ได้ ⁹ ครั้ง นั้น หัวหน้า
พนักงานน้ำองุ่นจึงทูลฟาโรห์ว่า “วันนี้ข้าพระองค์ระลึกถึง
ความผิดพลาดของข้าพระองค์ได้ ¹⁰ คือฟาโรห์ทรงพระพิโรธ
แก่ข้าราชการ ของ พระองค์ และ ทรง จำ ข้า พระองค์ไว้ใน

คุกที่บ้านผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ทั้งข้าพระองค์ กับหัวหน้าพนักงานขนม ¹¹ ข้าพระองค์ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน ทั้งข้าพระองค์และเขา ความฝันของต่างคนมีความหมายต่างกัน ¹² มีชายหนุ่มชาติอียิปคนหนึ่งเป็นบ่าวของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อยู่ที่นั้น ด้วยกันกับเขา และข้าพระองค์ทั้งสอง เล่าความฝันให้เขาฟัง ชายนั้นก็แก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขาแก้ฝันให้แต่ละคนตามความฝันของตน ¹³ และต่อมาที่เขาแก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น คือฟาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่งเดิม แต่ฝ่ายเขานั้นถูกแขวนคอเสีย”

พระเจ้าทรงแก้พระสุบินของฟาโรห์

¹⁴ ฟาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟมา เขาก็รีบไปเบิกตัวโยเซฟออกมาจากคุกใต้ดิน โยเซฟโกนหนวดผลัดเสื้อผ้าแล้วก็เข้าเฝ้าฟาโรห์ ¹⁵ ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า “เราฝันไป และหาмиผู้ใดแก้ฝันได้ไม่ เราได้ยินถึงเจ้าว่าเจ้าสามารถเข้าใจความฝันเพื่อแก้ฝันนั้นได้” ¹⁶ โยเซฟจึงทูลตอบฟาโรห์ว่า “การแก้ฝันมิได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแก่ฟาโรห์” ¹⁷ ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า “ในความฝันของเรานั้น ดูเถิด เรายืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ ¹⁸ และดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพึ่งาม นำดูขึ้นมาจากแม่น้ำ กินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง ¹⁹ แล้วดูเถิด วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมาไม่พึ่งาม น่าเกลียดมาก และซูบผอม เราไม่เคยเห็นมีวัวเลวอย่างนี้ทั่วแผ่นดินอียิปต์เลย ²⁰ วัวที่ซูบผอมไม่พึ่งามนั้นกินวัวอ้วนพึ่งามตัวแรกนั้นเสียหมด ²¹ เมื่อกินหมดแล้วหาмиใครรู้ว่ามันกินเข้าไปไม่ เพราะยังพอมอยู่เหมือนแต่ก่อน แล้วเราก็ตื่นขึ้น ²² เราเห็นใน

ความฝันของเรา ดูเถิด ต้นข้าวต้นหนึ่ง มีรวงเจ็ดรวงงอกขึ้นมา เป็นข้าวเมล็ดเต่งและงามดี²³ และดูเถิด ข้าวอีกเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลังเป็นข้าวเหี่ยวลีบ และเกรียมเพราะลม ตะวันออก²⁴ รวงข้าวลีบนั้นกลืนกินรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นเสีย เราเล่า ความฝันนี้ให้โหรฟัง แต่ไม่มีใครสามารถอธิบายให้เราได้”²⁵ โยเซฟ จึง ทูล ฟาโรห์ว่า “พระสุบินของฟาโรห์มีความหมาย อันเดียวกัน พระเจ้า ทรง สำแดง ให้ฟาโรห์ทราบ ถึง สิ่ง ที่พระองค์จะ ทรง กระทำ²⁶ วัวอ้วน พิเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นก็คือเจ็ดปี เป็น ความ ฝันอันเดียวกัน²⁷ วัว เจ็ดตัว ชูบ ผอม นำ เกลียด ที่ ขึ้น มา ภาย หลัง คือ เจ็ดปี กับ รวง ข้าว เจ็ด รวง ลีบ และ เกรียม เพราะ ลม ตะวัน ออก นั้น คือ เจ็ดปี ที่กัณดารอาหาร²⁸ นี่คือนี่สิ่งที่ข้าพระองค์ทูลฟาโรห์ คือพระเจ้าทรงสำแดง ให้ฟาโรห์รู้สิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ²⁹ ดูเถิด จะมีอาหารบริบูรณ์ทั่ว ประเทศ อียิปต์ ถึง เจ็ด ปี³⁰ หลัง จาก นั้น จะ บังเกิด การ กัณดารอาหาร อีก เจ็ดปี จน จะ สิ้น ความ อุดม สมบูรณ์ ใน ประเทศ อียิปต์เสีย การกัณดารอาหารจะล้างผลาญแผ่นดิน³¹ ทำให้จำ ความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้ เพราะเหตุการกัณดารอาหารที่เกิดขึ้นตามหลังนี้ ด้วยว่าการกัณดารอาหารนั้นจะรุนแรงนัก³² ที่ฟาโรห์สุบินสองครั้งนั้น ก็หมายความว่าสิ่งนั้น พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าจะทรงให้บังเกิดในเร็วๆนี้

โยเซฟดูแลทั่วประเทศอียิปต์

³³ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอฟาโรห์เลือก คนที่มีความคิดดี มีปัญญา ตั้งให้ดูแลประเทศอียิปต์³⁴ ขอฟาโรห์ทำดังนี้และให้คนนั้นจัดพนักงานไว้ทั่ว แผ่นดิน และเก็บผลหนึ่งในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น

35 ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมาถึงนั้นไว้ และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ไว้และให้เก็บอาหารไว้ในเมืองต่างๆ 36 อาหารนี้จะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินสำหรับเจ็ดปีที่กันดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะกันดารอาหาร” 37 ข้อเสนอนี้เป็นที่เห็นชอบในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ 38 ฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า “เราจะหาคนที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ในตัวเหมือนคนนี้ได้หรือ” 39 ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า “เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิ้นแก่ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ไม่ได้ 40 ท่านจะดูแลราชอาณาจักรของเรา และประชาชนทั้งหลายของเราจะปฏิบัติตามคำของท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่นั่งเท่านั้น เราจะเป็นใหญ่กว่าท่าน” 41 ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า “ดูเถิด เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์แล้ว” 42 ฟาโรห์ทรงถอดอัครมรงค์ตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ สวมที่มือโยเซฟ กับให้สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำให้ที่คอ 43 ให้โยเซฟใช้รถหลวงคันที่สองซึ่งฟาโรห์มีอยู่ และมีคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า “คุกเข่าลงเถิด” ดังนี้แหละพระองค์ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์ 44 ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า “เราคือฟาโรห์ ไม่มีคนทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าได้เว้นแต่ท่านจะอนุญาต” 45 ฟาโรห์เรียกนามโยเซฟว่า ศาเฟนาท ปาเนอห์ และประทานอาสน์ทบุตรสาวไปทีเฟรา บุโรหิตเมืองโอนให้เป็นภรรยาโยเซฟ ก็ออกไปสำรวจทั่วประเทศอียิปต์ 46 เมื่อโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์นั้น ท่านอายุได้สามสิบปี

แล้วโยเซฟก็ออกจากที่เข้าเฝ้าฟาโรห์เที่ยวไปทั่วประเทศ อียิปต์⁴⁷ ใน เจ็ด ปีที่อุดม สมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ ออก ผล มากมาย⁴⁸ โยเซฟ รวบรวม อาหาร ทั้ง เจ็ด ปี ซึ่งมีอยู่ใน ประเทศ อียิปต์ไว้หมด สะสมอาหาร ไว้ ใน เมือง ต่างๆ ผล ที่เกิดขึ้นในนารอบเมืองใดๆก็เก็บไว้ในเมืองนั้นๆ⁴⁹ โยเซฟ สะสมข้าวไว้ดูจเม็ดทรายในทะเลมากมายจนต้องหยุดคิด บัญชี เพราะนับไม่ถ้วน⁵⁰ ก่อนถึงปีกันดารอาหาร มีบุตร ชาย สอง คน เกิด แก่โยเซฟ ซึ่ง นาง อา เสน่หบุตรสาว ไป ทิเฟราบุโรหิตเมืองโอนบังเกิดให้ท่าน⁵¹ โยเซฟ เรียกบุตร หัวปีว่า มนัสเสห์ กล่าวว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ ข้าพเจ้า ลืม ความ ยากลำบาก ทั้ง ปวง และวงศ์วาน ทั้ง สิ้น ของ บิดา เสีย”⁵² บุตร ที่ สอง ท่าน เรียก ชื่อ ว่า เอ ฟ รา อิม “เพราะว่า พระเจ้า ทรง โปรด ให้ ข้าพเจ้า มี เชื้อ สาย ทวี ขึ้น ใน แผ่นดินที่ ข้าพเจ้า ได้ รับ ความ ทุกข์ใจ ”⁵³ เจ็ดปีที่อุดม สมบูรณ์ในประเทศอียิปต์ก็ล่วงไป

การกันดารอาหาร

⁵⁴ จึง เกิดกัน ดาร อาหาร เจ็ด ปี ตั้ง ที่ โย เซฟ กล่าว ไว้ การกันดารอาหารนั้นเกิดทั่วแผ่นดินทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่⁵⁵ เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชน ก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ก็รับสั่ง แก่ ชาวอียิปต์ทั้งหลายว่า “ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไร ก็จงทำตาม”⁵⁶ การกันดารอาหารแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก โยเซฟ ก็เปิดฉางออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์ และการกันดารอาหาร ในแผ่นดินอียิปต์รุนแรงมาก⁵⁷ และประเทศทั้งปวงก็มายัง ประเทศ อียิปต์ หา โย เซฟ เพื่อ ซื้อ ข้าว เพราะ การ กันดาร อาหารร้ายแรงในทุกประเทศ

42

พี่ชายโยเซฟไปอียิปต์เพื่อซื้อข้าว

¹ เมื่อยาโคบรู้ว่ามิข้าวในอียิปต์ ยาโคบจึงพูดกับพวกบุตรชายของตนว่า “มานั่งมองดูกันอยู่ทำไมเล่า” ² ท่านพูดว่า “ดูเถิด เราได้ยินว่ามีข้าวในอียิปต์ ลงไปซื้อข้าวจากที่นั่นมา ให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่อดตาย” ³ พี่ชายของโยเซฟสิบ คนก็ลง ไปซื้อข้าวที่อียิปต์ ⁴ แต่เบนยามิน น้องชายของโยเซฟนั้น ยาโคบ ไม่ให้ไปกับพวกพี่ชาย ด้วยท่านกล่าวว่า “เกรงว่าอาจจะเกิดอันตรายแก่เขา” ⁵ บรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนทั้งหลายที่ไป เพราะการกันดารอาหารก็เกิดในแผ่นดินคานาอัน ⁶ ฝ่ายโยเซฟ เป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ท่านเป็นผู้ที่ขายข้าว ให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน พวกพี่ชายของโยเซฟ ก็มากرابไหว้ท่าน ก้มหน้าลงถึงดิน ⁷ โยเซฟ เห็นพวกพี่ชายของตน และรู้จักเขา แต่ทำเป็นไม่รู้จักเขา และพูดจา ดุดันกับเขา ท่านถามเขาว่า “พวกเจ้ามาจากไหน” เขาตอบว่า “มาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร” ⁸ โยเซฟ รู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่หารู้จักท่านไม่

โยเซฟหาโอกาสให้พวกพี่ชายกลับใจเสียใหม่

⁹ โยเซฟระลึกถึงความฝันที่ท่านเคยฝันถึงพวกพี่ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม แอบมา ดูจุดอ่อนของบ้านเมือง” ¹⁰ พวกเขาจึงตอบท่านว่า “นายเจ้าข้า มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านมาซื้ออาหาร ¹¹ ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน เป็นคนสัตย์จริง ผู้รับใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม” ¹² โยเซฟบอกเขาอีกว่า “มิใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อดูจุดอ่อนของบ้านเมือง” ¹³ พวกพี่จึงตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็น

พี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ดุเถิด วันนี้น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว”¹⁴ โยเซฟตอบเขาว่า “ที่เรารู้ว่า ‘พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม’ นั้นจริงแน่ๆ”¹⁵ พวกเจ้าจะถูกทดลองดังนี้ โดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้อง มาที่นี่¹⁶ พวกเจ้าต้องอยู่ในคุกก่อนให้คนหนึ่งในพวกเจ้าไปพาน้องชายมา เพื่อพิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้นโดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าเป็นคนสอดแนมแน่”¹⁷ แล้วโยเซฟก็ขังพวกพี่ชายไว้ด้วยกันในคุกสามวัน¹⁸ ในวันที่สามโยเซฟบอกเขาว่า “ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรายำเกรงพระเจ้า¹⁹ ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คนหนึ่งในพวกเจ้าถูกจำอยู่ที่ห้องเล็กในคุก คนอื่นนำข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า”²⁰ แล้วพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าพวกเจ้าพูดจริง แล้วพวกเจ้าจะไม่ตาย” พวกพี่ชายก็ทำดังนั้น²¹ พวกพี่ชายจึงพูดกันว่า “ที่จริงเรามีความผิดเรื่องน้องชายเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเขาอ่อนวอนเราแต่แล้วมิได้ฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา”²² ฝ่ายรูเบนพูดกับน้องทั้งหลายว่า “ข้าห้ามเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ‘อย่าทำบาปผิดต่อเด็กนั้น’ แต่พวกเจ้าไม่ฟัง เหตุฉะนั้น ดุเถิด การพิพากษาเรื่องโลภิตของน้องจึงมาถึง”²³ พวกพี่ชายไม่รู้ว่าโยเซฟฟังออก เพราะว่าเขาพูดกับเขาโดยใช้ล่าม²⁴ โยเซฟก็หันไปจากเขาและร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับเขาอีก และเอาสิเมโอนออกมามัดไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา²⁵ แล้วโยเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวในถุงของพี่ชายให้เต็มและใส่เงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบ

ของทุกคน และให้เสบียงไปกินกลางทาง ท่านก็ทำต่อเขา ดังนี้ ²⁶ พวกเขาบรรทุกข้าวใส่หลังลา แล้วก็ออกเดินทาง ไป ²⁷ ครั้นคนหนึ่งเปิดกระสอบออกจะเอาข้าวให้ลากิน ภาชนะที่หยุดพัก ดูเถิด เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น ²⁸ ผู้นั้นจึง บอกแก่พี่น้องว่า “เงินของข้าพเจ้า กลับคืนมา ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ปากกระสอบของข้าพเจ้า” พี่น้อง ตกใจกลัวจนตัวสั่น พูดกันว่า “ที่พระเจ้าทรงกระทำดังนี้แก่เรา จะเป็นอย่างไรหนอ”

พวกพี่น้องแจ้งแก่ยาโคบว่า เขาต้องพาเบนยามินไป อียิปต์

²⁹ เขาก็กลับไปหา ยาโคบ บิดาของเขา ในแผ่นดินคานาอัน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ตนให้บิดาฟังว่า ³⁰ “ท่านผู้นั้นที่เป็นเจ้านายของประเทศพุดจา ดุดันกับพวกข้าพเจ้า เหมามาว่าพวกข้าพเจ้าเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง ³¹ พวกข้าพเจ้าเรียนท่านว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนสัตย์จริง หาได้เป็นคนสอดแนมไม่’ ³² ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน มีพี่น้องสิบสองคน น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดาในแผ่นดินคานาอัน’ ³³ แล้วท่านผู้เป็นเจ้านายของประเทศนั้นตอบแก่เราว่า ‘เพื่อเราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง คือให้คนหนึ่งในพวกพี่น้องอยู่กับเรา พวกเจ้าเอาข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า แล้วออกเดินทางไปเถิด ³⁴ แล้วจงพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา เราจึงจะรู้แน่ว่าพวกเจ้ามิได้เป็นคนสอดแนม แต่เป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายไป พวกเจ้ายังจะได้ค้าขายในประเทศนี้’” ³⁵ และต่อมาครั้งพวกเขาแก่กระสอบข้าวออก ดูเถิด เห็นห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในกระสอบของตน เมื่อเวลาพวกเขาอยู่กับบิดาเห็นห่อ

เงินตั้งนั้นก็กลัว ³⁶ ฝ่ายยาโคบบิดาของเขาจึงว่า “พวกเจ้าทำให้เราพลัดพรากจากลูกของเรา โยเซฟก็เสียไปแล้ว สิเมโอนก็เสียไปแล้ว แล้วพวกเจ้ายังจะเอาเบนยามินไปอีกคน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เรามีความทุกข์” ³⁷ รูเบนจึงบอกบิดาของตนว่า “ถ้าลูกไม่พาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อจงเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูกฆ่าเสีย จงมอบเบนยามินไว้ในความดูแลของลูกเถิด แล้วลูกจะนำเขากลับมาหาพ่ออีก” ³⁸ ยาโคบบอกว่า “ลูกของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่เบนยามินคนเดียว ถ้าเกิดอันตรายแก่เขาในเวลาเดินทางไปกับเจ้า เจ้าจะพาผมหงอกของเราลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์”

43

พวกพี่น้องของโยเซฟกลับไปอียิปต์ ยูดาห์ปฏิญาณว่าจะรับประกันเบนยามิน

¹ การกินदारอาหารในแผ่นดินร้ายแรงยิ่ง ² และต่อมาเมื่อครอบครัวยาโคบกินข้าวที่ได้มาจากประเทศอียิปต์หมดแล้ว บิดาเขาจึงบอกแก่บุตรชายว่า “ไปซื้ออาหารมาอีกหน่อย” ³ แต่ยูดาห์ตอบบิดาว่า “ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า ‘ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก’ ⁴ ถ้าพ่อใช้ให้น้องชายไปกับพวกลูก ลูกจะลงไปซื้ออาหารให้พ่อ ⁵ แต่ถ้าแม่พ่อไม่ให้น้องไป พวกลูกจะไม่ลงไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า ‘ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก’” ⁶ อิศราเอลจึงว่า “เหตุใดเจ้าจึงไปบอกท่านว่ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง ทำให้เราได้รับความเข้าใจเช่นนี้” ⁷ เขาจึงตอบว่า “เจ้านายท่านซักไซ้ไต่ถามถึงพวกลูก และญาติพี่น้องของพวกลูกว่า ‘บิดายังอยู่หรือ เจ้ามีน้องชายอีกหรือเปล่า’ พวกลูกก็ตอบ

ตามคำถามนั้น จะล่วงรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะสั่งว่า ‘พาน้องชายของเจ้ามา’ ” ⁸ ยูดาห์จึงพูดกับอิสราเอลบิดาของเขาว่า “ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับข้าพเจ้า เราจะได้ลูกขึ้นออกเดินทางไปเพื่อจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูกและพ่อกับลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย ⁹ ลูกรับประกันน้องคนนี้ พ่อจะเรียกร้องให้ลูกรับ ผิดชอบก็ได้ ถ้าลูกไม่นำ เขากลับมาหาพ่อและส่งเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดต่อพ่อตลอดไป เป็นนิรันดร์ ¹⁰ ด้วยว่าถ้าพวกลูกไม่ช้ำอยู่เช่นนี้ ก็จะได้กลับมาเป็นครั้งที่สองแล้ว เป็นแน่” ¹¹ ฝ่ายอิสราเอลบิดาของพวกเขา จึงบอกบุตรชายทั้งหลายว่า “ถ้าอย่างนั้นให้ทำดังนี้ คือเอาผลผลิตอย่างดีที่สุดที่มีในแผ่นดินนี้ คือพิมเสน บ้าง น้ำผึ้งบ้าง ยางไม้และมดยอบ ลูกนัทและลูกอัลมอนด์ ใส่ภาชนะไป เป็นของกำนัลแก่ท่าน ¹² เอาเงินติดมือเจ้าไปสองเท่า คือเงินที่ติดมาในปากกระสอบของเจ้านั้นก็ให้ติดมือกลับไปด้วย เพราะบางทีเขาเปลอไป ¹³ จงพาน้องชายของเจ้าด้วย แล้วลูกขึ้นกลับไปหาท่านนั้นอีก ¹⁴ ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดกรุณาพวกเจ้าต่อหน้าท่านนั้น เพื่อท่านจะปล่อยพี่ชายกับเบนยามินกลับมา หากว่าเราจะต้องพลัดพรากจากบุตรไปก็ตามเถิด” ¹⁵ คนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลและเงินสองเท่าติดมือไปพร้อมกับเบนยามิน แล้วลูกขึ้นพากันเดินทางลงไปยังประเทศอียิปต์ และเข้าเฝ้าโยเซฟ

โยเซฟพบเบนยามินน้องชาย

¹⁶ เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพี่ชาย ท่านจึงสั่งคนต้นเรือนว่า “จงพาคนเหล่านี้เข้าไปในบ้าน ให้ฆ่าสัตว์และจัดโต๊ะไว้ เพราะคนเหล่านี้จะมารับประทานด้วยกันกับเราในเวลาเที่ยง” ¹⁷ คนต้นเรือนก็ทำตามคำโยเซฟสั่ง และพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านโยเซฟ ¹⁸ คนเหล่านั้นก็กลัวเพราะเขา

พาเข้าไปในบ้านโยเซฟ จึงพูดกันว่า “เพราะเหตุเงินที่ติดมาในกระสอบของเรา ครั้งก่อนนั้น เขาจึงพาพวกเรามาที่นี่เพื่อท่านจะหาเหตุใส่เราจับกุมเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะริบเอาลาด้วย”¹⁹ พวกเขาเข้าไปหาคนต้นเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประตูบ้าน²⁰ และกล่าวว่า “โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายลงมา ครั้งก่อนเพื่อซื้ออาหาร²¹ และต่อมา ครั้นข้าพเจ้าทั้งหลายไปถึงที่พัก เราเปิดกระสอบของเราออก และดูเถิด เงินของแต่ละคนก็อยู่ในปากกระสอบของตน เงินนั้นยังอยู่ครบ น้ำหนัก ข้าพเจ้าจึงได้นำเงินนั้นติดมือกลับมา²² ข้าพเจ้าเอาเงินอีกส่วนหนึ่งติดมือมาเพื่อจะซื้ออาหารอีก เงินที่อยู่ในกระสอบของเรานั้น ผู้ใดใส่ไว้ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย”²³ คนต้นเรือนจึงตอบว่า “จงเป็นสุขเถิด อย่ากลัวเลย พระเจ้าของท่านและพระเจ้าของบิดาท่านบนดาดฟ้าให้มีทรัพย์อยู่ในกระสอบเพื่อท่าน เงินของท่านนั้นเราได้รับแล้ว” คนต้นเรือนก็พาสิเมโอนออกมาหาเขา²⁴ คนต้นเรือนพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ แล้วเอาน้ำให้เขา เขาก็ล้างเท้า และคนต้นเรือนจัดหญ้าฟางให้ลาเขากิน²⁵ พวกพี่ชายก็จัดเตรียมของกำนัลไว้คอยทำโยเซฟ ซึ่งจะมาในเวลาเที่ยง เพราะเขาได้ยินว่าเขาจะรับประทานอาหารกันที่นั่น²⁶ เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน เขาก็ยกของกำนัลที่ติดมือนั้นมาให้โยเซฟในบ้าน แล้วกราบลงถึงดินต่อท่าน²⁷ โยเซฟถามถึงทุกข์สุขของเขาและกล่าวว่า “บิดาของเจ้าผู้ชราที่พวกเจ้ากล่าวถึง ครั้งก่อนนั้นสบายดีหรือ บิดายังมีชีวิตอยู่หรือ”²⁸ เขาตอบว่า “บิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่สบายดี ท่านยังมีชีวิตอยู่” แล้วเขาก็โน้มลงกราบไหว้อีก²⁹ โยเซฟเงยหน้าดูเห็นเบนยามินน้องชายมารดาเดียวกัน แล้วถามว่า “คนนี้เป็นน้องชายสุดท้องที่พวกเจ้าบอกแก่เรา ครั้งก่อนหรือ” โยเซฟกล่าว

ว่า “ลูกเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้า”³⁰ แล้วโยเซฟรีบไป เพราะรักน้องจนกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ ท่านก็หาที่ที่จะร้องไห้ ท่านจึงเข้าไปในห้องร้องไห้อยู่ที่นั่น³¹ โยเซฟล้างหน้าแล้วกลับออกมาแข็งใจกลืนน้ำตาสั่งว่า “ยกอาหารมาเถิด”³² ทุกคนใช้กึ่งส่วนของโยเซฟมาตั้งไว้เฉพาะท่าน ส่วนของพี่น้องก็เฉพาะพี่น้อง ส่วนของคนอียิปต์ที่จะมารับประทานด้วยนั้นก็เฉพาะเขา เพราะคนอียิปต์จะไม่รับประทานอาหารร่วมกับคนฮีบรู ด้วยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พิงรังเกียจสำหรับคนอียิปต์³³ พวกพี่น้องก็นั่งตรงหน้าโยเซฟเรียงตั้งแต่พี่ใหญ่ผู้มีสิทธิบุตรหัวปี ลงมาจนถึงน้องสุดท้องตามวัย พี่น้องทั้งหลายมองดูตากันด้วยความประหลาดใจ³⁴ แล้วโยเซฟก็ส่งของรับประทานให้พี่น้องเหล่านั้นต่อหน้าท่าน แต่ของที่ส่งให้เบนยามินนั้นมากกว่าของพี่ชายถึงห้าเท่า พวกเขา ก็กินดื่มกับโยเซฟจนสำราญใจ

44

พวกพี่ชายโยเซฟถูกจับ

¹ โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของท่านว่า “จัดอาหารใส่กระสอบของคนเหล่านี้ให้เต็มตามที่จะขนไปได้ และเอาเงินของเขาใส่ไว้ในปากกระสอบของทุกคน”² ใส่ถ้วยของเรา คือถ้วยเงินนั้นไว้ในปากกระสอบของคนสุดท้องกับเงินค่าข้าวของเขาด้วย” คนต้นเรือนก็ทำตามคำที่โยเซฟสั่ง³ ครั้นเวลารุ่งเช้าคนต้นเรือนก็ให้คนเหล่านั้นออกเดินไปพร้อมกับลาของเขา⁴ เมื่อพี่น้องออกไปจากเมืองยังไม่สู้ไกลนัก โยเซฟสั่งคนต้นเรือนว่า “ลุกขึ้นไปตามคนเหล่านั้น เมื่อไปทันแล้วให้ถามพวกเขาว่า ‘ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วตอบความดีเล่า’⁵ ถ้วยนี้เป็นถ้วยเฉพาะที่เจ้านายของข้าใช้ดื่ม และใช้ทำนายมิใช่หรือ เจ้าทำเช่นนี้ผิดมาก”⁶ คน

ต้น เรือนตามพวกเขาไปทัน แล้วว่าแก่พี่น้องตามคำที่โยเซฟบอก ⁷ คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า “เหตุไฉนเจ้านายของข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนี้ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำเรื่องเช่นนี้เลย ⁸ ดูเถิด เงินที่ข้าพเจ้าพบในปากกระสอบของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังได้นำมาจากแผ่นดินคานาอัน คั้น แก่ท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายจะลักเงินทองไปจากบ้านนายของท่าน ได้อย่างไรเล่า ⁹ หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย” ¹⁰ คนต้นเรือนจึงว่า “บัดนี้ให้เป็นไปตามคำที่ท่านว่า ถ้าเราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา แต่ท่านทั้งหลายหามีความผิดไม่” ¹¹ พวกเขาทุกคนจึงรีบยกกระสอบของตนวางลงบนดินและเปิดกระสอบของตนออก ¹² คนต้นเรือนก็ค้นดูตั้งแต่คนหัวปีจนถึงคนสุดท้าย ก็พบถ้วยนั้นในกระสอบของเบนยามิน ¹³ พวกเขาจึงฉีกเสื้อผ้าของตน และบรกรทุกชิ้นหลังลากลับมายังเมือง ¹⁴ ฝ่ายยูดาห์กับพวกพี่น้องก็มาบ้านโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน ¹⁵ โยเซฟจึงถามเขาว่า “พวกเจ้าทำอะไรนี้ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างไรทำนายได้” ¹⁶ ยูดาห์ตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตอบอย่างไรกับนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไร หรือข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าทรงทราบความชั่วช้าของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าแต่ท่าน ดูเถิด พวกข้าพเจ้าเป็นทาสของท่าน ทั้งข้าพเจ้าทั้งหลายกับคนที่เขาพบถ้วยอยู่นั้นด้วย” ¹⁷ แต่โยเซฟตอบว่า “พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เรากระทำเช่นนั้น เฉพาะคนที่เขาพบถ้วยในมือฉันจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหาบิดาโดยสันติสุขเถิด”

ยูดาห์ยอมเป็นทาสแทนเบนยามิน

18 ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้โยเซฟ เรียนว่า “โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านขอกราบเรียนท่านสักคำหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ถือโทษข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์ 19 นายของข้าพเจ้าถามข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า ‘เจ้ายังมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือ’ 20 พวกข้าพเจ้าตอบนายของข้าพเจ้าว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดาที่ชราแล้ว มีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาชรา เป็นน้องเล็ก พี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว บุตรของมารดานั้นยังอยู่แต่คนนี้คนเดียวและบิดารักเด็กคนนี้นี้มาก’ 21 แล้วท่านสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า ‘พาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เราดู’ 22 ข้าพเจ้าทั้งหลายเรียนนายของข้าพเจ้าว่า ‘เด็กหนุ่มคนนี้จะพรากจากบิดาไม่ได้เพราะถ้าจากบิดาไป บิดาจะตาย’ 23 ท่านบอกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า ‘ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่พาน้องชายสุดท้องมาด้วยกัน เจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีกเลย’ 24 และต่อมาครั้งข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นำถ้อยคำของนายของข้าพเจ้าไปเล่าให้บิดาฟัง 25 และบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายสั่งว่า ‘จงกลับไปอีกซื้ออาหารมาให้พวกเราหน่อย’ 26 ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า ‘เราลงไปได้ ถ้าน้องชายสุดท้องไปด้วย เราจึงจะลงไป เพราะเราจะเห็นหน้าท่านนั้นไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องอยู่กับเรา’ 27 บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายว่า ‘เจ้ารู้ว่าภรรยาของเราคลอดบุตรชายให้เราสองคน 28 บุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว เราจึงว่า “สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียเป็นแน่” เราไม่ได้เห็นบุตรนั้นจนบัดนี้ 29 ถ้าพวกเจ้าเอาเด็ก

คนนี้ไปจากเราด้วย และเขาเป็นอัน ตรายขึ้น พวกเขาก็จะทำให้เราซึ่งมีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์’³⁰ เหตุฉะนั้น บัดนี้ เมื่อ ข้าพเจ้า กลับ ไป หา บิดา ผู้รับ ใช้ของ ท่าน และ เด็ก หนุ่ม นั้น มิ ได้ กลับ ไป กับ ข้าพเจ้า เพราะ ชีวิต ของ ท่าน ติด อยู่ กับ ชีวิต ของ เด็ก ³¹ และ ต่อ มา เมื่อ บิดา เห็น ว่า เด็ก นั้น ไม่ อยู่ กับ พวก ข้าพเจ้า บิดา ก็ จะ ตาย ผู้รับ ใช้ของ ท่าน จะ เป็น เหตุ ให้ บิดา ผู้รับ ใช้ของ ท่าน ผู้มีผม หงอก ลง สู่ หลุม ฝัง ศพ ด้วย ความ ทุกข์ ³² เพราะ ข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของ ท่าน รับ ประกัน นื่อง ไว้ ต่อ บิดา ของ ข้าพเจ้า ว่า ‘ถ้า ข้าพเจ้า ไม่ พา นื่อง กลับ มา หา บิดา ข้าพเจ้า จะ รับ ผิด ต่อ บิดา ตลอด ไป’ ³³ เพราะ ฉะนั้น บัดนี้ ขอ โปรด ให้ ข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของ ท่าน อยู่ แทน นื่อง โดย เป็น ทาส ของ นาย ของ ข้าพเจ้า ขอ ให้ นื่อง กลับ ไป กับ พวก พี่ ของ ตน เกิด ³⁴ ด้วย ว่า ถ้า นื่อง มิ ได้ อยู่ กับ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะ กลับ ไป หา บิดา ของ ข้าพเจ้า อย่าง ไร ได้ น่า กลัว ว่า จะ เห็น เหตุ ร้าย อุบัติ ขึ้น แก่ บิดา ข้าพเจ้า”

45

โยเซฟ แสดง ตน กับ พี่น้อง

¹ โยเซฟ อุด กลั้น ต่อ หน้า บรรดา ผู้ ที่ ยืน อยู่ ต่อ ไป อีก มิ ได้ ท่าน ก็ ร้อง สั่ง ว่า “ให้ ทุก คน ออก ไป เสีย เกิด” จึง ไม่มี ผู้ ไดยืน อยู่ กับ ท่าน ด้วย ขณะที่ โยเซฟ แจ้ง ให้ พี่น้อง รู้ จัก ตัว ท่าน ² แล้ว โยเซฟ ร้อง ให้ เสียง ดัง คน อียิปต์ ทั้ง หลาย และ คน ใน สำนัก พระ ราชา ขว้าง ฟาโรห์ ก็ ไดยืน ³ โยเซฟ บอก พวก พี่น้อง ของ ตน ว่า “เรา คือ โยเซฟ บิดา เรา ยังมี ชีวิต อยู่ หรือ” ฝ่าย พวก พี่น้อง ไม่ รู้ ที่ จะ ตอบ ประการ ไດ เพราะ ตก ใจ กลัว ที่ เผชิญ หน้า กับ โยเซฟ ⁴ โยเซฟ จึง บอก พี่น้อง ของ ตน ว่า “เชิญ เข้า มา ใกล้ เรา เกิด” เขาก็ เข้า มา ใกล้ แล้ว โยเซฟ ว่า “เรา คือ โยเซฟ

น้องที่พี่ชายมายังอียิปต์⁵ ฉะนั้นบัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ขายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าพี่ เพื่อจะได้ช่วยชีวิต⁶ เพราะมีการกันดารอาหารในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอีกห้าปีจะทำนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้เลย⁷ พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนพี่ เพื่อสงวนหมู่คนจากพวกที่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของพี่ไว้ด้วยการช่วยให้พ้นอันใหญ่หลวง⁸ ฉะนั้นบัดนี้มีใช่พี่เป็นผู้ให้เรามาที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มา พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวังทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด

โยเซฟส่งข่าวไปถึงยาโคบบิดาของตน

⁹ เจ้าจงรีบขึ้นไปหาบิดาเราบอกท่านว่า โยเซฟบุตรชายของท่านพูดตั้งนี้ว่า “พระเจ้าทรงโปรดให้ลูกเป็นเจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอลงมาหาลูก อย่าได้ช้า¹⁰ พ่อจะได้อาศัยอยู่ใน แผ่นดิน โโกเชน และพ่อจะได้อยู่กับลูก ทั้งตัว พ่อกับลูก หลาน และฝูง แพะ แกะ ฝูง วัว และทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ¹¹ ลูกจะบำรุงรักษาพ่อที่นั่น ด้วยยังจะกันดารอาหารอีกห้าปี มิฉะนั้น พ่อ และ ครอบครัว ของ พ่อ และผู้คนที่พ่อมีอยู่จะยากจนไป”¹² ดูเถิด นายนตาฟีและนายนตาของเบนยามิน น้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่าเป็นปากของข้าพเจ้าเองที่ได้พูดกับพี่¹³ พี่จงเล่าให้บิดาของเราฟังถึงยศศักดิ์ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ พี่จงรีบพาบิดาเราลงมาที่นี่เถิด”¹⁴ โยเซฟกอดคอเบนยามินผู้น้องแล้วร้องไห้ เบนยามินก็กอดคอโยเซฟร้องไห้เหมือนกัน¹⁵ ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจูบพี่ชายทั้งปวงและร้องไห้ หลังจากนั้นพี่น้องของท่านก็สนทนากับโยเซฟ

โยเซฟส่งรถถึงคานาอันไปรับยาโคบ

16 ชาวว่า “พี่น้อง ของ โยเซฟ มา” ไป ถึง ราชาวัง ฟาโรห์ ฟาโรห์กับข้าราชการของพระองค์ก็พากันยินดี 17 ฟาโรห์รับสั่งกับ โยเซฟว่า “พูดกับพี่น้อง ของท่านว่า ‘ทำดังนี้ คือ เอาของ บรรทุก สัตว์กลับไป แผ่นดิน คานาอัน 18 พาบิดา และครอบครัวของเจ้ามาหาเรา เราจะประทานของดีที่สุดใน แผ่นดินอียิปต์ให้พวกเจ้า พวกเจ้า จะ ได้ รับ ประทาน ผลอันอุดม บริบูรณ์ ของ ประเทศนี้’ 19 เราสั่งเจ้าแล้ว จง ทำดังนี้ เอรถ บรรทุก จาก ประเทศอียิปต์ไปรับ เด็ก เล็กๆ และภรรยาของเจ้ากับนำบิดาของเจ้ามา 20 อย่าเสียดายทรัพย์สมบัติเลย เพราะ ของดีที่สุด ทั่ว ประเทศอียิปต์ เป็น ของเจ้าแล้ว” 21 บรรดานุตรของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟ จัดรถบรรทุกให้เขาตามรับสั่งของฟาโรห์ กับให้เสบียงรับ ประทานตามทาง 22 โยเซฟให้เสื้อผ้าคนละสำหรับ แต่ให้เงิน แก่ เบนยา มิน สาม ร้อย เหยียด กับ เสื้อผ้า สำหรับ 23 โยเซฟ ผากของต่อไปนี้ให้บิดา คือลาสิบตัว บรรทุกของดีที่สุดใน ประเทศอียิปต์ และลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าว ขนมปัง และเสบียงอาหารสำหรับให้บิดารับประทานตามทาง 24 ตั้ง นั้นโยเซฟส่งพี่น้องไป แล้วเขาก็ออกไป แล้วท่านสั่งเขาว่า “จงระวังให้ดีอย่าได้วิวาทกันตามทาง” 25 พวกพี่น้องก็พากันขึ้นไปจากอียิปต์เข้าไปในแผ่นดินคานาอันไปหายาโคบ บิดาของตน 26 บอกบิดาว่า “โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด” แต่จิตใจยาโคบงงงัน เพราะยังไม่เชื่อเขา 27 เขาจึงเล่าคำของโยเซฟให้บิดาฟัง ทุกประการ คือคำที่โยเซฟสั่งพวกเขาไว้ เมื่อยาโคบเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมารับตน จิตใจของท่านก็พินเข้มชื่นขึ้น 28 อิสราเอลจึงว่า “เราอิมใจแล้ว โยเซฟลูกเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก่อนเราตาย”

46

ยาโคบลงไปยังอียิปต์

¹ อิสราเอล เดินทาง ไป พร้อมกับ ททรัพย์ทั้งหมด มาถึง เมืองเบเออร์เซบา และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิชอัคบิดาของตน ² พระเจ้า ตรัสแก่อิสราเอล โดยนิมิตในเวลากลางคืนว่า “ยาโคบ ยาโคบเอ๋ย” ยาโคบทูลว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พระเจ้า ข้า” ³ พระองค์จึง ตรัสว่า “เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้า อย่ากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์ เพราะเราจะให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ที่นั่น ⁴ เราจะลงไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยแน่ และโยเซฟจะวางมือบนตาเจ้า” ⁵ ยาโคบก็ยกไปจากเบเออร์เซบา บรรดาบุตรชายอิสราเอลก็พา ยาโคบ บิดาขึ้นรถบรรทุกที่ฟาโรห์ส่ง มา รับ ไปกับลูกหลาน เล็กๆ และภรรยาของเขา ⁶ เขาพาฝูงสัตว์ของตนและทรัพย์ที่เขาได้มาในแผ่นดินคานาอัน นั้น ไปอียิปต์ ทั้งยาโคบกับบรรดาเชื้อสายของท่าน ⁷ คือลูกหลานชายหญิงและเชื้อสายทั้งหมดของท่านเข้าไปในอียิปต์ ⁸ ต่อไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์ ทั้งยาโคบและบุตรชายของท่านคือ รูเบน บุตรหับปีของยาโคบ ⁹ และบุตรชายของรูเบน คือ ฮาโนค บัลลู เฮสโรน และคารมี ¹⁰ บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมูเอล ยามีน โอหาด ยาซิน และโศหาร์ กับชาอูล บุตรชายของหญิงคนคานาอัน ¹¹ บุตรชายของเลวี คือ เกอร์เชน โคฮาท และเมรารี ¹² บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์ โอนัน เซ-ลาห์ เปเรศ เศราห์ แต่เอร์และโอนันได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินคานาอัน บุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน และฮามูล ¹³ บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาร์ โยบ และซิมโรน ¹⁴ บุตรชายของเศบูลุน คือ เสเรด เอโลน และยาเลเอล ¹⁵ พวกเหล่านี้

เป็นบุตรชายของนางเลอาห์ ซึ่งนางคลอดให้ยาโคบในปัดดานอาร์ัม กับบุตรสาวชื่อ ดินาห์ บุตรชายหญิงหมดด้วยกันมีสามสิบสามคน ¹⁶ บุตรชายของกาด คือ คิฟีโอน ฮักกีซุนี เอสโบน เอรี อาโรตี และอาเรลี ¹⁷ บุตรชายของอาเซอร์ คือ ยิมนาห์ อิซออาห์ อิซอไอ และเบรืออาห์ กับเสราห์น้องสาวของเขา และบุตรชายของเบรืออาห์คือ เฮเบอร์และมัลคิเอล ¹⁸ พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางคิลปาห์ ผู้ที่ลาบั่นยกให้แก่นางเลอาห์บุตรสาวของตน และบุตรสิบหกคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ ¹⁹ บุตรชายของนางราเชลภรรยายาโคบคือ โยเซฟและเบนยามิน ²⁰ มนัสเสห์กับเอฟราอิม เกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งนางอาเสนัทบุตรสาวของโปทิเฟรา บุรุษหิตเมืองโอนคลอดให้ท่าน ²¹ บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ อัสเบล เก-รา นาอามาน เอไฮ โรซมุบปิม หุบปิม และอาร์ด ²² พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางราเชลที่เกิดแก่ยาโคบ มีสิบสี่คนด้วยกัน ²³ บุตรชายของดานคือ หุซิม ²⁴ บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนิเยเซอร์ และซิลเลม ²⁵ พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางบิลฮาห์ ผู้ที่ลาบั่นยกให้แก่นางราเชลบุตรสาวของตน และบุตรเจ็ดคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ ²⁶ บรรดาคนของยาโคบซึ่งออกมาจากบ้านเอวของท่านที่เข้ามาในอียิปต์นั้น ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มีหกสิบหกคนด้วยกัน ²⁷ บุตรชายของโยเซฟซึ่งเกิดแก่ท่านในอียิปต์มีสองคน นับคนทั้งปวงในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามาในอียิปต์ได้เจ็ดสิบคน

ญาติพี่น้องของโยเซฟไปอาศัยในเมืองโกเซน

²⁸ ยาโคบให้ยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟเพื่อจะนำหน้าไปยังเมืองโกเซน แล้วพวกเขาก็มาถึงแผ่นดินโกเซน ²⁹ โย

เซฟก็จัดรถม้าของตนขึ้นไปยังเมืองโกเชนรับอิสราเอลบิดาของตน พอเห็นบิดาท่านก็กอดคอบิดาไว้ร้องให้เป็นเวลานาน ³⁰ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “เดี๋ยวนี้พ่อจะตายก็ตามเถิด เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้ว และรู้ว่า เจ้ายังมีชีวิตอยู่” ³¹ โยเซฟจึงบอกพี่น้องและครอบครัวของบิดาว่า “เราจะขึ้นไปแสดงแก่ฟาโรห์และทูลแก่พระองค์ว่า ‘พี่น้องและครอบครัวของบิดาผู้เคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันนั้นมาหาข้าพระองค์แล้ว’ ³² คนเหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะมีอาชีพเลี้ยงสัตว์ เขาพาฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกับทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาด้วย” ³³ และต่อมาเมื่อฟาโรห์จะรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าและจะถามว่า ‘พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร’ ³⁴ ท่านทั้งหลายจงทูลว่า ‘การทำมาหาเลี้ยงชีพของผู้รับใช้ของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับพวกสัตว์ใช้งานตั้งแต่เป็นเด็กมาจนทุกวันนี้ ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ด้วย’ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน เหตุว่าคนเลี้ยงแพะแกะทุกคนนั้นเป็นที่พึงรังเกียจสำหรับชาวอียิปต์”

47

ยาโคบเข้าเฝ้าฟาโรห์

¹ โยเซฟ เข้าไป ทูล ฟาโรห์ว่า “บิดา และ พี่ น้อง ของ ข้าพระองค์ กับ ฝูง แพะ แกะ ฝูง วัว และ ทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้น มาจาก แผ่น ดิน คานา อัน แล้ว ดูเถิด พวก เขา อยู่ใน แผ่น ดิน โกเชน” ² โยเซฟ เลือ กคน จาก หมู่ พี่น้อง คือ ผู้ชายห้า คน พา ไป เฝ้า ฟาโรห์ ³ ฟาโรห์ ตรัส ถาม พี่น้อง ของ โยเซฟ ว่า “พวก เจ้า เคย ทำ มาหา เลี้ยง ชีพ อย่างไร” เขา ทูล ฟาโรห์ ว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแพะแกะ ทั้งพวก

ข้าพระองค์ และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์”⁴ เขาทูลฟาโรห์อีกว่า “พวกข้าพระองค์ มาอาศัย อยู่ใน แผ่น ดิน นี้ เพราะไม่มีทุ่งหญ้าจะเลี้ยงสัตว์ของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเหตุว่า ใน แผ่น ดิน คา นา อัน นั้นกัน ดารอาหารนัก เหตุฉะนั้นบัดนี้ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนเถิด”⁵ ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า “บิดา และ พี่ น้อง ของ ท่าน มาหา ท่าน แล้ว⁶ ท่าน มี ประเทศ อียิปต์อยู่ต่อหน้า ให้บิดา และ พี่ น้อง ของ ท่าน ตั้งหลักแหล่ง อยู่ใน แผ่น ดิน ดีที่สุด คือ ให้เขาอยู่แผ่นดินโกเชน แล้วในพวกพี่น้องนั้น ถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดเป็นคนมีความสามารถ จงตั้งผู้นั้นให้เป็นหัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของเรา”⁷ โยเซฟก็พายาโคบบิดาของท่านเข้าเฝ้าฟาโรห์ ยาโคบก็ถวายพระพรแก่ฟาโรห์⁸ ฟาโรห์จึงตรัสถามยาโคบว่า “อายุท่านได้เท่าไร”⁹ ยาโคบทูลตอบฟาโรห์ว่า “ข้าพระองค์ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นับได้ร้อยสามสิบปี ชีวิตของข้าพระองค์สั้น และมีความลำบาก ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันที่ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นั้น”¹⁰ ยาโคบถวายพระพรแก่ฟาโรห์ แล้วทูลลาไปจากฟาโรห์¹¹ ฝ่ายโยเซฟให้บิดา และ พวก พี่ น้อง ของ ตน อยู่ และ ถูกรวมสิทธิ์ที่ดินในประเทศอียิปต์ ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินรามเสส ตามรับสั่งของฟาโรห์¹² โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและพวกพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของบิดา ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว

โยเซฟขายอาหารให้แก่ประชาชน และซื้อที่ดินสำหรับฟาโรห์

13 และทั่ว แผ่นดินขาดอาหาร เพราะการ กันดารอาหาร ร้ายแรง จน แผ่นดินอียิปต์ และ แผ่นดิน คานาอัน ทั้ง สิ้น หิวโหย เพราะ การ กันดาร อาหาร 14 โยเซฟ รวบรวม เงิน ทั้งหมดที่ได้จากการขายข้าวในประเทศอียิปต์และแผ่นดิน คานาอัน และโยเซฟนำเงินนั้นไปไว้ในราชวังฟาโรห์ 15 เมื่อ เงินในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอันหมดแล้ว ชาว อียิปต์ทั้งปวง มากกราบเรียนโยเซฟว่า “ขออาหารให้พวก ข้าพเจ้าเถิด เหตุใด พวก ข้าพเจ้า จะต้อง ออด ตาย ต่อ หน้า ท่านเพราะเงินหมดแล้ว” 16 โยเซฟจึงบอกว่า “ถ้าเงินหมด แล้ว จง เอา ผุ่ง สัตว์ ของ เจ้า มา และ เรา จะ ให้ ข้าว แลก กับ สัตว์” 17 เขาก็ นำ ผุ่ง สัตว์ มาให้โยเซฟ โยเซฟก็ให้อาหาร แก่ เขา แลก กับ ม้า แพะ แกะ ผุ่ง วัว และลา ในปีนั้นท่าน จำายอาหาร แลกกับสัตว์ต่างๆของเขา 18 เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลง แล้ว เขาก็ มาหาท่านในปีที่สอง กราบเรียนท่านว่า “พวก ข้าพเจ้า จะ ไม่ ปิดบัง เรื่อง นี้ไว้จาก นาย ของ ข้าพเจ้า ว่า เงิน ของ ข้าพเจ้า หมด แล้ว และ ผุ่ง สัตว์ ของ ข้าพเจ้า ก็ เป็น ของ นาย แล้ว ด้วย ข้าพเจ้า ไม่มีสิ่งใด เหลือ ใน สายตา ของ ท่าน เลย เว้นแต่ตัวข้าพเจ้ากับที่ดินเท่านั้น 19 เหตุใดข้าพเจ้าทั้ง หลายจะต้องอดตายต่อหน้าต่อตาท่านเล่า ทั้งตัวข้าพเจ้า กับที่ดินของข้าพเจ้า ทั้ง หลาย ด้วย ขอท่าน โปรด ซื้อ พวก ข้าพเจ้า กับที่ดิน แลก กับ อาหาร ข้าพเจ้า ทั้ง หลายกับที่ดิน จะเป็น ทาส ของ ฟาโรห์ ขอท่าน โปรด ให้ เมล็ด ข้าว แก่ พวก ข้าพเจ้า เพื่อ ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย จะมีชีวิ ตอยู่ได้และไม่ ตาย เพื่อที่ดินนั้น จะ ไม่ รกร้าง ไป” 20 โยเซฟ ก็ ซื้อ ที่ดิน ทั้งหมด ในอียิปต์ให้แก่ฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของ ตนเนื่องจากการกันดารอาหารรุนแรงต่อเขายิ่งนัก เพราะ ฉะนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาโรห์ 21 ส่วนประชาชนเหล่านั้น โยเซฟ ให้ เขา ย้าย ไป อยู่ ที่ เมือง ต่างๆ ทั่ว ประเทศ อียิปต์ 22 เว้นแต่ที่ดินของพวกปุโรหิตเท่านั้นโยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะ

หนังสือปฐมกาล 47:23-31 หนังสือปฐมกาล 47:3

บุโรฮิตได้รับปันส่วนจากฟาโรห์ และดำรงชีวิตอาศัยตาม ส่วนที่ฟาโรห์พระราชทาน เหตุฉะนั้นเขา จึงไม่ได้ขายที่ดินของ เขา ²³ โยเซฟชี้แจงแก่ประชาชนทั้งปวงว่า “ดูเถิด วัน นี้เราซื้อตัวพวกเจ้ากับที่ดินของเจ้าให้เป็นของฟาโรห์แล้ว นี้เราจะให้เมล็ดข้าวแก่พวกเจ้าและพวกเจ้าจงเอาไปหว่าน เถิด ²⁴ และต่อมา เมื่อได้ผลแล้วจงถวายส่วนหนึ่งในห้า ส่วนแก่ฟาโรห์ เก็บสี่ส่วนไว้ เป็นของ ตน สำหรับ ใช้ เป็น เมล็ดข้าวบ้าง เป็นอาหารสำหรับเจ้าและครอบครัวกับเด็ก เล็กบ้าง” ²⁵ คนทั้งหลายก็กล่าวว่า “ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของนาย ข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลาย ยอม เป็น ทาส ของ ฟาโรห์” ²⁶ โยเซฟ ตั้ง เป็น กฎหมาย ใน ประเทศ อียิปต์ ตราบ เท่า ทุก วัน นี้ว่า ให้ฟาโรห์ได้ส่วนหนึ่งในห้า ส่วน เว้น แต่ที่ดินของ บุโรฮิตเท่านั้นไม่ตกเป็นของฟาโรห์

ยาโคบต้องการถูกฝังไว้ในเอโบรน

²⁷ พวกอิสราเอลอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ณ แผ่นดินโก เซน เขามีทรัพย์สมบัติที่นั่น และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย ²⁸ ยาโคบมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี รวมอายุยา โคบได้ร้อยสี่สิบเจ็ดปี ²⁹ เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีพก็ใกล้เข้า มาแล้ว ท่านจึงเรียกโยเซฟบุตรชายท่านมาสั่งว่า “ถ้าเดี๋ยว นี้เราได้รับความกรุณาในสายตาของเจ้า เราขอร้องให้เจ้า เอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา และปฏิบัติต่อเรา ด้วยความเมตตากรุณาและจริงใจ ขอเจ้าโปรดอย่าฝังศพ เราไว้ในอียิปต์เลย ³⁰ แต่เราจะถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของ เรา แล้วเจ้าจงนำเราออกจากอียิปต์ไปฝังไว้ ณ ที่ฝังศพบิดา เราเถิด” โยเซฟก็สัญญาว่า “ข้าพเจ้าจะกระทำตามที่ท่าน

สั่ง”³¹ อิสราเอลจึงบอกว่า “จงปฏิญาณตัวให้เราด้วย” โยเซฟก็ปฏิญาณให้บิดา แล้วอิสราเอลก็กราบลงที่บนหัวนอน

48

บุตรชายโยเซฟเยี่ยมเยียนยาโคบ

¹ และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้มีคนเรียนโยเซฟว่า “ดูเถิด บิดาของท่านป่วย” โยเซฟก็พามนัสเสห์และเอฟราอิมบุตรชายทั้งสองของตนไป ² มีคนบอกยาโคบว่า “ดูเถิด โยเซฟบุตรชายมาหาท่าน” อิสราเอลก็รวบรวมกำลังลุกขึ้นนั่งบนที่นอน ³ ยาโคบจึงพูดกับโยเซฟว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำแดงพระองค์แก่พ่อที่ตำบลลูสในแผ่นดินคานาอัน และทรงอวยพระพรแก่พ่อ ⁴ และตรัสแก่พ่อว่า ‘ดูเถิด เราจะให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้นและเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์’⁵ ส่วนบุตรชายทั้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพ่อมาหาเจ้าในอียิปต์ก็เป็นบุตรของพ่อ เอฟราอิมและมนัสเสห์จะต้องเป็นของพ่อ เหมือนรูเบนและสิเมโอน⁶ ส่วนบุตรของเจ้า ที่เกิดมาภายหลังเขาจะนับเป็นบุตรของเจ้า เขาจะได้ชื่อตามพี่ชายในการรับมรดกของเขา ⁷ และสำหรับพ่อเมื่อพ่อจากปัดดานมา นางราเชลซึ่งอยู่กับพ่อก็ได้สิ้นชีวิตในแผ่นดินคานาอันขณะอยู่ตามทางยังห่างจากเอฟราธาห์ แล้วพ่อได้ฝังศพเธอไว้ริมทางไปเอฟราธาห์คือเบธเลเฮม” ⁸ อิสราเอลเห็นบุตรชายทั้งสองของโยเซฟจึงถามว่า “นี่ใคร” ⁹ โยเซฟตอบบิดาของตนว่า “นี่เป็นบุตรชายของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในแผ่นดินนี้” อิสราเอลจึง

ว่า “ขอเจ้าพาดบุตรทั้งสองเข้ามาเพื่อพ่อจะได้ให้พรแก่เขา”¹⁰ คราวนั้น ตา ของ อิสราเอล มีตมัว ไป เพราะชรา มองอะไรไม่เห็น โยเซฟพาดบุตรเข้ามาใกล้บิดา บิดาก็อุบกอดเขา¹¹ อิสราเอลบอกโยเซฟว่า “แต่ก่อนพ่อคิดว่า จะไม่ได้เห็นหน้าเจ้า แต่ดูเถิด พระเจ้าทรงโปรดให้พ่อเห็นทั้ง เชื้อสายของเจ้าด้วย”¹² โยเซฟเอาบุตรออกมาจากระหว่างเข่าของ ท่าน แล้วกราบลงถึงดิน

เอเฟราอิมกับมนัสเสห์จะเป็นหัวหน้าตระกูลสองตระกูลของอิสราเอล

¹³ โยเซฟ อุบกอด บุตร ทั้ง สอง เข้าไป ใกล้บิดา มือขวา จับ เอเฟราอิม ให้อยู่ข้าง ซ้าย อิสราเอล และ มือ ซ้าย จับ มนัสเสห์ ให้อยู่ข้างขวาอิสราเอล¹⁴ ฝ่ายอิสราเอลก็เหยียดมือขวา ออกวางบนศีรษะเอเฟราอิมผู้เป็นน้อง และมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมนัสเสห์ โดยตั้งใจเหยียดมือออกเช่นนั้น เพราะมนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี¹⁵ แล้วอิสราเอลกล่าวคำอวยพรแก่โยเซฟว่า “ขอพระเจ้าที่อับราฮัม และอิสอัคบิดาข้าพเจ้า ดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้¹⁶ ขอทูตสวรรค์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้า ให้พ้น จาก ความ ชั่วร้าย ทั้ง สิ้น โปรด อวยพร แก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้ ให้เขา สืบ ชื่อ ของ ข้าพเจ้า และชื่อ ของ อับราฮัม และชื่อ ของ อิสอัคบิดาของ ข้าพเจ้า ไว้ และขอให้เขา เจริญ ขึ้น เป็น มวลชนบน แผ่น ดิน เกิด”¹⁷ ฝ่ายโยเซฟ เมื่อเห็น บิดา วางมือข้างขวา บน ศีรษะของ เอเฟราอิม ก็ไม่พอใจ จึงจับมือบิดาจะยกจากศีรษะเอเฟราอิมวางบนศีรษะมนัสเสห์¹⁸ โยเซฟพูดกับบิดาของตนว่า “ไม่ถูก บิดาของข้าพเจ้า เพราะคนนี้เป็นหัวปี ขอท่านวางมือขวาบนศีรษะคนนี้เถิด”¹⁹ บิดาก็ไม่ยอมจึงตอบว่า “พ่อรู้แล้ว ลูกเอ๋ย พ่อรู้แล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย และเขาจะให้ญาติด้วย

แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าพี่ และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชาชาติด้วยกัน”²⁰ วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า “พวกอิสราเอลจะใช้ชื่อเจ้าให้พรว่า ‘ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอเฟราอิมและเหมือนมนัสเสห์เถิด’” อิสราเอลจึงให้เอเฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์²¹ อิสราเอลบอกโยเซฟว่า “ดูเถิด พ่อจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าและจะพาพวกเจ้ากลับไปสู่แผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า²² ยิ่งกว่านั้นอีก พ่อจะยกส่วนหนึ่งที่พ่อตีได้จากมือคนอามไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อนั้นให้แก่เจ้าแทนที่จะให้พี่น้องของเจ้า”

49

ศาสดาพยากรณ์ยาโคบกล่าวคำอวยพรแก่ทุกตระกูล

¹ ยาโคบ เรียกบรรดาบุตรชายของตนมา สั่งว่า “พวกเจ้ามาชุมนุมกันแล้ว เราจะบอกเหตุที่จะบังเกิดแก่เจ้าในยุคสุดท้าย² บุตรชายของยาโคบเอ๋ย จงมาประชุมกันฟัง จงฟัง คำอิสราเอลบิดาของเจ้า³ รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่งริ้วแรงของเรา เป็นยอดแห่งความมีเกียรติและยอดของความรุนแรง⁴ เจ้าไม่มั่นคงเหมือนตั้งน้ำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่องเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็นมลทิน เจ้าล่องเข้าไปถึงที่นอนของเรา⁵ สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน เครื่องอาวุธร้ายกาจอยู่ในที่อาศัยของเขา⁶ โอจิตวิญญาณของเราเอ๋ย อย่าเข้าไปในที่ลึกลับของเขา ยศบรรดาศักดิ์ของเราเอ๋ย อย่าเข้าร่วมในที่ประชุมของเขาเลย เหตุว่าเขาฆ่าคนด้วยความโกรธ เขาทำลายกำแพงเมืองตามอำเภอใจเขา⁷ ให้ความโกรธอันรุนแรงของเขาเป็นที่แข่ง ให้ความโทโสดุร้ายของเขาเป็นที่สาปเถิด เราจะ

ให้เขาแตกแยกกันในพวกยาโคบ จะให้เขาพลัดพรากไปในพวกอิสราเอล ⁸ ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะจับคอของศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาจะกราบเจ้า ⁹ ยูดาห์เป็นลูกสิงโต ลูกเอ๋ย เจ้าก็ได้ลุกขึ้นจากการจับสัตว์ เขาก้มลง เขามอบลงเหมือนสิงโตตัวผู้ และเหมือนสิงโตแก่ ใครจะเหยยให้ลุกขึ้น ¹⁰ ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น ¹¹ เขาผูกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่น และผูกลูกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่น ดีที่สุด เขาชักผ้าของเขาด้วยน้ำองุ่น เขาชักเสื้อผ้าของเขาด้วยเลือดแห่งผลองุ่น ¹² ตาเขาจะแดงด้วยน้ำองุ่น และฟันเขาขาวด้วยนํ้านม ¹³ เศษลูกจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล เขาจะเป็นท่าจอดเรือ เขตแดนของเขาจะต่อกันไปถึงเมืองไซดอน ¹⁴ ฝ่ายอิสราเอล เป็นตัวลามีกำลังมาก มอบลง กลางสัมภาระของมัน ¹⁵ เขาเห็นว่าที่พักดี และแผ่นดินสบาย จึงย่อป่าของตนลงรับไว้ ยอมเป็นทาสรับใช้การงาน ¹⁶ ส่วนदानจะปกครองพลไพร่ของตน เหมือนเป็นตระกูลหนึ่งในอิสราเอล ¹⁷ ดานจะเป็นงูอยู่ตามทาง เป็นงูพิษที่อยู่ในหนทางที่กัดส้นเท้าม้า ให้คนขี่ตกหงายลง ¹⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รอดจากความรอดจากพระองค์ ¹⁹ ฝ่ายกาดนั้นจะมีกองทัพมาช่วยเขา แต่ในที่สุดเขาจะกลับตามไล่ตีกองทัพนั้น ²⁰ อาหารบริบูรณ์จะเกิดจากอาเซอร์ และเขาจะผลิตเครื่องเสวยสำหรับกษัตริย์ ²¹ นัฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ปลดปล่อย เขากล่าวคำอันไพเราะ ²² โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลตก เป็นกิ่งที่เกิดผลตกอยู่ริมบ่อน้ำ มีกิ่งพาดข้ามกำแพง ²³ พวกพรานธนูได้ทำให้เขาทุกข์โศก ทั้งยิง และเกลียดชัง

หนังสือปฐมกาล 49:24-36 หนังสือปฐมกาล 49:3

เขา ²⁴ แต่ธนูของเขาเอง ยืน หยัด ต่อสู้ ลำแขน ของ เขามี กำลัง ขึ้น โดย พระหัตถ์ ของ พระเจ้า ผู้ ทรง เติบูนุภาพ ของ ยา โคอ (ผู้ เลี้ยง แกะ คือ ศิลา แห่ง อิสราเอล มา จาก พระองค์ นั้น) ²⁵ โดย พระเจ้า ของ บิดา เจ้า ผู้ จะ ทรง ช่วย เจ้า โดย พระองค์ ทรง คัก ดานุภาพ ใหญ่ ยิ่ง ผู้ จะ ทรง อวย พระพร แก่ เจ้า ด้วย พร ที่ มา จาก ฟ้า เบื้อง บน พร ที่ มา จาก ใต้ ทะเล เบื้อง ล่าง พร ที่ มา จาก นม และ ครรภ์ ²⁶ ส่วน พร ที่ มา จาก บิดา ของ เจ้า มี มาก กว่า พร ที่ มา จาก บรรพบุรุษ ของ เรา จนถึง ที่ สุด แห่ง เนิน เขา เนื่อง นิติย์ ขอ พร เหล่า นั้น อยู่ บน ศิระษะ ของ โยเซฟ และ อยู่ เบื้อง บน กระหม่อม ศิระษะ แห่ง ผู้ ที่ ต้อง พრაจาก ฟ้า หนึ่ง ²⁷ ฝ่าย เบนยามิน จะ ล่า เหยื่อ เหมือน สุนัขป่า เวลา เช้า เขา จะ กิน เหยื่อ เสี้ย เวลา เย็น เขา จะ แบ่ง ปัน ของ ที่ แย่ง ชิง ไว้ ” ²⁸ ทั้งหมด นี้ เป็น ตระกูล ทั้ง สิบสอง ของ อิสราเอล นี่ เป็น ถ้อยคำ ที่ บิดา กล่าว ไว้ แก่ เขา และ อวย พร เขา ยา โคอ ให้ พร แก่ ทุกคน อย่าง เหมาะ สม กับ แต่ละ คน

สถานที่ฝังศพของยาโคบ

²⁹ ยาโคบ ก้า ซับ เขา และ กล่าว แก่ เขา ว่า “ เรา จะ ไป อยู่ ร่วม กับ บรรพบุรุษ ของ เรา จง ฝัง เรา ไว้ กับ บรรพบุรุษ ของ เรา ใน ถ้ำ ที่ นา ของ เอโฟรน คน ฮิตไทต์ ³⁰ ใน ถ้ำ ที่ อยู่ ใน นา ชื่อ มัคเปลาห์ หน้า มัมเร ใน แผ่น ดิน คานาอัน ซึ่ง อับราฮัม ได้ ซื้อ กับ นา ของ เอโฟรน คน ฮิตไทต์ ไว้ เป็น กรรมสิทธิ์ เพื่อ ใช้ เป็น สุสาน ³¹ ณ ที่ นั้น เขา ฝัง ศพ อับราฮัม และ ซาราห์ ภรรยา ของ เขา ที่ นั้น เขา ได้ ฝัง ศพ อิสอัค และ เรเบคาห์ ภรรยา ของ เขา และ ที่ นั้น เรา ฝัง ศพ เลอาห์ ³² นา กับ ถ้ำ ที่ อยู่ ใน นา นั้น เรา ซื้อ จาก ลูก หลาน ของ เขา ” ³³ เมื่อ ยาโคบ สิ้น บุตร ชาย ของ ตน เสร็จ แล้ว

ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน แล้วก็สิ้นลมหายใจ และถูกรวบรวม
ไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน

50

การฝังศพของยาโคบ

¹ โยเซฟ ขบ หน้า ลง ที่หน้า บิดา แล้ว ร้อง ให้ และ จูบ ท่าน
² โยเซฟ บัญชา พวก หมอ ที่เป็น ข้าราชการ ของ ตน ให้ อาบ ยา
รักษา ศพ บิดา ไว้ พวก หมอ ก็ อาบ ยา รักษา ศพ อี สราเอล ³ เขา
ทำการ อาบ ยา รักษา ศพ นั้น ถึง สี่สิบ วัน จึง สำเร็จ เวลา ของ
การ อาบ ยา รักษา ศพ ชาว อียิปต์ ก็ ไว้ ทุก ขี้ ให้ อี สราเอล ถึง เจ็ด
สิบ วัน ⁴ เมื่อ วัน เวลา ที่ ไว้ ทุก ขี้ ให้ ท่าน ผ่าน พัน ไป แล้ว โยเซฟ
ก็ เรียน ข้าราชการ สำนัก ของ ฟาโรห์ ว่า “ถ้า บัด นี้ ข้าพ เจ้า ได้ รับ
ความ กรุณา ใน สายตา ของ ท่าน ขอ โปรด ไป ทูล ที่ พระ กรรณ
ของ ฟาโรห์ ว่า ⁵ บิดา ให้ เรา ปฏิญาณ ไว้ โดย กล่าว ว่า ‘ดูเถิด
พ่อ จวน จะ ตาย แล้ว จง เอา ศพ พ่อ ไป ฝัง ไว้ใน อุโมงค์ ที่ พ่อ ได้
ขุด ไว้ สำหรับ พ่อ ณ แผ่น ดิน คานาอัน’ เหตุ ฉะนั้น บัด นี้ ขอ
อนุญาต ให้ ข้าพ เจ้า ขึ้น ไป ฝัง ศพ บิดา แล้ว ข้าพ เจ้า จะ กลับ มา
อีก” ⁶ ฟาโรห์ ก็ รับ สั่ง ว่า “จง ขึ้น ไป ฝัง ศพ บิดา ของ ท่าน ตาม
คำ ที่ บิดา ให้ ท่าน ปฏิญาณ ไว้ นั้น เถิด” ⁷ โยเซฟ จึง ขึ้น ไป ฝัง
ศพ บิดา พวก ข้าราชการ ของ ฟาโรห์ ผู้ใหญ่ ใน ราช สำนัก และ
บรรดา ผู้ใหญ่ ทั้ง แผ่น ดิน อียิปต์ ทั้ง สิ้น ก็ ตาม ไป ด้วย ⁸ กับ
ครอบครัว ทั้งหมด ของ โยเซฟ พวก พี่น้อง และ ครอบครัว ของ
บิดา ท่าน ก็ ไป ด้วย เหมือน กัน เว้น แต่ เด็ก เล็กๆ และ ผุ่ ง แพะ
แกะ ผุ่ ง วัว เท่านั้น เขา ให้ อยู่ ใน แผ่น ดิน โกเชน ⁹ มี ขบวน ราช
รถ ขบวน มา ไป กับ ท่าน เป็น ขบวน ใหญ่ มาก ¹⁰ เขาก็ พา กัน
มาถึง ลาน นวด ข้าว แห่ง อาทาด ซึ่ง อยู่ ฟาก แม่น้ำ จอร์แดน
ข้าง โนน ที่ นั้น เขา ร้อง ให้ คร่ำ ครวญ เป็น อัน มาก โยเซฟ ก็ ไว้

ทุกข์ให้บิดาเจ็ดวัน ¹¹ เมื่อชาวแผ่นดินนั้นคือคนคานาอัน ได้เห็นการไว้ทุกข์ที่ลานอาทาด เขาจึงพูดกันว่า “นี่เป็นการไว้ทุกข์ใหญ่ของชาวอียิปต์” เหตุฉะนั้นเขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า อาเบลมิสราอิม ตำบลนั้นอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ¹² บุตรชายยาโคบกระทำตามคำที่ท่านสั่งเขาไว้ ¹³ คือบรรดาบุตรชายเซยูศพไปยังแผ่นดินคานาอันแล้วฝังไว้ในถ้ำที่อยู่ในนาซอัมคเป-ลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อไว้กับนาจากเอโฟรนคนฮิตไทต์ เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน อยู่หน้าम्मเร ¹⁴ เมื่อฝังศพบิดาแล้ว โยเซฟก็กลับมายังอียิปต์ ทั้งท่านกับพวกพี่น้องและคนทั้งปวงที่ไปในงานฝังศพบิดาของท่าน

โยเซฟปลอบประโลมพวกพี่น้อง

¹⁵ เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาสิ้นชีวิตแล้ว เขาจึงพูดว่า “บางทีโยเซฟจะชังพวกเรา และจะแก้แค้นพวกเราแน่นอนเพราะการประทุษร้ายที่พวกเราเคยกระทำแก่เขา” ¹⁶ พวกพี่ก็ใช้คนไปเรียนโยเซฟว่า “บิดาท่านเมื่อก่อนจะสิ้นใจนั้นสั่งไว้ว่า ¹⁷ ‘พวกเจ้าจงเรียนโยเซฟว่า บัดนี้เราขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดและบาปของพวกพี่ชายที่ประทุษร้ายท่าน’ บัดนี้ขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดของข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาท่าน” โยเซฟจึงร้องไห้เมื่อฟังพี่ชายเรียนดังนี้ ¹⁸ พี่ชายก็พากันมากกราบลงต่อหน้าโยเซฟด้วยว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน” ¹⁹ โยเซฟจึงบอกเขาว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นดังพระเจ้าหรือ ²⁰ สำหรับพวกท่าน พวกท่านคิดร้ายต่อเรากิจจริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดีอย่างที่ยังเกิดขึ้นแล้วในวันนี้ คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก ²¹ ฉะนั้น

บัดนี้เพื่ออย่างกลัวเลย เราจะบำรุงเลี้ยงพี่ทั้งบุตรด้วย” โยเซฟ พุดลอบโยนพวกพี่น้องและพุดอย่างกรุณาต่อเขา

โยเซฟให้ลูกหลานอิสราเอลปฏิญาณไว้

²² โยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์ ทั้งท่านและครอบครัวบิดาของท่าน โยเซฟอายุยืนได้ร้อยสิบปี ²³ โยเซฟได้เห็นลูกหลานเหลนของเอเฟราอิม บุตรของมาคีร์ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ก็เกิดมาบนเข่าของโยเซฟ ²⁴ โยเซฟจึงบอกพวกพี่น้องว่า “เราจวนจะตายแล้ว และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่าน เป็นแน่ และจะพาพวกท่านออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ” ²⁵ โยเซฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวว่า “พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่แล้วท่านทั้งหลายต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่” ²⁶ โยเซฟสิ้นชีพเมื่ออายุได้ร้อยสิบปี เขาก็อาบยารักษาศพไว้แล้วบรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a